N:R 7. ÅRG. 23. 1 APRIL 1918. PREN.-PRIS 1: 75

以便以設耳

KINA-MISSIONS-TIDNINGEN "SINIMS LAND"

耶和華以拉

EBENEZER HERREN FORSER

UTGIVARE: *KOMMITTÉN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA.*

TVÅ MEDARBETARE I EVANGELIUM.

(Se sid. 81).

DEN ÖPPNADE GRAVEN*.

NÄR JESUS DÖR PÅ KORSET, se vi en i döden älskande man giva sitt liv. Han har gått omkring, gjort väl och hulpit alla. Tårar flyta, och saknaden är outsäglig. Många hjärtan bliva alldeles som lamslagna av bedrövelse och skräck, för att denne kärlekens man dör. För en ytlig betraktare har Golgata icke mer att säga. Men så ljuder det från Josefs örtagård: »Denne kärlekens man var *Guds Son*, ty han är *uppstånden från de döda*.» Och så kommer från den öppnade graven svaret på den frågan: »*Vem* var han, som dog på korset?» Han hade så mycket medlidande, den mannen. Han torkade bort tårarna ur människors ögon och sade till mer än en: »Synderna förlåtas dig.» Nu är han död, nu har hans liv slocknat. Hade han rätt att tala, som han gjorde?

Golgata, tig så länge och låt uppståndelsedagen svara! Svaret kommer bortifrån graven, som är öppnad: *Han är försoningen för våra synder och icke allenast för våra utan för hela världens.* Man står där och hör frågorna från Golgata och svaren från den öppnade graven. Genom våld och dom togs han bort. Han behandlades som en missgärningsman. Orättfärdigheten och lögnen triumferade på Golgata, hat och list, mutor och osanning, hån och spott. Det är, som om helvetet vore lössläppt, som skulle rättfärdigheten gå under, orättfärdigheten triumfera, sanningen dö och lögnen jubla. Skall det gå så till i världen, och är det slut på allt? Svaret kommer från Josefs örtagård. Det *ser* bara så ut i livet. Det gives stunder i historien och det enskilda människolivet, då det ser ut, som om allt ginge under, som om sanningen låge under och lögnen och orättfärdigheten jublade och hade makt. Men det *är* icke så. Sanningen och rättfärdigheten skola segra. Den öppnade graven är beviset därpå. Livet är starkare än döden. Döden är förtrampad. Dödens udd är sönderbruten. Jesus lever. Han har stått upp i helig andes kraft och under sina fötter krossat den blodiga förskräckelsens konung.

Ja, Jesus *uppstod* med en förklarad, förhärligad lekamen. Han har endast gått *igenom* graven. Den var för honom blott som en mörk port, icke ett fängelse. Därför är graven också för oss som tro, blott en *genomgång*. Jesus bröt sig igenom graven, och på den andra sidan är det eviga livet, härligheten, dit han gått före. Det är detta, som från *den öppnade graven* i Josefs örtagård kommer såsom ett svar till alla spörjande själar.

Men det är just *vid Jesu grav*, som de två stora skiljevägarna i livet ligga. Det är där, som mänskligheten delar sig. Redan vid Betlehem börja vägarna gå åtskils. En del människor gå till vänster, i det de öppet förklara: »Han har aldrig kommit i världen.» Det är dock jämförelsevis få, som tänka så. Ganska många följa med genom Betlehem och komma så till Getsemane och korset. Där går en stor skara sin egen väg till vänster. Men många följa ännu med och mena, att Kristus var ändå en

* Utdrag ur en påskdagspredikan av *Fr. Hammarsten*.

personlighet, en som dog för sin sak. Visst gick han under, men han dog ändå som en man. Så kommer man till graven. Lever han? Nej. Nu går den största skaran till vänster. Och så är det blott en liten, liten skara kvar, som håller ut och som har funnit: »Här är det, som livet begynner.» Ja, just vid Josefs grav, där Jesus blev lagd, är det, som vi egentligen dela oss i två skaror. Ty, det måste du medgiva, lever Jesus, så kan du icke leva i synden. Är det en sanning för ditt hjärta, att han lever i rättfärdighet och helighet, då kan du icke leva kvar i ditt gamla liv. Och därför är det så utomordentligt viktigt, att vi följas åt i verkligt sanningssinne, med ett hjärta, som trängtar efter kärlek och frid, ett sådant sinne, som kvinnorna hade, då de gingo till den öppnade graven. Tänk dig, att Jesus Kristus verkligen lever, icke såsom store män leva ännu i dag genom sina verk och i minnet, utan att han *personligen* och *verkligen* lever! Då har han ju makt att vara mitt ibland oss; då skall han en gång komma igen, och då kan det icke vara på annat sätt, än att det är *han*, som skall sitta på den vita tronen för att döma levande och döda. Mäktar du stå inför den sanningen, hålla den för en sanning och ändå leva det gamla livet? Nej, det mäktar du icke. Därför, när vi vandra till graven, är det blott så att säga halva vägen. Sedan kommer vandringen *från* graven.

Kvinnorna gingo *till* graven, men där stannade de icke. De gingo ock *från* graven. Och när de gingo från graven, hade de fått en uppgift med sig, den att gå ut med det budet, att Jesus levde.

Vid Jesu grav skola också vi nydanas och skapas till *vittnen* om Jesu uppståndelse. Det är vår uppgift. Så snart tron blivit född i våra hjärtan, äro vi kallade att vara Jesu Kristi vittnen, vittnen om att han lever. Och svaga och skröpliga, som vi äro, helt visst kunna vi dock börja, där kvinnorna började, där Maria Magdalena började. Om henne står det, att hon gick och berättade det för dem, »som hade varit med Jesus och som sörjde och gräto.» Till dessa var det lättast att gå. Och det finnes många sådana sörjande, till vilka vi kunna gå för att säga dem, att Jesus lever.

Det finnes ännu i dag en hel skara, som står, där Petrus stod på långfredagen och påskdagens morgon, som hava förnekat, förbannat och svurit, att de icke känt den mannen Jesus. Åtminstone mena de själva, att de gjort det. Ja, till dem må vi gå. O, att det i Jesu församling funnes ett riktigt brinnande kärlekshjärta för alla dem, som en gång varit lyckliga i tron på Jesus, men kastat bort denna tro! Jag tror, att vi alltför mycket låta dessa sörjande vara i fred och mena, att det tjänar till ingenting att tala med dem. Kanske har Maria Magdalena tänkt så. Nej, det tror jag icke. Jag tror, att hon gick till Petrus, menande, att det var *väl värt* att säga honom ett ord. Hören då, I alla, som haven släppt Herren och övergivit honom och nu ären, såsom I menen, fångna i ett vrångt sinne, det är ingen, som så direkt och personligt fått det första påskbudet som just I. Ty när *Petrus* blev särskilt nämnd, blevo också *edra* namn nämnda. Stån därför upp och tron i Jesu namn! Det finnes förlåtelse, när man kommer till Herren.

Men sedan gingo lärjungarna även ut till *världen*. Ja, de gingo till och med inför det stora rådet, samhällets spetsar, och vittnade där, att Jesus av Nasaret levde.

Må nu också vi, som hava varit

vid graven och sett och trott eller trott och sett, bliva vittnen genom hela vårt liv, vår vandel och våra ord om att Jesus lever! Må världen se, att Herren har gjort något med oss, och att det i vår själ bor icke endast den djupaste övertygelse om att Jesus lever utan en levande barnatro på den uppståndne Frälsaren. Då skall vårt liv vara till välsignelse. Och må vi icke endast vara vissa därom, att Herren är sannerligen uppstånden utan också genomträngda av den vissheten, att vår vandring skall sluta därmed, att vi en gång få se honom, såsom han är. »Gån till lärjungarna och Petrus och sägen dem, att han går före eder till Galiléen. *Där skolen I få se honom.*» Saliga utgång! Han lever. Han är uppstånden.

Må vi alla stå redo att möta honom, då han kommer! Han kommer snart. Och då skola vi få se honom, som var död och nu lever. Amen.

PROFETEN JESAJA OCH VÅR TID.

Av *Nath. Högman.*

IV.

DEN HISTORISKA BAKGRUNDEN.

EN AV ORSAKERNA, VARFÖR ett fruktbärande studium av Gamla Testamentet för somliga ter sig som ett svårlöst problem, torde vara, att den profetiska förkunnelsen icke ses emot den dåtida historiska bakgrunden. Ett ingående studium av de tidsförhållanden, under vilka profeterna verkade, skall i rikaste mån belöna forskarens möda. Man skall med stigande förundran finna, hurusom det budskap profeterna framburo, är ett ord även för oss, och att de dåtida förhållandena ofta utgöra en verklig spegelbild av vår egen tid.

Vid den tidpunkt, då Jesaja begynte sin offentliga verksamhet (år 740 f. Kr.), befann sig Juda rike på höjden av nationellt välstånd och var obetingat överlägset sina grannar i rikedom makt och civilisation (Jes. 2: 7). Konung Ussias långa regering hade varit synnerligen lyckosam. Genom en rad av framgångsrika härnadståg hade rikets gränser vidgats (2 Krön. 26: 6—8). Genom erövringen av Edom och befästandet av hamnstaden Elath kunde Juda kontrollera de stora handelsvägarna åt öster och hopade därigenom rikedomar i den kungl. skattkammaren. Sedan allt detta var gjort, lät Ussia förstärka Jerusalems försvar (2 Krön. 26: 9; Jes. 22: 9—11). I de stora betesmarkerna i s. och s. v. lät han bygga skyddstorn och gräva brunnar. Han organiserade, utrustade och inövade hären enligt en ny plan samt fyrdubbladde dess antal och införde bruket av »konstmässigt uttänkta krigsredskap», dåtidens mörsare, sådana som användes av egyptierna och assyrerna. »Och», heter det, »ryktet om honom sträckte sig ända till Egypten, ty han blev övermåttan mäktig» (2 Krön. 26: 6—15).

Men i andligt avseende var denna tid mörk och olycksbådande. Tvenne faror hotade folket — en inre: sedlig upplösning, en yttre: invasion från Assyrien.

Under den bländande ytan av yttre välstånd och makt gömde sig det andliga förfallets frön. Det materiella välståndet åtföljdes av social ondska, lyx, och utsvävning (Jes. 3: 16—23; 5: 11; 12: 22), hänsynslös kapitalbildning och ett dåtida trustväsen (Jes. 5: 8), utblottade och hemlösa fattiga, orättrådiga domare (Jes. 1: 23; 3: 14; 5: 23; 10: 1—2), girighet och tygellöshet hos de rika klasserna, laglöshet och anarki i de breda folklagren (1: 17; 5: 7).

Den yttre hotande faran var det mäk-

tiga världsväldet i öster, Assyrien. Den politik som Assyrien under århundraden strävade efter att fullfölja, var att framtränga västerut och erövra Egypten och Nordafrika. Palästina med alla dess ungefär jämnstarka småriken var en brygga, en buffertstat emellan de stora världsmakterna Egypten och Assyrien. Det blev nu Jesajas uppgift att varna folket för varje politisk orientering åt någondera av dessa världsmakter. Gud kallade folket att i omvändelse och förtröstan söka sin räddning, ej genom lit till hednisk världsmakt (Jes. 7: 9; 30: 15 16). Genom såväl sitt läge som sina klimatiska förhållanden var Palästina helt beroende av Guds omsorg. Och det folk, Jehova hade utvalt till att besitta detta land, var kallat till absolut förtröstan på och beroende av honom. Men trots profeternas varningar, trots varsel och förebud glömde folket sin höga kallelse och satte sin lit till främmande hjälp.

FRÅN REDAKTIONEN.

Möten. Över påsken hålles det sedvanliga missionsmötet i *Mariestad.* Talare i år äro major F. v. Malmborg och missionär Nath. Högman. I *Eksjö* anordna S. M. K:s vänner missionsförsäljning och missionsmöte d. 6 och 7 april. Missionär V. Wester kommer att medverka. I samband med besöket i Eksjö kommer br. Wester att besöka en del andra platser i Småland. Kinakretsen i *Göteborg* har sin årliga offerdag d. 21 april, och är missionär Wester kallad att då medverka med missionsföredrag.

*

Bibel- och missionsstudiekurser. I *Ekekull* i Småland kommer missionär Högman att leda en serie bibelstudier d. 10—14 april och sedermera i samma månad i *Västerås.* Fröken Ebba Burén leder under våren en serie studier av missionen i Kina å K. F. U. K., *Stockholm.* Kand. G. Österberg har, i anledning av rektor Rinmans sjukdom, t. v. ingått i arbetet vid Sv. Bibelinstitutet, *Södertälje.*

*

»Till mognande skördefält» har mottagits mycket välvilligt av missionens vänner. Inemot 2 000 ex. äro redan sålda. Må den lilla skriften få bliva till stor välsignelse i sin tysta mission.

*

Från Kina ha vi fortfarande intet hört. Under en sådan tid som denna är det gott att erinra sig vad den engelska kyrkomissionens sekreterare, dr. Eugene Stock, yttrat: »Den ginaste vägen till missionsfälten går via himmelen, via nådens tron.» Vi anbefalla i missionsvännernas förböner våra syskon i Kina liksom ock allt det arbete som här ovan angivits.

FRÅN HEMLANDET.

FRÅN SKILDA HÅLL I VÅRT land förspörjes nu en rätt stor andlig livaktighet. På icke så få platser pågå verkliga väckelser. Huru är ej detta ägnat att fylla alla troendes hjärtan med tack och lov till Gud! Att Gud i en tid som vår besöker vårt folk, är ett under av nåd.

Kand. G. Österberg, som under den sista tiden besökt en hel del platser i Värmland, Bohuslän och Östergötland, berättar, att han blivit mycket uppmuntrad av att se Guds Andes verk ute i bygderna. Broder Ö. företar nu en resa i Småland och Västergötland.

Under veckan 17—24 febr. hölls, i likhet med några föregående år,

bibelkurs i Göteborg. Vårt ämne för bibelstudiet var denna gång: »Profeten Jeremia». Som anordnare för dessa bibelstudier stod Ynglingaföreningen »Libanon».

I Göteborg har missionssaken alltid en given plats i vännernas kärlek. Under besöket i Gtbg hade även Kina-kretsen därstädes samt Sv. Lärarnes missionsförening anordnat särskilda möten.

Redan den 9 mars gick min färd åter till Göteborg. Ynglingafören. Libanon avhöll då sitt 35-årsmöte. Själva årsfesten hölls i Betlehemskyrkan med prins Bernadotte som talare. 3,000 biljetter hade flera dagar i förväg slutsålts, och skaror, som velat vara med, kunde ej få tillträde. Ett varmt missionssinne förmärkes i denna förening. Denna lilla grupp av troende män har ock fått utföra ett stort verk i sin Mästares tjänst, Föreningen bedriver soldatmissionsverksamhet i Uddevalla, där den har ett präktigt soldathem, och vid Kviberg. Även till hednamissionen börja tankarna gå. Mycken glädje beredde det mig att lära känna den nybildade, hänförda missionskretsen inom »Libanon». Säkert skall Herren anförtro denna skara ett stort och härligt uppdrag.

»Villigt kommer ditt folk, när du samlar din här; i helig skrud träder din unga skara inför dig som dagg ur morgonrodnadens sköte».

N. H—n.

DEN 14 MARS.

TILL MISSIONENS TACKSÄgelse- och bönemöte den 14:de mars, i Stockholm anordnat på Hushållsskolan Margareta, hade en stor skara missionsvänner infunnit sig.

Mötet inleddes med bön av kommendör *O. v. Feilitzen*, varefter överste *H. Dillner* önskade de närvarande välkomna samt, utgående från de två sista verserna i bibeln, framhöll:

1) Hur viktigt det är, att vi med hjärtats glädje, trons enfald och i sanning kunna svara amen på vår Frälsares sista ord till sin församling: »Se, jag kommer snart.»

2) Vikten av att vi i fråga om utvecklingen av det liv, som tänts inom oss, hålla oss till Guds ord.

Vidare framhölls, att det är icke genom organisationer, föreskrifter, stadgar och religiöst arbete, som vi bäst tjäna missionen, utan genom att såsom missionsförsamling intaga den rätta ställningen till missionens Herre. Endast så kunna vi såsom missionsarbetare vara rätt verksamma. Endast så kan trons och kärlekens verk tillväxa och det hela sammanfogas i korsets ande.

Efter solosång av fru *Lisa Lodin* förde missionär *V. Wester* de församlade med sig ut på missionsfältet. Att börja med gavs en målande skildring av tillståndet på fältet, när missionär Erik Folke första gången, år 1887, kom ditut. Då rådde över hela S. M. K:s fält det nattsvartaste mörker, idel hedendom och vidskepelse. Då fanns icke en gnista av ljus ovanefter. Inom de 38 domsagorna med deras 6 miljoner invånare fanns icke en enda, som kände den levande Guden. Såvitt man vet, fanns det blott en enda kvinna, som hört något litet om honom. Under en resa hade hon, ett par år innan Erik Folke kom till fältet, träffat någon, som talat med henne om Gud och lämnat henne ett litet papper, varpå en sångvers och en liten bön stodo skrivna, samt gjort klart för henne, att det fanns en levande Gud, som hör bön. Denna kvinna hade under dessa två år bett till den för

henne så okände Guden, att han måtte sända ett evangelii vittne till just hennes hemtrakt. Förutom henne fanns, som sagt, icke en enda, som hade hört något om Gud och vägen till frälsning.

Vi kunna föreställa oss, med vilka känslor den unge missionär Folke kom upp till fältet. Genom brev från den tiden finna vi honom fylld av ungdomlig hänförelse. Vi veta även, att Gud välsignade hans arbete och vittnesbörd, så att det småningom växte upp en brodd av det utsådda sädet.

Gå vi 15 år framåt i tiden, finna vi, att av brodden hade blivit en ganska stor skörd. Talaren hade vid den tiden varit i tillfälle att tillsamman med Erik Folke göra en resa till Yuncheng. När de kommit fram till stadsporten, yttrade Erik Folke: »När jag reste in här första gången, fick den som öppnade porten för utlänningen, två hundra slag.» Nu rådde ett annat förhållande. Nu öppnades porten av en gammal man, som helt vänligt nickade åt utlänningarna, och inne i staden, i närheten av porten, stod en lång rad av äldre och yngre kineser, bugande och uttryckande sin glädje över att deras gamle pastor kommit åter till deras stad. O, hur detta grep missionär Folke! Vilket olika mottagande emot den första gången! Nu fick han se ganska stora grupper av troende samlas.

Vi förflytta oss ytterligare 15 eller rättare 16 år framåt i tiden. Nu är missionär Folke åter ute på fältet. Och nu får han se icke blott grupper av troende utan stora skaror. Det skulle icke förvåna mig, om han vid sin återkomst hit kunde omtala, att han sett 4—500 troende samlade på en gång. Herren har i sanning välsignat arbetet och den ringa begynnelsens dag. I detta hava vi ett stort *tacksägelseämne*.

Men vi hava även stora *böneämnen*. När vi tänka på fältet därute, där arbete bedrivits under 31 år, under de senare åren av ett rätt stort antal missionärer, skulle man kunna tänka sig, att fältet vore ganska väl evangeliserat. Av bönelistan finna vi, att det år 1916 fanns 1,445 nattvardsberättigade. Utan tvivel är antalet nu uppe i 2,000. Ja, under de senaste åren hava stora skaror lagts till församlingen. Och ändå är de troendes antal i jämförelse med deras, som ännu vandra i mörker, försvinnande litet. (Talaren hade gjort upp ett diagram för att giva en föreställning om det rätta förhållandet. På en liksidig kvadrat om 24 cm., representerande de 6 miljonerna på fältet, var de troendes skara angiven av en liten prick, så liten, att man knappt kunde se den). Hur bör icke detta mana oss att bedja skördens Herre utsända flera arbetare i sin skörd, att hela fältet må bliva evangeliserat!

Så ännu ett böneämne. Vi må bedja, att de kineser på vårt fält, som en gång varit på Herren troende, men blivit avfällingar — och de äro icke så få — må komma tillbaka och åter bliva till välsignelse för Guds rike.

Så ett tredje böneämne: *En Guds Andes väckelse ute på fältet*, särskilt *en väckelse bland de troende*. Det finns många församlingsmedlemmar, som gå med till alla gudstjänster, som på sitt sätt deltaga i arbetet, men om vilka man kan säga, att de icke äro brinnande i Anden. Komme Guds Ande på färde, skulle det bliva ett nytt liv inom församlingarna.

För det fjärde må vi bedja för de skaror över hela Kina, de tusenden och åter tusenden, som åter och åter hava tillfälle att höra evangelium, och som stå i umgänge med Guds folk, men ändå stå utanför Guds

rike. Må vi bedja för dessa, att det må bliva liv i de döda benen!

Dr. *Frans Blom* gladde nu de närvarande med ett par sånger. »Min klippa Jesus är» — så lydde slutorden i varje strof av den första sången.

Fru *Gertrud Wester* lämnade därefter en till hjärtat gående skildring av den skriande såväl andliga som lekamliga nöden bland Kinas ännu hedniska kvinnor samt framhöll i samband härmed den stora betydelsen av bybesök eller i allmänhet besök i hemmen. Flertalet kvinnor ute i byarna ha ännu aldrig hört något om Gud. När en missionär eller evangelist kommer till en by för att förkunna evangelium, samlas i regel blott *män*. Kvinnorna sitta inne i sina hem, äro mycket rädda för folksamlingar. Särskilt gäller detta de yngre. De måste därför *uppsökas*. Men arbetet bland kvinnor är icke lätt. De äro så hårt bundna i okunnighet och vidskepelse och hava ofta svårt att fatta även de enklaste sanningar. Många äro även slavar under opielasten. Nästan varenda kinesisk kvinnas historia är en lidandeshistoria. Härom vittnar bl. a. deras bundna fötter. Ute i landsorten ser man aldrig en kvinna utom möjligen en och annan slavinna med stora fötter. Icke sällan träffar man även sådana, som leva ett liv i last. Talarinnan hade med den djupaste smärta träffat t. o. m. en liten trettonåring, som blivit såld till ett liv i synd och skam.

Arbetet bland Kinas kvinnor kräver mycket tålamod och mycken kärlek. Men det är ett arbete, som icke heller saknar sina ljuspunkter. Så t. ex. omtalades en kvinna, som från att hava varit hemfallen under opielasten, fattig, eländig och sjuk, blev genom Guds nåds omskapande kraft alldeles förvandlad till sin både yttre och inre människa. Sedan nåden fått omskapa henne, hade hon fått ett sådant uttryck av *glädje* i sitt ansikte, att det var en uppmuntran blott att se på henne. Denna kvinna är numer husmoder i flickskolan i Puchow.

De kvinnliga missionärerna äro emellertid alltför få. De räcka icke till för det myckna arbetet. Särskilt till de unga troende systrarna ville därför talarinnan ställa en varm vädjan att komma ditut, där ett så stort arbetsfält väntar.

En stunds bönemöte följde nu, varefter samvaron avslutades med gemensam tedrickning.

VAD EN FOTOGRAFI SER OCH HÖR.

Missionär *Martin Lindén*, som från en vän i Sverige fått en fotografi, skriver med anledning härav:

. . . Det var så roligt att få en fotografi, och den har nu fått sin plats på ett litet skåp, där den har fri utsikt över mitt rum. Tänk, om N. N. personligen kunde komma hit ut för att hälsa på och en liten stund se, vad fotot ser! Till dess tillfälle därtill ges, kanske det skulle intressera höra fotot berätta, vad det ser och hör?

»Vad jag *ser*, ja, det är nog tämligen enahanda. En ung, nyutkommen missionärs rum bjuder ej på så stor omväxling. Nästan dagen i ända ses han sitta vid sitt bord med lexikon och andra böcker uppslagna runt omkring sig. Därav förstår jag, att språkstudiet fordrar mycken *ihärdighet*, och att frestelser att släppa efter nog mer än en gång infinna sig. Att de nyutkomna missionärerna därför behöva understödjas av *mycken förbön*, blir också på så sätt

så tydligt, och jag undrar ej på, att de med glädje och tacksamhet tänka på sina förebedjande vänner.

Under det min rumskamrat så sitter och arbetar, söker han ibland ge uttryck för sina tankar på kinesiska. Han har erhållit tillfälle att tala på något möte, och däröver gläder han sig om ock med bävan. Nu söker han därför sammanställa kinesiska satser och ge uttryck för sin tankegång.

Om jag även skulle tala om, vad jag *hör*, kunde jag nog tala om djupa suckar, som förvandlats till bön särskilt i samband med dessa förberedelser: »Skola de månne förstå, vad jag ville säga? Skall det kunna bli till någon välsignelse? Eller måste jag nu leda möten blott för att själv mer och mer komma in i detta språk?» — Sådana suckar och andra liknande tränga sig fram. — — — — — — —

Så går rummets innehavare ut, men kommer om en stund åter. Jag ser på honom, att bördan nu åtminstone delvis fallit från hans skuldror. Mötet är tydligen över. Gud synes därunder ha givit honom uppmuntran. Kanske orden ha kunnat uttalas utan alltför stor ansträngning; kanske har sanningen blivit mer dyrbar för hans eget hjärta, under det han talat, eller kanske har någon av de troende efter mötet förvandlat något av vad han sagt i bön, så att han kunnat förstå att åtminstone någon förstått en del. Kanske han t. o. m. fått höra, att någon genom honom fått ett budskap från Gud? O, vad sådant uppmuntrar och gläder!

En annan gång synes han ej ha fått en sådan uppmuntran. Av en eller annan anledning vilar en undrande, nästan vemodig prägel över hans anlete. Ja, kanske t. o. m. en fråga, blandad med en suck, bryter fram: »Herre, är detta möte blott förspilld tid? Har det ej blivit till välsignelse för någon enda? Eller kan du, o Herre, göra något även av det som intet är?»

— — — — — — — — — — — —

Sådant har jag sett och hört, men tro ej därför att Edert sändebud ej är lyckligt härute! Han har så mycket, som bereder honom stor glädje och lycka. Ibland får jag t. ex. se honom komma så lycklig in i rummet. Vad gör honom så glad? Jo, nu ser jag: han har brev i handen! — Det bereder honom glädje. Han ser ju, att släkt och vänner följa honom med intresse och förbön, och han blir på så sätt ej skild från dem. Umgänget med de äldre kamraterna ger honom också stor glädje, och hans Herres och Mästares gemenskap är dyrbarare än allt det övriga. Han är alltid nära, färdig att hjälpa. Honom kan han alltid anförtro sig åt, och han giver sin ringe tjänare »efter var dags behov».

Ja, det var, vad fotot såg och hörde.

VID AFTONENS TID SKALL DET VARDA LJUST.

DEN FOTOGRAFI, SOM ÅTERfinnes å sid. 1, togs för några år sedan. Men under det jag skriver detta, vandra dessa två gamla pilgrimer efter allt att döma genom dödsskuggans dal. Den ena är åttiofyra år gammal, den andra tio år yngre. Båda äro, kan man säga, den gudomliga nådens segerbyten. Deras livs historia, så långt jag känner den, vill jag härmed meddela.

För åtskilliga år tillbaka, medan jag var på väg hem efter att ute i staden ha förkunnat evangelium, bad jag gamla fru Song, som då tjänstgjorde såsom bibelkvinna vid vårt sjukhus, tala om, hur hon först kommit till tron på Herren. Sitt

förflutna liv vidrörde hon icke. Jag visste, att det hade varit ett liv i synd, och varken hon eller jag ville tala därom. Var icke allt förlåtet och glömt av både Gud och människor, överskylt av Kristi dyra blod?

Det var, så berättade hon för mig, först i Chen Chow, som en kinesisk kristen kvinna en dag bett henne följa med till ett möte i missionssalen. Den kvinnliga missionären, fru Joyce, som ledde mötet, talade om en kristens vapenrustning, och ordet grep henne djupt. Det dröjde icke länge, förrän hon åter begav sig till missionssalen, den gången ensam. Vid detta tillfälle blev hon mottagen av fru Howard Taylor. Vi kunna föreställa oss det långa, allvarliga samtalet, det kärleksfulla övertalandet och de löften, som anfördes ur ordet, då denna själ fördes till Kristus. Till sist böjde dessa båda sina knän tillsamman, och så lärde sig fru Song att bedja. Minnet av denna stund hade aldrig lämnat henne, och många gånger sedan dess ha vi under årens lopp sett henne, utan att akta på sin omgivning, böja sina knän tillsamman med den ena eller andra, som hon talat med om vägen till frälsning samt lärt en kort bön.

»Litet blir mycket, om Gud är däri.» Den ovan omtalade stunden i gästrummet förvärvade åt oss en arbetare med ett högst ovanligt inflytande, en verklig själavinnare. Och nu utföres ett liknande arbete av sonen, som av sin mor ärvt gåvan att personligt nå själar.

Vi kunna icke följa fru Song åren igenom. Vare det nog sagt, att hon hade blivit befriad från opiebruket, och att under år 1900, då missionärerna voro fördrivna och församlingsmedlemmarna förskingrade och förföljda, var det i hennes hem, som de få kvarvarande trogna samlades för att tillbedja Gud. När den, som skriver detta, såsom en ung, oerfaren missionär anlände till Chen Chow, var fru Song den första, som välkomnade henne. Och när så flyttning till huvudstaden Kaifeng blev bestämd, där vid denna tid, år 1906, endast tre kvinnor hade ingått i församlingen och pålitlig hjälp var svår att erhålla, var det åter hon, som erbjöd sin hjälp. Vi kommo snart under fund med, hur väl fru Song passade för arbetet på sjukhuset, och så befriades hon från alla andra göromål för att uteslutande kunna ägna sig åt arbetet där. Hon hade kommit på sin rätta plats och använde hädanefter sina dagar, stundom även sina nätter, till outtröttligt arbete i evangelium. Under dessa begynnelsens tider, då varken någon kvinnlig läkare eller sköterska fanns att tillgå, var det hon, som stod vid patientens sida i operationsrummet för att tala ord av uppmuntran, och som efteråt tillgodosåg den sjukas både lekamliga och andliga behov. Hon stod kvar på denna post under flera år ända till dess sjukdom bröt ned henne själv. Då återvände hon till sin födelsestad och har där alltjämt fortsatt att vittna för Herren. Blott för några dagar sedan kallades hennes son till hennes dödsbädd. Kära gamla fru Song, liksom du stått tröstande vid många döendes sida, skall Herren nu stå vid din sida och trösta dig i dina sista svaghetsstunder, och när du trätt inom himmelens port, skall du få höra din Mästares: »Väl gjort!»

*

Den andra gamla, som sitter till höger, representerar en annan klass av Kinas kvinnor — de religiösa. Fru Ien hade varit vegetarian nära 50 år och sökt frid och ro genom förvärvande av mänsklig förtjänst. Hon hade avhållit sig från att äta

kött samt levat av den allra enklaste föda. Hela sin tid hade hon ägnat åt att bevista marknader och religiösa fester, att bränna rökelse och besöka olika tempel.

En afton kom hon till evangeliisalen för att övervara en laternamagicaförevisning. När denna var slut, lades en vänlig hand på hennes skuldra. Det var en av de kvinnliga missionärerna, fru Bird, som bad henne sitta ned och lyssna, medan hon förklarade för henne evangelii budskap. Flera av de kristna visade henne sådant intresse och sådan vänlighet, att hennes hjärta blev gripet därav. Hon kom till tro på Herren Jesus, men icke dess mindre hade den gamla vidskepelsen länge ett fast grepp om henne. Icke förr än två år efter sin omvändelse bröt hon sitt vegetarianska löfte och förtröstade från denna tid på Jesus *allena* i fråga om sin frälsning. Hon saknades sällan vid ett möte under de tio följande åren, och hennes kärlek var oss till stor uppmuntran. Hon led f. ö. mycket genom sina hedniska släktingar och genom svåra familjeförhållanden. Vid ett tillfälle revo hennes anhöriga alla hennes böcker i bitar. Åttioåringen kunde visserligen icke läsa mycket. Men hon hade ett gott minne, och många sånger, bibliska berättelser och bibelspråk voro förvarade i hennes hjärta. Vi älskade henne alla och fröjdades över att höra hennes vittnesbörd, eller hur hon ledde i bön, varvid hon alltid slutade med dessa ord: »Må vår Herre Jesu Kristi nåd, Guds kärlek och den Helige Andes gemenskap vara med oss alla!»

Sistlidne höst blev hon svagare och svagare, och sista gången hon kom till kapellet, kunde hon knappt gå. Nu kommer hon aldrig hit mer. De hedniska släktingarna begagna sig av hennes ålder och svaghet, bränna i hennes närvaro rökelse och åkalla avgudar. Men själv har hon frid i tron, och stor är hennes längtan, att Herren Kristus snart skall komma för att förlossa henne. Vid sitt sista besök bådo vi tillsamman och sjöngo en sång om den himmelska kronan. Det var så rörande att höra den gamla darrande rösten stämma in. Under ett halvt sekel bar hon på den tunga bördan att genom goda gärningar försöka vinna gudarnas ynnest. Om dem som tillbedja avgudar, säger ju ock profeten: »De bära honom» (Jes. 46: 7). Men till sina egna säger Israels Gud: »Ända till eder ålderdom är jag densamme, och intill dess I varden grå, *skall jag alltjämt bära eder*. Så har jag hittills gjort, och framgent skall jag hålla eder uppe; jag skall *bära* och rädda eder (Jes. 46: 4).

Innan jag slutar, vill jag få lägga ett ord till förmån för de gamla. Mycket, ehuru icke för mycket, har sagts och gjorts för att vinna de unga. Men låt oss icke glömma, att Kristi kärlek lika väl sträcker sig till de gamla och trötta, att han har makt att giva också dem kraft, att bruka även dem! Kristi församling i Kina står i stor skuld till mången gammal Hanna, som »talar om honom», Herren Jesus, och mången ung Timoteus har vunnits för Gud genom sina mödrar och mormödrar lika väl som genom lägre och högre missionsskolor.

»Morgonens och *aftonens* portar uppfyller du med jubel.»

Skola vi icke bedja, att för mången själ, som under åratal vandrat i mörker, det må bliva ljust vid aftonens tid (Sak. 14: 7), att Kristus må för dessa gamla bliva det eviga ljuset, och att deras sorgedagar må få en ända?

Kaifeng i nov. 1917.

Jane Guinness
f. av Sandeberg.

»HEDNINGENS IDYLLISKA RO.»

I ETT BREV TILL MISSIONSKRETSEN inom Göteborgs K. F. U. M. skrev missionär Malte Ringberg under vistelsen på »Blomsterberget» bl. a. följande:

När jag satt och beundrade skönheten runt omkring mig, så sällsynt härute, där allt eljes synes gulgrått i gulgrått, vände mina tankar hem till de många kära, som vi lämnat i ett land, så rikt på förtjusande naturscenerier, och till dem, som ha svårt att förstå missionen och liksom förebrående frågat mig och andra:

»Varför kan du ej lämna kineserna i fred i deras idylliska ro? Låt ej kulturens förbannelse komma ditut!»

Så långt min erfarenhet sträcker sig, och så vitt jag hittills genom läsning samt ryktesvis och slutledningsvis kunnat inhämta, är den idylliska ro, som verkligen finnes i ett hedniskt land och särskilt härute, lika sällsynt som den vackra naturen på de heliga bergen. Dessa upptaga så ytterst liten plats i jämförelse med landets stora yta. Och på samma sätt är det vackra i hedendomen så försvinnande litet i jämförelse med det mörka, stygga, rysliga.

Sedan uråldriga tider ha rövareband huserat vilt i Kina, och ännu i dessa dagar hållas gamla traditioner uppe. När jag på resan hit stannade över söndagen i staden Shanchow, sade man, att nitton rövare skulle arkebuseras den dagen. På en plats, ej långt från min hemstad Mienchih, men lydande under Shanchow jurisdiktion, hade dessa rövare trängt in i en välbärgad och mycket präktig 30-årig mans hem. De togo ifrån honom hans-spannmål och kreatur och syntes vara belåtna. Efter någon tid kommo de emellertid tillbaka och fordrade penningar av honom. Härute äro penningarne ännu i regel större eller mindre silverklumpar, som för säkerhets skull ofta grävas ned i jorden, under golvets tegelstenar eller annorstädes. Sedan nu rövarne med hot och slag förmått denne man att gräva fram allt vad han ägde, voro de ändå ej nöjda; de trodde han hade mer. Och så antände de en bunt rökelsestickor och brände därmed hans kött på benen och höfterna, så att djupa hål uppkommo intill märgbenen och höftkammen — allt för att förmå mannen att gräva fram mer silver eller uppgiva sina gömställen. Då detta emellertid ej kunde ske, emedan allt verkligen var framlämnat, beslöto bovarna att föra honom med sig för att först senare lössläppa honom mot en stor lösenssumma, som de hoppades kunna utpressa från släkten. Den stackars mannen, som var så medtagen, att han ej kunde sitta på ett riddjur, bands nu på samma sätt som en kinesisk spannmålspåse på en sadel, med huvudet vid ena stigbygeln och fötterna vid den andra. Så drog skaran bort. Men efter en kort stund gav mannen upp andan. Hans jordelidanden voro slut. Så fara rövarna fram i olika trakter av landet.

»Nå ja, men röveriet bekämpas ju», torde någon invända. Ja, stundom effektivt, så att de verkliga missdådarna (eller de som av misstag infångats och med tortyr förmåtts bekänna sig vara missdådare) avrättas. Men anledningen till att det rysliga eländet kan få fortsätta ligger däruti att militären, som skulle bekämpa röverierna, äro ett i anda och hjärta med bovarna och i varje fall ej gärna riskera liv och lem för att slåss med dem. I det ena av de två distrikt, jag arbetar uti, nämligen Jongning*, går det till sålunda: Milis-

* Betyder i översättning den eviga friden. Vacker önskan, men svår ironi!

trupperna äro förlagda i posteringar utöver hela landsbygden i s. k. kontor. På kvällen lägga de av sig sina uniformer, svärta ansiktena och gå ut för att söka byte genom röveri. Ingen känner igen dem, och röveriet anmäles nästa morgon på »kontoret». Där agera då nattens rövare lagens väktare. Och folket, som aldrig kan veta, när det är »kontorets» folk eller andra fribytare, som med skjutvapen i hand tilltvingat sig vad som fanns av värde i hemmet, lider av den usla moralen och väntar sällan eller aldrig att få rätt utan tröstar sig med ordet: »Det är oundgängligt.»

»Ja», tänker du, »detta är ju sorgligt, men råder ändå ej bland den stora massan en idyllisk ro?»

Låtom oss blicka något litet under ytan! Jag skall ej tala om grälen i det oändliga, om alla självmord, som förövas genom att människor taga in opium eller hoppa i brunnen, utan blott om vad som förekommer efter varje »fullblodsasiatiskt regn» här i norra Kina. På resan hit voro vi ute för ett sådant, och huru vägarne se ut efter dessa regn kräves en bättre penna än min för att skildra. En annan missionär, mr Percy Knight, har givit oss del av sina erfarenheter från en resa på dessa vägar, som se ut som en lergröt efter regnet. «En kärra fastnade, och utmattad av ansträngningarna att komma loss, störtade en mula och kunde ej resa sig. Byfolket lade armarna i kors och resonnerade om vilken betalning de skulle ha för att hjälpa mulan från att kvävas. Senast i går hade de fått 2,600 kines. öre (= 26 kronor för en svensk!) för en liknande tjänst. Ja, körkarlen måste med svidande hjärta punga ut med summan och kom så åter i väg.

Senare på dagen kommo de till en plats, där några samvetslösa personer *grävt en grop på vägen för att sedan ockra på resandes missöde.* Sällskapet, bestående av tre, sitter under några träd och väntar på händelsernas vidare utveckling. Det är en fruktansvärd grop framför oss och två gropar eller vallgravar på vardera sidan, så att körkarlen skall hindras från att undvika gropen och komma fram på fast mark. När vagnen väl fångats i gropen, komma männen tillstädes med anbud att hjälpa få den loss mot ett pris tio gånger högre, än vad rätt och billigt vore för hjälp ur en naturlig grop. Vi försöka om och om igen komma upp, men kärran sjunker blott djupare, och vi ha alla utsikter att få tillbringa natten på vägen, om vi ej bli hulpna. Byfolket, som på en timmes tid kunde göra vägen farbar, står helt lugnt och ser på. Slutligen har man ackorderat så, att priset för hjälp bestämmes till tre gånger det normala; axlarna sättas mot hjulen, en väldig lyftning, och kärran skakar åter fram på någorlunda fast mark.»

Nej, bröder, det som på långt håll och med svaga ögon synes som en oas, är blott en ökenhägring. Kineserna *ville* ha ro, drömma om frid och giva sina städer vackra namn med fridsbetydelse men finna vad de söka blott hos Fridsfursten. Viljen I ej stödja oss uti vårt arbete att föra Kinas folk till honom, som har ro och frid att giva?

LI-SHUI, EN TIDIGT BRUTEN LILJA.

För våra unga missionsvänner.

Av *Emy Orhlander.*

FAMILJEN SIE TILLHÖR DEN lägre ämbetsmannaklass, vilken har namn om sig att ha pengar. Även om familjen inte nu kan anses *rik*, något varom hemmet, som befinner

sig i ganska förfallet skick; vittnar, råder där likväl aldrig knussel — vare sig i fråga om mat, kläder eller resor. Li-shuis far var ofta ute och reste, och när han kom hem, hade han vanligtvis presenter med sig till alla sina fyra flickor, av vilka Li-shui var den tredje i ordningen. Än var det ett par nya broderade skor, än en grann klänning eller någon ovanlig småsak, men alltid hade han lika till dem alla.

Båda föräldrarna bekände sig till den konfucianska läran, men då fadern övergav den och omfattade buddismen, fick han sin hustru med sig, och hon blev snart ännu ivrigare än han i sin nya religion. Hon brände alla fädernetavlorna och skaffade ett buddistiskt familjealtare med alla erforderliga tillbehör: lampor, stakar, rökelsekar, radband och bönepall samt Buddabilder. Rik var hon också på goda gärningar, gav allmosor, byggde ett litet tempel och tog med stor gästfrihet emot sin buddistiska lärarinna, som brukade resa omkring för att inspektera och uppmuntra sina lärjungar. Hon avlade ock vegetarianlöfte, som bland annat innebar avhållsamhet från kött, ägg, fisk och andra goda saker, som hon förut med stor begärlighet förtärt. Halva nätterna kunde hon sitta orörlig i mystisk begrundan.

Senare blev mannen intresserad i den kristna läran och ville ha sin hustru med också nu. Men för henne gick det inte lika lätt att åter byta religion — vad hon *nu* var, ville hon vara *helt*.

Emellertid fick flickan n:r 2, Ping-shui, börja i missionens skola och sedan den ena efter den andra av döttrarna, U-shui, den äldsta, Li-shui och Uin-shui. Modern var i början ganska fientlig och tålde inte, att de små flickorna bådo eller sjöngo men blev småningom mer tolerant.

Li-shui var mer än de andra ett glädjens barn, full av glada upptåg och lustiga infall, men aldrig elak. Hon hade en ovanlig uppfinningsförmåga, när det gällde att glädja andra, var känd som en snäll elev och god kamrat och därför älskad av alla.

Det fattades dock inte allvar i glädjen. I hemmet var hon den, som tillsamman med fadern höll andakt, och fast hon kunde synas vek, var hon modig nog att för ett par år sedan bekänna sin tro genom dopet. Modern, som såg henne fast i sitt beslut, hindrade henne ej. —

Hon blev sexton år, var i sin ungdoms blomma, lång och smärt som en liljestängel, hade ovanligt vit hy och vackra anletsdrag. Ett framtidshopp hade hon, så ljust och lockande, ett hopp, som betyder så ofantligt mycket för den unga kinesiska flickan — hon hade blivit förlovad med en ung kristen man, som utbildats vid ett missionssjukhus och hade anställning som regementsläkare — det var ett gott parti, ett parti med »tycke», så sällsynt bland kineserna. —

Hon var med i den glada unga skara, som på nyåret begav sig åstad till Yuncheng att där fullborda sina studier. Men efter endast ett par månader måste hon avbryta sin skolgång. Samma smygande sjukdom, som ett par år förut lagt systern Ping-shui i graven, uppenbarade sig helt oförtänkt även hos henne. —

Det blev enformigt att vara hemma och ingenting göra. Far var borta, stora syster likaså, och av mor fick hon ej den tröst, hennes hjärta längtade efter. »Ack, om mor ville låta bli att bränna rökelse och bedja till Budda och sitta halva natten i begrundan! Ack, om mors lärarinna ville låta bli att komma hit! Det gör mig så ängslig. Gud, fräls mor! Gud, fräls mor!» —

Söndagen var en glädjedag, så länge hon orkade gå till kyrkan, följd av mor, som då också fick höra Guds ord. Där fick hon träffa sina forna kamrater. Då krafterna inte längre räckte till, längtade hon ivrigt efter besök av någon troende. — »Mor, i dag kommer säkert någon hit från Evangeliesalen, och då ska' vi sjunga.» Sällan slog hennes aning fel, och ofta fann man henne väntande i dörren. —

Sommaren gick utan förbättring, och så kom hösten. Nog kostade det på att ligga där och inte få följa med den glada skaran till skolan. Likväl hängde hoppet i. »När jag blir frisk så — när jag blir frisk så.»

Vänner och grannar äro samlade hos den sjuka. »Du är så kall, Li-shui, får jag klä' på dig lite' mer?» säger mor, när hon märker, att slutet nalkas. Svepdräkten var till hands, och den skall, enligt kinesisk sed, på, innan livet flytt.

»Nej, inte än, mor — låt alla gå ut och kom du hit till min bädd! Låt mig vila i din famn!» — »Nu kunna de andra få komma in.» — Den granna, silkesbroderade dräkten togs på. Li-shui gick ifrån mor att vila i den gode Herdens famn.

Det blev sorg och saknad i hemmet och bland kamraterna.

»Himmelske Fader, låt det inte regna i morgon, så vi kunna få följa Li-shui utom stadsporten!» bådo de små skolflickorna. — »Vi skulle vilja följa henne flera mil.»

I den klara, tidiga höstmorgonen följde en liten flock skolflickor, klädda i vita huvudbindlar, med till Li-shui's hem. Där hölls en liten minnesgudstjänst, och vid den sjöngo skolflickorna: »Jesus ber oss lysa».

En tidigt bruten lilja i Mästarens örtagård, som spritt kärlekens och glädjens doft här nere.

Sin hjärteönskan att se modern omvänd fick Li-shui ej se uppfylld härnere, men *vi* se redan nu början till dess uppfyllelse. Alltsedan den dag, Gud tog hem den unga flickan, har moderns nit för Budda svalnat. Rökelsen har slocknat, lamporna likaså, radbandet hänger där orört, och det förr för henne så heliga rummet står tillstängt och öde. »Mitt hjärta är inte längre där», säger hon. Hjärtedörren står på glänt. Må den öppnas vitt och Ärones konung få träda ditin! —

FÖR S. M. K:s BEDJANDE VÄNNER.

DE MÖTEN, BIBEL- OCH MISsionsstudiekretsar, som av hemmavarande missionärer hållas i olika delar av vårt land (sid. 77).

Av missionär Wester föreslagna tacksägelse- och böneämnen, se (sid. 79).

De av våra syskon ute på fältet, som äro upptagna med språkstudier (sid. 81).

Arbetet bland Kinas *gamla* män och kvinnor (sid. 83).

Li-shuis anhöriga. Särskilt hennes mor (sid. 87).

PERSONLIGT MEDDELANDE.

Åt familjen *Högman* skänkte Gud den 20 mars en välskapad gosse.

Vile Herrens välsignelse över den lille nyfödde!

LITTERATURANMÄLAN.

Reformation och mission, av professorn, teol. dr. A. Kolmodin. L. Nordblads bokhandel, Uppsala, 35 sid., pris 75 öre.

Denna skrift har utkommit som n:

XXI i »Bibliska tids- och stridsfrågor» och är ett separatavtryck ur Svensk Missionstidskrift. Den behandlar ingående den medeltida kyrkoreformationens ställning till världsmissionen. Detta spörsmål, som genom reformationsminnet fått aktualitet, får i denna skrift en både vetenskaplig och intressant belysning. Av synnerligt värde är, att författaren vid behandlingen av sitt ämne utgått från de riktlinjer, vi hava för världsmissionen i Nya Testamentet och från den urkristna församlingens ställning till missionsproblemet. Med verklig andlig klarblick ser professor Kolmodin missionsproblemet i eskatologisk belysning. Man läser med fröjd och tacksamhet mot författaren så klara ord som dessa:

»Anden var det, som i och för församlingen gjorde levande Guds eviga riksstanke, att allt skall åter varda sammanfattat i Kristus, allt, både det som är i himmelen och det, som är på jorden (Ef. 1: 10), och riktade hennes blick på Herrens tillkommelse såsom innebärande avslutningen på den närvarande tidsåldern och den mäktiga kraftbegynnelsen till ett nytt, i viss mån avslutat, segertillstånd, Guds rikes seger på *denna* jord, innan den slutliga fullärdningen med de nya himlarne och den nya jorden, uti vilka rättfärdighet bor (2 Petr. 3: 13), bryter in. — Anden var det, som för henne gjorde levande, att denna Guds rikes tillkommelse väsentligen berodde på henne: hon kunde *påskynda*, hon kunde *fördröja* den (2 Petr. 3: 12), allteftersom hon förhöll sig till den omfattade riksbefallningen att vara vittnet om Kristus bland alla folk; ty först då, när evangelium om riket blivit predikat till ett vittnesbörd för alla folk, först då kommer änden (Matt. 24: 24), d. v. s. här Herrens eget personliga ingripande (jfr. Matt. 24: 29 f.). Dessa samma lärjungar som frågade Herren, när han talat med dem om Andens gåva: »Skall du i denna tiden upprätta igen Israels rike?» (Apg. 1: 6), de hänvisas visserligen av honom till sin praktiska uppgift att vara hans vittnen ända intill jordens ände, men svaret på deras fråga ligger dock otvivelaktigt i de ord, som ljödo till dem, när de stodo där med sina ögon riktade uppåt efter den till himmelen farne Mästaren: »Denne Jesus, som har blivit upptagen från eder till himmelen, han skall så komma, som I haven sett honom uppfara till himmelen» (Apg. 1: 11; 3: 20).»

Denna skrift förtjänar stor spridning bland missionens vänner.

N. H—n.

Visa tidningen för edra vänner och bekanta och uppmana dem att prenumerera å densamma!

Expedition: ***Drottninggatan 55.*** Telegramadress: ***»Sinim», Stockholm.***
Telefon. ***Riks. 44 59. Allm. 224 73.***

INNEHÅLL.

Den öppnade graven. — Profeten Jesaja och vår tid. — Från Redaktionen. — Från hemlandet.— Den 14 mars. — Vad en fotografi ser och hör. — Vid aftonens tid skall det varda ljust. — »Hedningens idylliska ro.» — Li-shui, en tidigt bruten lilja.— För S. M. K:s bedjande vänner. — Personligt meddelande. — Litteraturanmälan.

STOCKHOLM 1918. NORDISKA BOKINDUSTRI A.-B.

N:R 8. ÅRG. 23. 15 APRIL 1918. PREN.-PRIS 1: 75

UTGIVARE: KOMMITTÉN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA.

GUDS SAK – VÅR SAK.

Gud välsigne oss, och alla jordens ändar frukte honom. Ps. 67: 8.

Denna psalm är uppfylld av längtan efter hela människosläktets frälsning. Den själviska åstundan om välsignelse endast över det utvalda folket lämnas åsido för den omfattande önskan, att hela jorden skall frukta Herren. Och i själva verket är detta den grund, varpå psalmisten frambär sin egen bön om välsignelse. Det är, som om han sade: »Vi bedja om nådegåvor, endast för att de genom oss skola överföras till hela människosläktet. »Omvänd oss, o Gud, att vederkvickelsens tider må komma genom din närvaro till alla människor. Vår enda begäran är, att folken skola prisa dig.»

Vi påminnas härigenom om några ord av en man, som till stor del givit uppslaget till hednamissionen i våra dagar: »Vi kommo tillsamman och bådo för hedningarna, och våra hjärtan blevo brinnande i oss. Gud välsignade oss, då vi sökte vara till välsignelse. Våra hjärtan vidgades, och vi kommo in i ett djupare samförstånd med vår Återlösares avsikter för våra själars frälsning.»

Hava *vi* blivit fyllda av samma åstundan — själars förande till Gud? Återljuder ur våra hjärtans innersta den bön, som åter och åter upprepas i denna psalm: »Alla folk tacke dig»? Nedkalla vi välsignelse från vår egen Gud för att kunna bli till så mycket större välsignelse för andra? Det är, emedan Gud är *vår* Gud, som vi äro så angelägna om att göra honom känd. O, må vi bäras högt av Guds avsikters, viljas och kärleks flod och liksom psalmisten ivrigt åstunda, att hans frälsning må varda känd bland alla jordens folk!

F. B. Meyer.

FRÅN REDAKTIONEN.

Årsmötet. Missionens 31:a årshögtid kommer, v. Gud, att hållas på Kristi Himmelsfärdsdag den 9 nästkommande maj i Stockholm. Aftonen förut äger ett inledande möte rum på hushållsskolan Margareta, Drottninggatan 71 A, kl. 7 e. m. Följande dags möten äga rum kl. 11 f. m. i Betesdakyrkan och kl. 6 e. m. i K. F. U. M:s lokal, Birger Jarlsgatan 35. Vid f. m. möte i Betesdakyrkan kommer Prins Bernadotte att tala.

*

Förbindelserna med Kina. Ehuru postförbindelsen alltfort är stängd, åtminstone via Sibirien, kunna vi glädjande nog meddela alla, som därom gjort förfrågan, att vi utan hinder kunna sända penningar ut till missionärerna i Kina. Detta sker nämligen på telegrafisk väg först till London och sedan därifrån genom våra engelska förbindelsers försorg vidare till Shanghai. Med tacksamhet till Herren kunna vi ock meddela, att rätt mycket penningar kunnat utsändas under årets två första månader. Men så äro ock behoven stora.

*

Minnesskriften har fått ett välvilligt mottagande även i pressen. I Sv. Morgonbladet skriver Fritz P—n bl. a.: »Missionshögtiden, av vilken föreliggande broschyr ger en levande bild, skall i oförgätligt minne bevaras av Sv. Kinamissionens vänner. Den föreliggande, så förtjänstfullt skrivna skildringen av densamma skall helt visst hälsas med glädje av alla missionsvänner.» »Till Mognande Skördefält» rekv. från Exp., och är priset 50 öre med 25 % rabatt, då 10 ex. tagas.

*

Missionsstudium. Vi fästa uppmärksamheten vid det tillfälle till självständigt missionsstudium, som nu erbjudes genom de *vandringsbibliotek*, tillhörande Allm. Svenska Missionskonferensens Studiekommitté, som nu blivit tillgängliga. Mera härom på annat ställe i tidningen.

Ävenså har en förträfflig liten skrift: »*Behov som måste fyllas*», utgivits av Allm. Svenska missionskonferensens Kvinnokommitté. Denna skrift, som är författad av zenanamissionären fröken Wendela Wigert, kan rekv. från K. M. A:s förlag till ett pris av 15 öre. Den lilla skriften är förtjänt av den största spridning.

FRÅN HEMLANDET.

Kristus är uppstånden — »alltså mina älskade bröder, varen fasta, orubbliga, alltid överflödande i Herrens verk, vetande, att edert arbete i Herren icke är fåfängt.
1 Kor. 15: 58.

Från en vän i Norrland ha vi emottagit följande glädjande meddelande:

Axplock från stormötet i Bergsbyn.

MARIA BEBÅDELSEDAG VAR EN riktig högtidsdag för oss Kinavänner i Skellefteå. Vi voro inbjudna till Bergsbyns Kinakrets på »stormöte», och det blev verkligen »stormöte» från flera synpunkter sett.

De 30 deltagarna från Skellefteå avreste med morgontåget, lyckliga och glada över att ett länge närt hopp nu

blivit en verklighet. Vid framkomsten samlades vi tillika med Ursvikens Kinakrets till brinnande bön om välsignelse över hela dagen. Och vi kunde i förväg tacka vår Fader i himmelen, för att skurar av nåd skulle falla. Det är förunderligt, vilken makt man erfar i bönen, då alla äro besjälade av *ett* hjärta och *en* önskan. Så var det här. Redan under högmässan, som hölls av stadsmissionär F., gav Gud sin välsignelse i så rikt mått, att våra käril ej kunde rymma mer.

Men ännu mer hade Herren i beredskap åt sitt folk. — Sedan vi gemensamt intagit vår medförda matsäcksmiddag, började missionshögtiden, då flera fingo avlägga korta vittnesbörd, belysande olika synpunkter av missionsarbetet.

Folkskollärare B. från Bergsbyn ledde oss till Livets källa och påvisade, huru vi kunna få vara rännilar för den källans flöden ut till hedningarna. Kapten B—m erinrade om det stora i Guds barns enhet, och att intet förmår så ena som korset och missionen. Ett tack till Gud uppsteg för syskonbandet, som genom detta möte skulle komma att knytas fastare, missionsvännerna emellan. Fröken S. N. tog oss med till de mognande skördefälten i Kina och erinrade om den försummelse, som Guds folk hade att bekänna inför Gud med avseende på detta fält. Vem vill vara med i den bönen: »Låt mig gå ut på åkern och plocka ax.» Vem vill lyda den himmelske Boas' befallning: »Håll dig till mitt folk, *till dess* de hava inbärgat hela skörden, ja hela skörden från de mognande skördefälten i Kina!»

Herr V. från Innervik talade om alla de tårar, som gråtas. Alltid har det varit gott om tårar på jorden, men ännu fler' ha de blivit genom krigets hemsökelse. Aldrig gråtes det i alla fall såsom i hednavärlden, därom var talaren förvissad och gav så några bilder därifrån. Ännu kunde vi få vara med om att torka tårar därute. Så erinrades ock med ledning av aftonsångstexten om den dag, då Herren Gud själv skall avtorka alla tårar. Tack, vår Gud, för hoppets härliga utsikter!

Fru B—m, som därefter talade, betonade, att vad vi behöva — vad världen särskilt i denna tid behöver — är hjärtan, brinnande av kärlek. Vår oförliknelige Jesus behöva vi möta på vår väg, och av honom behöva vi få del, för att elden skall kunna tändas och fortsätta att brinna i våra hjärtan. Ett av kärlek brinnande hjärta kan nå långt; genom det kan mycket uträttas. Det som i sig självt ser smått och obetydligt ut i missionsarbetet, kan, blott det göres i kärlek, bli — storverk i Herrens ögon. Flera praktiska sidor av missionsarbetet — såsom att vara prenumerantsamlare, att ordna bönemöten eller noggrant deltaga i sådana, frambärande av offergåvor, villighet i tjänsten, allt kunde bli storverk inför Gud, blott hjärtat lades däri. I mycket känna vi oss begränsade, men ha vi ett brinnande hjärta, kunna vi i vår förbön famna judar, armenier, afrikaner, indianer, kineser och kanske ännu fler'. Vi fingo till sist stanna för Jesu Kristi aldrig slocknande kärlek, och för att våra trånga hjärtan kunna vidgas allenast genom denna kärlek.

Det 3 timmar långa mötet, vari omkring 300 personer deltagit och stilla och andäktigt lyssnat till allt, avslutades av stadsmissionär F. med en sammanfattning av de olika vittnesbörden samt med uppläsande av Luk. 5: 25: »Och han stod strax upp . . . och gick hem, prisande Gud.» Under detta möte ha vi haft stor anledning att prisa Gud, nu skola vi gå *hem* och göra det *där*, så att också vår omgivning förstår, att vi äga något, som är värt att äga.

Ett dyrbart bönemöte följde. Det var gripande se en så stor skara böja knä, och när vi till sist alla gemensamt bådo Herrens bön, var det — vi ville tro så — som om en enda ton uppstigit från överfyllda, tacksamma hjärtan, som

ett välbehagligt rökoffer inför vår Gud.

Kärleksfulla ord och hälsningar växlades — vårt »stormöte» var slut, och vi kände till fullo, av vilken betydelse det just i dessa söndringens allvarstider varit att så få mötas. Sent skall detta möte glömmas. Vår lilla »hjälptrupp», såsom en av deltagarna kallade oss, avtågade, följd av mångas: »Välkommen åter!» Det sista, som tonade från den skara, vi lämnade på perrongen, var: »O, hur saligt att få vandra, hemåt vid vår Faders hand!» . . . .

Kära Kina-kretsar, landet runt! — Se, detta har blivit sparat för att framsättas för eder . . . äten därav (1 Sam. 9: 24), dricken och jubien av gott mod med oss och sänden oss sedan från eder någon andel, när I firat högtid, att vi tillsamman må få glädjas, under det vi intaga riket och lägga allt under Jesu Kristi spira!

En deltagare.

*

Det sedvanliga påskmötet i *Mariestad* kröntes av Herren med rik välsignelse. Stora skaror samlades båda påskdagarna 3 ggr dagligen omkring påskens stora budskap. Herrens Ande vilade mäktigt över mötena, Guds folk till uppbyggelse och syndare till frälsning. Vi fingo se en hel skara böja knä vid Jesu kors och bekänna sin synd. Till allas stora glädje hade major F. v. Malmborg kunnat resa med, och till stor välsignelse fick denne Herrens tjänare bära vittnesbörd om sin Mästare.

I samband med besöket i Mariestad höllos också tvenne möten i *Hassle*, en plats, där vi ha trogna vänner, och varifrån två av våra missionärer utgått.

Kand. *G. Österberg*, som besökt *Lidköping* och åtskilliga platser i Kinnekulletrakten, har hemkommit därifrån, uppmuntrad av vad han sett och erfarit.

Kära missionsvänner! Bedjen, att Herren kraftelligen ville fullborda varje godhetens, uppsåt och trons verk bland alla dem, som under denna högtid varit berörda av Guds Ande!

N. H—n.

»SÅNINGSTID.»

Av *Olga Svenson.*

I.

»Huru ljuvliga äro icke budbärarnas fötter, som frid förkunna.»
Jes. 52: 7.

FÖLJ MIG PÅ EN FÄRD, EN fridsbudbärares färd, i norra Kina!

En by på »Höga kullen» var målet för resan. En mödosam nedstigning och dito uppstigning för att komma på andra sidan om den djupa dalen, som skilde oss från byn i fråga. Vilken härlig natur här var, en njutning för ögat, större än som i allmänhet bjudes oss under våra resor i Kina! Men så var det också den härliga vårens tid, då allt blomstrar på marken. Några sällsynt vackra fåglar sågos också nere i den grönskande dalen. Dock, det var ej fåglar och blommor, som mest intresserade oss. Nej, det var den stora, präktiga byn framför oss eller rättare, folket däriinne. Ingen fridens budbärare hade förr varit där, åtminstone ingen från fjärran västern, men icke dess mindre fanns därinne åtminstone *ett* fridens barn. En enda Jesu lärjunge i den stora byn och därtill blott en svag kvinna! Svag? Nej, svag var hon ej, ty churu ensam vågade hon bekänna sin Mästare bland den vidskepliga, avgudadyrkande mängden. Att det låg någon sanning i vad hon sade, kunde grannarna ej komma ifrån. Hon hade ju blivit en ny människa, denna kvinna, som förr varit en eländig, sjuk, oduglig opieslav.

Själv visste hon ju egentligen bara litet om den Gud, hon så nyss börjat tjäna, varför det var henne svårt att undervisa andra om den nya vägen. Gud vare pris, att det är *genom tron på Kristus* och ej genom kunskapen, vi bli frälsta!

Att hon motsåg vårt besök med glädje, säger sig självt. Hon älskade sina grannar och önskade, att också de skulle få höra det glada budskapet.

Vi voro således väntade.

efter oss, som följde oss in på gården till vår systers hus.

Det var ju inte första gången, jag blev så där nyfiket beskådad, varför det inte heller besvärade mig mycket. I stället voro jag och mitt sällskap den lille härolden tack skyldiga, ty han hade samlat åt oss en stor åhörarskara.

Skyndsamt steg jag ned från mulan och avtog den för kineser så vedervärdiga solhjälmen. Efter att så ha

PÅ BYRESA I KINA.

Just som vi redo in genom den stora porten — byn var i likhet med alla städer och större byar i Kina omgiven av en hög mur — fick en liten treåring syn på oss. Efter att några ögonblick ha stirrat på de nykomna — mest på »utlänningen» — springer han in i byn och ropar med hjärtat i halsgropen: »Utlänningen kommer, ridande på en mula, med hatt på sig och paraply över sig!» Vilken syn! Den måste alla ut att se. Att gossen inte ropat förgäves, fingo vi snart erfara. Ur alla dörröppningar stucko nyfikna huvuden ut, män, kvinnor och barn, av alla åldrar. Snart hade vi en hel skara

snyggat upp sig litet och borstat av vägdammet såg utlänningen inte så barbarisk ut i alla fall! »Hon har ju likadana kläder som vi, och håret är mörkt, men ögonen äro bra konstiga — blå! Sådana ögon har ingen av oss.» Dylika anmärkningar gjordes runt omkring, medan bibelkvinnan och undertecknad intogo det te, som vår syster glad och stolt serverade oss. Att hon var lycklig över vår ankomst, kunde grannarna se, och inte var hon rädd för oss heller, det förstodo de. Sedan vi gjort oss litet bekanta med dem som sutto oss närmast, medan allt mer folk strömmade till, började vi tala om vårt ärende.

»Varför ha ni kommit?» frågades det. »För att för eder förkunna fridens budskap», svarade vi.

Sedan fingo vi turvis under flera timmar tala till den stora, lyssnande skaran. Ingen tycktes tröttna. Vår systers glädje var ock stor, då hon såg, huru vi fingo tala personligt vid somliga, som voro djupare intresserade.

Då vi mot kvällen lämnade byn, ljöd det från flera håll: »Kom snart igen!» Jag har också haft glädjen att ännu ett par gånger besöka denna by, och båda gångerna har jag blivit verkligt uppmuntrad, men aldrig skall jag glömma detta mitt första besök i byn på kullen. Det var *såningstid* då. Skördemän ha sedan följt såningsmännen i spåren, och fridsbudbärarnes budskap har ej varit förgäves. Pris ske Gud!

LÄRARINNORNAS MISSIONSFÖRENING.

(*L. M. F.*)

ENLIGT DEN NYLIGEN I »MEDdelande till L. M. F.« införda årsredogörelsen ökades medlemsantalet förra året med 83 nyinskrivna systrar. Nio ha genom döden kallats till det eviga hemmet, och tio ha av olika anledningar lämnat föreningen. Vid årsskiftet räknade L. M. F. sålunda 1,737 medlemmar.

L. M. F:s resesekreterare, frkn *Signe Persson*, har varit i ständig verksamhet med besök i grupper, hos ensamma systrar och hos barnmissionsföreningen Snödropparna. Under den tid L. M. F. haft förmånen ha frkn Persson i sin tjänst — från 1 sept. 1916 —15 okt. 1917 — har hon besökt 57 grupper och 37 Snödroppar, därvid lett 46 L. M. F.-möten, hållit 99 offentliga föredrag, 42 missionsstunder för skolbarn och besökt 8 seminarier. Sammanlagt har hon under denna tid hållit 232 möten.

En av L. M. F:s medlemmar, som arbetat i Kina, fru *Annie Giesewetter*, född Giel, kallades sistlidne juli till det eviga hemmet.

Konferens hölls d. 10—14 aug. å Johannelund. Herren gav vid densamma överflödande välsignelse. Stora krav på hemarbetarna framfördes vid densamma, men mycken uppmuntran gavs ock vid missionärernas berättelser om vad L. M. F. varit för dem ute i striden. En missionär, som för första gången deltog i en L. M. F.-konferens, skrev efteråt: »Aldrig har jag förr så vetat och känt, vad det verkligen är att ha L. M. F. bakom ryggen. Gud vare tack för ett sådant stöd!»

En av Guds goda gåvor vid konferensen var den inblick, Herren gav i bönen, dess kraft och betydelse. Som en annan frukt kan nämnas ett förökat mått av missionskärlek såväl som en större offervillighet.

»De väntandes» skara, d. v. s. de systrar, som känt Herrens kallelse till tjänst i hednavärlden, fick ock som en frukt av konferensen ett par nya medlemmar och räknar f. n. 19 medlemmar.

Från Kina lämnades genom frkn *Hanna Dahlberg* en gripande skildring från den station, Sharatsing, där lärarinnan Kristina Örn — som givit upphov till L. M. F. — gav sitt liv som martyr. Vad som djupt grep de närvarande, var, att de få kristna församlingsmedlemmarna i Sharatsing allt sedan frkn Örns död, således i 17 år, bett Gud om en missionär.

Under *utbildning* till missionär står en av L. M. F:s medlemmar, frkn *Anna Anderson*, som under idkande av språkstudier samtidigt genomgår en sjukvårdskurs i Boston, Amerika.

Bönestunderna räknar L. M. F. som sin kraftkälla. En särskild bönevecka anordnas ock varje år. Under sista verksamhetsåret hölls densamma den 19—24 februari. Underrättelser från medlemmar i olika delar av landet vittna om, att Herren då var nära och gav välsignelse.

För *det kvinnliga seminariet* i Yuncheng företogs under vårterminen en extra insamling. Resultatet av densamma blev kr. 4,972: 71.

Till *missionsfälten* ha under året två systrar återvänt — fröknarna *E. Isakson* och *E. Anderson*, båda till Kina, den sistnämnda till S. M. K:s fält.

Snödropparna ha även år 1917 trots de kännbara svåra yttre förhållandena arbetat för missionen. Resultatet av barnens sparbösseinsamlingar och försäljningar blev kr. 2,694: 68, för vilka medel underhållits två kvinnliga missionärer och en infödd bibelkvinna. — Snödropparnas antal är 88.

L. M. F:s organ *Meddelandet* har som vanligt utgått i 9 nummer.

Inkomster och utgifter ha balanserat på en summa av kr. 25,029: 84.

Det är med tack till Gud, S. M. K. tänker på Lärarinnornas Missionsförening, på det kärlekens understöd, som så kraftigt givits, på all uppmuntran och alla förböner.

Gud give L. M. F. att ständigt lyfta heliga händer och att vänta stora ting såsom Herrens svar på de lyfta händernas begäran!

Bestämmelser angående lån av vandringsbibliotek

tillhörande Allm. Svenska Missionskonferensens Studiekommitté.

Vandringsbiblioteken rekvireras från Kristliga Föreningen av Unge Män i Stockholm, 35 Birger Jarlsgatan, där de förvaras, och dit de efter användning böra återsändas.

Rekvisition bör vara åtföljd av låne- och borgensförbindelse, vartill formulär på begäran sändes från K. F. U. M.

Biblioteken utlämnas i regel på sex månader, men förlängning av lånetiden kan på begäran medgivas. En avgift av 1 kr. i månaden inbetalas, då biblioteket återställes.

Fraktkostnaden bestrides vid utsändandet av Studiekommittén, vid återsändandet av låntagaren. Event. förkomna böcker ersättas jämte bindning. Med varje bibliotek följer journal och lånekort jämte blanketter till låne- och borgensförbindelser för användning å den ort, där biblioteket användes. Journalen bör återsändas med biblioteket i och för statistik.

MISSIONSLITTERATUR.

Ur Kongos barnavärld. Av Signe Walder, Svenska Missionsförbundets förlag, 63 sid. Pris 75 öre.

Denna skrift är n:r 2 i serien II i Svenska Missionsförbundets söndagsskolbibliotek. Denna serie omfattar missionsberättelser, under det serien I utgöres av missionärsbiografier. Såväl dessa missionsberättelser som de förut av missionssekreteraren J. E. Lundahl skrivna levnadsteckningarna fylla på ett förträffligt sätt det stora ändamålet att bland söndagsskolornas barn väcka kärlek till missionens heliga sak. Men de äro värda spridning även utom söndagsskolorna bland såväl ungdom som äldre. Missionärsbiografierna äro verkliga små pärlor, som envar med behållning kan stifta bekantskap med. Bilderna ur Kongos barnavärld äro hjärtegripande.

*

Fru Lia Ahok. Av Johanne Blauenfeldt, översättn. av I. H—d, Svenska Missionsförbundets förlag. 79 sid. Pris 85 öre.

Denna bok skildrar en kristen kineskvinnas liv och verksamhet samt ger en god inblick i de förhållanden varunder hon levde.

N. H—n.

Behov som måste fyllas. Av *Wendela Wigert.* K. M. A:s förlag. Pris 15 öre.

Allmänna Svenska Missionskonferensens kvinnokommitté, vilken utgör en sammanslutning av de flesta svenska missionsorganisationer, har ställt en förfrågan till kvinnliga missionärer på skilda fält, om vilka behov, som f. n. synts dem mest trängande för missionsarbetet. Då det är av stor vikt, att de önskemål, våra systrar på de olika missionsfälten icke måtte spårlöst förklinga, har ett försök gjorts av zenanamissionären, fröken Wendela Wigert, att sammanfatta dem.

Då hon nu gör sig till tolk för hela den kvinnliga missionärskåren på de svenska missionsfälten, är det i första rummet till *Sveriges troende unga kvinnor,* hon vänder sig med sitt viktiga budskap. Vi tro förvisso, att det är missionens Herre själv, som talar genom sin tjänarinna, ty det är, för att begagna hennes egna ord, *hans egen stora rikssak* ute i den myllrande hednavärlden det gäller.

Vi hoppas, att den lilla skriften skall vinna ingång i många hem och många hjärtan och sålunda bli en bidragande orsak till de stora behovens fyllande

FÖR S. M. K:s BEDJANDE VÄNNER.

TACKSÄGELSEÄMNEN: Att Herren alltfort försett med medel, och att, ehuru postförbindelsen med Kina är stängd, penningar kunna telegraferas ut (sid. 90).

Herrens Andes närvaro vid de möten, som hållits i Bergsbyn, Mariestad m. fl. platser i Västergötland (sid. 90—92).

Den frukt, byarbetet på S. M. K:s fält burit (sid. 94).

Lärarinnornas Missionsförening (sid. 94).

Böneämnen: Missionens årsmöte (sid. 90).

Vårens stormöten i Kina.

Att den missionslitteratur, som finnes tillgänglig i vårt land, må få väcka missionskärlek och mana till förbön, stärka missionskärleken, där sådan redan finnes, samt bli ett medel att kalla till direkt tjänst på missionsfältet sådana unga män och kvinnor, som Herren utsett för denna uppgift.

-:- VANDRINGSBIBLIOTEK -:-

Vandringsbibliotek, tillhörande Allmänna Svenska Missionskonferensens Arbetskommitté, uthyras mot 1 kr. i månaden och återfraktens betalande av rekvirenten.

F. n. finnas två vandringsbibliotek, omfattande 30—50 band, det ena innehållande allmän missionslitteratur, det andra levnadsteckningar över missionärer.

Biblioteken rekvireras hos Kristliga Föreningen av Unge Män, 35 Birger Jarlsgatan, Stockholm C, där även formulär för låne- och borgensförbindelse tillhandahållas

Expedition: ***Drottninggatan 55.*** Telegramadress: ***»Sinim», Stockholm.***
Telefon: ***Riks. 44 59. Allm. 224 73.***

INNEHÅLL.

Guds sak — vår sak. — Från Redaktionen. — Från Hemlandet. — Såningstid, I. — Lärarinnornas missionsförening. — Bestämmelser angående lån av vandringsbibliotek. — Missionslitteratur. — För S. M. K:s bedjande vänner. — Vandringsbibliotek

STOCKHOLM 1918. NORDISKA BOKINDUSTRI A.-B.

N:R 9. ÅRG. 23. 1 MAJ 1918. PREN.-PRIS 1: 75

UTGIVARE: *KOMMITTÉN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA.*

MISSIONSTANKEN.

Av *Pastor C. Skovgaard-Petersen.*

MISSIONSTANKEN ÄR SAMmanväxt med själva frälsningsuppenbarelsens anda. Och missionstanken är hela evangeliets mål. I den utmynna alla våra fyraevangelier.

De fyra evangelierna börja, som vi veta, på mycket olika tidpunkter. Johannes börjar i evigheten. Matteus med Jesus som Davids son, Lukas med bebådelsen av Johannes döparens födelse och Markus med dennes offentliga framträdande; — de *börja* på mycket olika tidpunkter; men de *sluta* alla fyra med missionsbudet. Alla evangelierna, såsom de nu föreligga, ha i det sista kapitlet ett inskärpande av missionen. Hos Matteus, Markus och Lukas ha vi ett direkt slutbud; hos Johannes ett förnyande av det underbara fiskafänge, varigenom lärjungarne på sin tid blevo kallade till människofiskare. Det är som om evangelierna därigenom ville på sitt stilla, djupa sätt säga till oss: var man än, kristligt talat, börjar — i missionen måste man sluta!

Jesu missionsbud är därför icke ett enstaka, isolerat bud, utan det är uttryck för en grundtanke, som är på det djupaste sammanväxt med hela frälsningshistoriens anda och evangelii mål. När därför Herren säger till sin församling: Gå ut och gör alla folk till mina lärjungar, så tala dessa ord med den gudomliga uppenbarelsens hela samlade kraft.

Blott de enskilda ha missionskallelse; men alla skola ha missionssinne. Gud *vill* missionen; och Gud vill att den skall vara en *hela folkets sak* i hans rike. De verser i den 68:de psalmen, som skildra Israels ökenvandring, äro därjämte en bild av hednamissionen enligt Guds tanke. Det står: »Gud, när du drog ut framför ditt folk . . . då bävade jorden, då utgöt himmelen sina flöden . . . Ett nåderikt regn lät du falla, o Gud;

ditt arvedelsland, som försmäktade, vederkvickte du.» Giv akt på att det står: »Gud, när du drog ut framför *ditt folk*. Gud i spetsen för hela sitt frälsta folk — det är hednamissionen sådan den bör vara. Då sker det något. Då skall jorden ånyo bäva, alla hinder falla och »himmelen utgjuta sina flöden», så att många själar frälsas; och ett nåderikt regn skall vederkvicka Guds försmäktande arvedelsland.

Missionen skall vara en hela folkets sak i Guds rike. Vilja vi höra till Guds folk, måste vi vara med om missionen. Det är Guds vilja. Det behöva vi allesammans städse påminnas om, gång på gång.

(Ur »Korta ord om Stora ting».)

FRÅN REDAKTIONEN.

Årsmötet. Som i förra numret meddelades kommer S. M. K:s årsmöte att, vill Gud, äga rum Kristi Himmelsfärdsdag d. 9 maj. Aftonen förut äger ett inledande möte rum på hushållsskolan Margareta, Drottninggatan 71 A., kl. 7 e. m., Missionens vänner från landsorten hälsas då välkomna. Revisionsberättelsen föredrages och revisorer väljas. Följande dags möten äga rum kl. 11 f. m. i Betesdakyrkan, Floragatan, då prins Bernadotte kommer att tala och kl. 6 e. m. i K. F. U. M:s lokal, Birger Jarlsgatan 35. Vid e. m. möte, varvid utdrag ur årsberättelsen meddelas kommer föredrag att hållas av hemmavarande missionärer. Söndag middag kl. 3 intages gemensam middag på hushållsskolan Margareta. Den 10 maj på f. m. äger utfärd rum till missionens hem vid Duvbo.

Brev från Kina. Till vår stora glädje erhöllo vi den 20 april brev (via England) från missionär Blom, skrivet i Yuncheng d. 20 jan. Vi skola införa detta brev i nästa n:r av tidningen, men vilja redan nu meddela något ur dess innehåll. Arbetet fortgick utan några störande avbrott. Syskonen på fältet voro friska och vid gott mod. Somliga voro dock särskilt trötta och medtagna av det trägna arbetet. »Vi vänta alla ivrigt på förstärkning hemifrån», skriver br. Blom. Oroligheter hade åter utbrutit i provinsen Shensi, i trakterna av Hoyang och Hancheng. I Yuncheng reparerade myndigheterna stadsmuren och beredde sig på att möta ett angrepp. Kampen mellan södern och norden kom allt närmre, så att det var ovisst, hur länge freden kunde få vara rådande. Lungpesten nalkades med stora steg norrifrån, och regeringen syntes ej vara i stånd att kunna vidtaga effektiva åtgärder emot den.

Årsberättelsen. Vi bedja att få fästa uppmärksamheten på den årsberättelse som finnes införd i detta nummer. Vi tro den vara värd att särskilt beaktas. I avsaknad av den sedvanliga rapporten från missionens föreståndare på fältet, på grund av de rubbade postförbindelserna, har sekreteraren i Kommittén utarbetat en översikt över det allmänna missionsläget i Kina. De som i kärlek och förbön följa missionens kamp ute i Kina skola här finna mycket av värde och intresse, mycket som manar både till tacksägelse och förbön. Som ingen årsberättelse i särtryck utgives, bedja vi få erinra om, att lösa ex. av detta nr på begäran kunna erhållas från expeditionen. Detta n:r synes oss vara synnerligen lämpligt till gratisutdelning.

REDOGÖRELSE FÖR SVENSKA MISSIONENS I KINA 31:A VERKSAMHETSÅR.

Återblick på 1917.

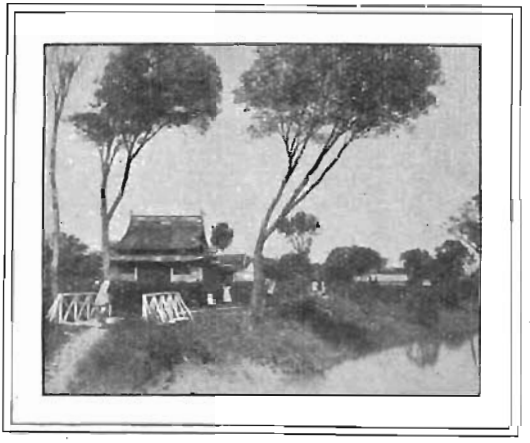

BYTEMPEL I KINA.

De inre politiska förhållandena i Kina kännetecknades genom brist på en stark och viss ledande kraft bland de män, åt vilka regeringen var anförtrodd. Söndringen mellan de stridande partierna var så stor, att presidenten redan i början av året upplöste parlamentet. Detta blir signalen till att militärguvernörerna i 9 eller 10 provinser förklara sig självständiga och inbördes krig utbryter endast 1 år efter Yuan Shih-kai's död. Nu göres ett misslyckat försök att återupprätta Manchudynastiens välde, som hade störtats för ej fullt 6 år sedan. Den 1 juli 1917 uppsättes den unge kejsaren Hsuan Tung på tronen, men endast 7 dagar senare måste han abdikera. Li Yuan-hung, som flytt till Tientsin, nekar att återtaga sitt ämbete som Kinas president, och han efterträdes av Feng Kuo-chang. Den nybildade regeringen visar sig emellertid ovillig att åter sammankalla det upplötas parlamentet. Detta föranleder ett nytt utbrott av oroligheterna i södra Kina, där en särskild regering upprättas i Canton. I västra Kina uppstå allvarsamma fejder, varunder huvudstaden i Szechwan, Chengtu, sättes i brand. Rov och plundring härska. Regeringen i Peking kan icke göra sin makt gällande, i synnerhet som främmande makters intressen äro med i spelet. Dessa makter hade redan i mars förmått Kina att avbryta de diplomatiska förbindelserna med Tyskland. Under deras fortsatta påtryckningar förklarar Kina i augusti Tyskland krig, och till detta steg skall Canton-regeringen hava medverkat. Nu följer beslagtagandet av de värderika tyska koncessionerna i Kina och en inskränkning i de tyska missionärernas frihet. Sedan dessa mål blivit uppnådda, synes det som om striden mellan de politiska partierna i Kina för någon tid avtagit i styrka, ehuru lokala strider förekomma och mycken laglöshet råder. Det har ett visst intresse att här konstatera, att, sedan Manchu-dynastien 1911 störtades och den nya republikanska ordningen infördes i Kina, har landet på 6 år haft fyra presidenter och två korta perioder av monarkisk styrelse. Ännu har således icke den nya ordningen visat sig mäktig att giva landet ro.

Översvämningar. Till Kinas nu anförda lidanden kommo på hösten 1917 stora översvämningar. I provinserna Chili och Kiangsu lades ofantliga sträckor under vatten. I Chili ensamt

förvandlades 14,000 eng. kvadratmil bördigt land till en flera fot djup sjö. Omkring 82,000 byar jämte utestående gröda av flera hundra miljoners värde skall hava förstörts, och befolkningen, som uppgick till flera miljoner, måste med nöd rädda sig undan vattenmassorna, som bortsopade allt vad de ägde utom de tunna sommarkläder, de buro, och i vilka de nu hade att uthärda den stränga vintern i norra Kina.

Farsoter och hemsökelser. Redan under de första månaderna av året hade smittosamma sjukdomar härjat i flera provinser. På hösten utbröt lungpesten i södra Mongoliet och spred sig även till norra Shansi. Det är nog i många missionsvänners minne huru denna hemska sjukdom 1911 härjade i Mandchuriet, då 45,000 människor omkommo i densamma. Denna gång synes sjukdomens utbredning hava blivit lokaliserad. Efter endast några månader, hade den dock skördat många offer, särskilt i sydvästra Mongoliet. Belgiens romerskt katolska biskop därstädes har avgivet en hjärtslitande rapport om dess verk. Det säges, att även i norra Shansi några orter, som hemsökts av sjukdomen, blivit såsom utdöda.

Guds vägar med Kinas folk. År efter år drabbas Kinas folk av svåra domar och hemsökelser, och samtidigt tränges det nästan på alla sidor av mäktigare och mera gynnade nationer, av vilka var och en söker på dess bekostnad tillvinna sig den största andelen av politiska och kommersiella förmåner för egen räkning. Säkert har mången missionsvän allt sedan 1911 under bön till Herren bidat i hopp, att den tid skulle komma, då lugn och ordning skulle härska i Kina, så att Guds rike måtte bliva predikat för de många miljoner kineser, som ännu intet hava hört. Och mången har stått spörjande inför Herren om hans avsikter med all den tuktan, som Kinas fredliga folk år efter år får erfara. Inget folk på

HUNGRANDE KVINNOR OCH BARN I KINA.

jorden har haft en så lång nationell existens som Kinas. Dess historia går flera årtusenden tillbaka i tiden. Andra forntida folk hava utplånats eller uppgått i livskraftigare nationer. Huru förstå Herrens vägar med Kina?

Vi måste ihågkomma, att »den starke» sedan uråldriga tider byggt sig starka fästen i folkets liv och livsåskådningar, och han släpper icke sitt byte utan en hård kamp. Då Herren fordom ville förmå Farao att släppa Israel, måste han sända svåra plågor över Egyptens land. I Kina har Herren förvisso ett talrikt folk, som han kallar ut från en tusenårig hedendoms mörker till sitt underbara ljus. Insamlingen av denna skara ökas för varje år.

Fälten mogna till skörd. Även för 1917 har detta varit förhållandet. Därom äro vi förvissade, fastän ännu ej fullständiga siffror föreligga. Ensamt Kina Inland Missionen uppger ett större antal nydöpta under 1917 än något föregående år. På vår missions eget fält hava under de senaste åren alla gudstjänstlokaler visat sig för små för att rymma de skaror, som kommit för att höra evangelium, och detsamma torde hava varit fallet med avseende på en stor del av Kina.

Det var även under 1917, som det första försöket gjordes att inom alla kristna församlingar i Kina mobilisera alla lämpliga krafter till ett evangelistiskt fälttåg under en veckas tid (28/1—4/2). Denna evangelisationsvecka gav, som vi redan veta, ett över förväntan gott resultat. En varm nitälskan för andras frälsning väcktes till liv inom församlingarna. De frivilliga deltagarnes antal uppges för provinsen Honan hava varit 33 % av hela antalet församlingsmedlemmar och för en station i Shensi ända till 90 %. Möten, by- och husbesök, spridning av traktater och andra andliga skrifter samt införande av artiklar i den dagliga pressen fingo tjäna som medel att nå tiotusenden av utomstående med evangelii budskap.

I själva Peking höllos denna vecka 524 olika möten för tillsammans 61,000 besökande och 98,000 skrifter spredos. I Mandchuriet, där skottska, irländska och danska missionerna arbetade tillsammans, verkade 6,000 frivilliga och besökte omkring 1,000 byar samt framburo frälsningens ord till 90,000 personer. Även på S. M. K:s fält deltogo många frivilliga i denna kampanj och stor välsignelse spordes. Ett stort antal »sökare» kommo till församlingarna i hela Kina för att erhålla undervisning och hjälp. Det visade sig emellertid, att församlingarna ej förfogade över tillräckliga krafter för att kunna tillgodose behovet av undervisning och hjälp åt så många, vilket tydligen pekar på att här ligger en begränsning för ett fullt utnyttjande av de stora möjligheter, som nu finnas för Guds rikes utveckling i Kina.

Under sådana förhållanden är det dock ett glädjande tecken att sådan verksamhet som evangelistkurser, bibelklasser, söndagsskolor, manliga och kvinnliga seminarier, för att nu ej tala om högre undervisningsanstalter, utvecklas mer och mer för varje år, och ett annat sådant tecken se vi däruti, att Gud utkorar och utrustar allt flera infödda män till sina redskap för att stärka och fördjupa det andliga livet inom de kristna församlingarna.

Missionens framtidsutsikter. Uti en för de kristna kineserna utgiven tidskrift i Kina skrevs nyligen: »Utsikterna för det andliga arbetet i Kina äro i hög grad uppmuntrande. Det kan i sanning sägas, att 1918

ingår under mer lovande framtidsutsikter för den kristna församlingen än någonsin förr.»

Ja, fälten i Kina vitna mångenstädes till skörd. Det är märkligt att detta just inträffar, då den västerländska folkvärlden inträtt i ett av dess mörkaste tidsskeden, då dess andliga och sociala grundvalar skakas i sitt innersta, och det synes uppenbart, att allt, som icke har klippfäste, kommer att bortsopas av den stormflod, som framdrives av ondskans andemakter i himlarymderna. Många missionsarbetare i Kina hava genom världskriget tvingats att lämna sitt arbete, och andra hava genom detsamma hindrats att resa dit ut. Skall man framdeles kunna vänta, att missionsorganisationerna i västerlandet skola sända några större förstärkningar till arbets- och skördefältet i Kina efter allt vad som skett under detta världskrig? Inom de länder, som deltagit i kriget, skall man nog efter detsamma använda alla dugliga arbetskrafter för att söka återuppbygga det materiella och kulturella välstånd, som gått förlorat genom kriget. Men frånsett detta, synes de fördämningar, som hittills hållit laglöshetens stormflod tillbaka, mångenstädes vara genombrutna och otrons andemakt vinner alltjämt nya segrar även inom själva de kristna organisationer, som skrivit missionens uppgift på sitt propram. Överallt äger ett ödeläggande rum av mänsklighetens sanna livsvärden, ett nedrivande av den kristna trons verk, som icke lovar gott för fullföljande av de planer för en gemensam storartad världsmission, vilka uppgjordes några år före världskriget.

Samarbete mellan missionärer och infödda. I Kina bereder dock Gud nya arbetare för sin skörd från själva den infödda församlingen, som mångenstädes fått övertaga de arbetsuppgifter, som den utländska missionären måste lämna. Därigenom fostras församlingen till mera mognad och självständighet. Detta sker även genom det samarbete, som i växande grad äger rum mellan de infödda kristna och missionärerna beträffande missionsarbetets planläggande eller andra uppgifter i sammanhang därmed. I detta samarbete ställes ofta den infödde kristne på samma fot som missionären. Vi böra även lägga märke till att det i Kina finnes minst ett halvt dussin självständiga missionsföretag, ledda av kristna kineser. Alla dessa företag torde ej vara vuxna sin uppgift, men äro likväl ett vittnesbörd om, att de kinesiska kristna känna ett vaknande behov av att själva göra en insats i det andliga arbetet. Den tid nalkas, då Kinas kristna själva komma att övertaga evangeliseringen av sitt land. I Kina var antalet utländska missionärer vid 1917 års början 5,517, varav omkring $^3/_5$ voro kvinnor. Det fanns således en utländsk missionsarbetare på 54,500 kineser. De infödda medarbetarnas antal var 20,460 eller en medarbetare på 1,466 kineser. Under alla förhållanden veta vi, att *»intet är som hindrar Herren att hjälpa genom många eller genom få»* och den generalorder, som vi hava fått av Konungars konung är tydlig och lyder så: *»Bedjen fördenskull skördens Herre, att han utsänder arbetare till sin skörd.»*

Samarbete mellan olika missionssällskap. Den utveckling, som ägt rum i missionsarbetet i Kina, har under de senaste tolv åren även kännetecknats av ett alltjämnt ökat samarbete mellan där arbetande olika missionssällskap. Detta samarbete har fått sin största utveckling i fråga om *gemensamma* undervisningsanstalter, d. v. s. sådana som upprätthållas

av två eller flera missionssällskap. Redan 1915 fanns 69 sådana undervisningsanstalter av olika slag, varav 14 teologiska, 8 medicinska och 5 i sjukvård. Men samarbetet sträcker sig även till andra områden såsom den kristna litteraturens, de kristna sociala problemens m. m. Fem missionssällskap i Kina hava drivit samarbetet så långt, att de hava gemensamma expeditionslokaler och gemensam expeditionspersonal i Shanghai, varigenom såväl omkostnaderna som personalens numerär minskas. Det torde icke finnas något missionsfält i hela världen, där samarbetet mellan missionssällskapen vunnit sådan utsträckning som i Kina. Under förutsättning att samarbetet ständigt fortgår i trohet mot Kristus och inbördes kärlek, måste dessa sammanslutningar få en stor betydelse för det kristna kinesiska samfundet, genom att motverka det inflytande, västerlandets sektväsen annars skulle utöva på nämnda samfund.

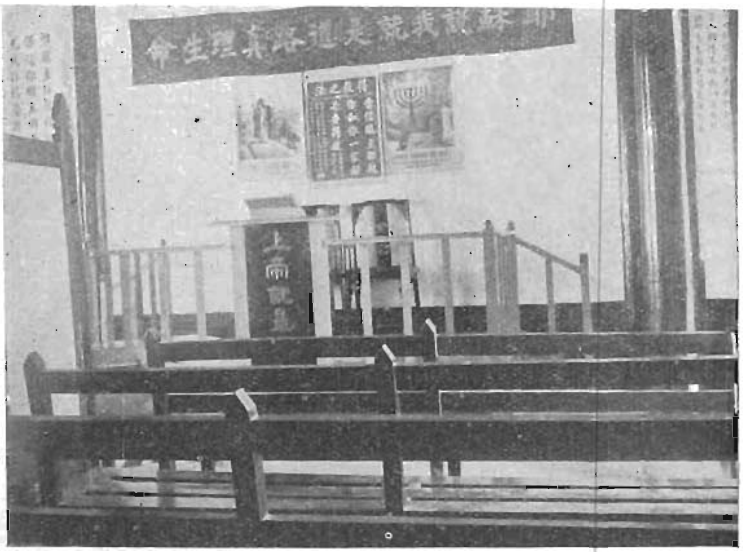

KAPELLET I JUICHENG.

Världskrigets återverkan på missionen. Att missionsverksamheten på arbetsfälten i Kina kunnat fortgå ännu ett fjärde år under det att världskriget fortfar att rasa med oförminskad styrka, och i sin malström indrager allt flera av jordens folk, det är Guds underbara nåd och *»en stark uppmuntran»* för varje missionsvän att hålla sig till det förelagda löftet *»att ifrån solens uppgång och intill dess nedgång skall Herrens namn vara stort ibland hednafolken»*.

Att världskriget ej förmått hindra Guds rikes utveckling i Kina bevisas på ett slående sätt därav, att Kina Inland Missionen haft att anteckna rikare resultat i sitt missionsarbete under de år kriget varat än någonsin förut i dess historia. Denna mission är den största och till arbetsfältet vidsträcktaste av alla protestantiska missionsorganisationer i Kina, då i densamma inräknas därmed associerade missionssällskap.

Dess utveckling under perioden

1914—1917 synes av följande siffror.

Tillökningen i huvudstationer, utstationer, kapell och skolor är respektive 8,261, 369 och 102. De nydöptas antal per år har mer än fördubblats mot vad det var under 1903—1912. 184 nya församlingar hava organiserats.

mer ifrån Herren Zebaot. Han är underbar i råd, stor i vishet.»

Vår mission har under 1917 haft större inkomster än under föregående år, och vi hava därför kunnat sända ut ett större belopp till fältet än 1916. Må vi kunna rätt prisa Herren för denna nåd! Att de ökade inkomsterna motvägts av den ökade dyrtiden här

BARNENS HEM OCH MISSIONSHEMMET.

Ända tills början av detta år har det, med undantag för kortare tider, varit möjligt att utsända missionsarbetare till S. M. K. arbetsfält och för dem därute att komma hem, om det ock stundom varit förenat med en del svårigheter att företaga den långa resan. Sedan slutet av januari detta år hava vägarna ditut varit stängda och även postförsändelserna via Sibirien avbrutna.

Vad Svenska Missionen i Kina beträffar hava penningförsändelserna till fältet alltjämt kunnat fortgå, ehuru de under senare månader måst ske på telegrafisk väg. *»Även detta kom-*

och i Kina, torde alla missionens vänner väl förstå. Vad som de däremot icke torde känna är, att missionen gjort avsevärda förluster åren 1916 och 1917 genom prisstegringen på kinesiskt mynt i Shanghai. Då medelpriset på en Shanghai tael 1914 var kr. 2: 34 var medelpriset 1916 kr. 2: 54 och 1917 kr. 2: 96. Detta medförde att missionen 1916 fick betala 8,220 kronor mera för det belopp av Shanghai taels, som inköptes nämnda år, än som skulle varit förhållandet. om kursen på taels varit oförändrad, 1917 steg motsvarande förlust till omkring 21,570 kronor. Vi hava emel-

lertid så mycket större skäl att tacka Herren, att han under de två sista åren genom sina tjänare givit missionen ökade inkomster, som i någon mån motvägt de större oundvikliga utgifterna. Herren känner allting förut, och då missionens inkomster under 1915 voro mindre, än de andra åren, var kursen på taels ovanligt låg eller kr. 2: 20 och detta medförde en vinst på omkring 4,500 kr., ehuru kursen på eng. pund det året var ovanligt hög. När kursen på taels steg, ökade Herren inkomsterna. »*Allt har han väl beställt.* »*Hans nåd varar evinnerligen*», upprepar psalmsångaren 26 gånger i sin lovsång över Herrens välgärningar mot Israel och varje årshögtid, missionen firar, bör vara ett mångdubbelt recitativ av samma lovoffer. »*Han har omsorg om eder*», skriver aposteln Petrus, och detta hava vi fått erfara i missionens arbete även under 1917, och därför prisa vi Herrens namn i dag samt förbida hans hjälp och nåd för det kommande verksamhetsåret.

A. Verksamheten på missionsfältet i Kina.

Någon redogörelse för arbetet på fältet har icke hittills ingått. Om en sådan framdeles anländer, skola vi nföra densamma i ett följande nummer av tidningen. Vi övergå nu till:

B. Verksamheten i hemlandet.

Med avseende på verksamheten i hemlandet sedan förra årsmötet, kunna vi säga, att densamma, ehuru icke oberörd av de alltmer abnorma förhållanden, under vilka vi leva, utvecklats i stället för att gå tillbaka. Nya missionsarbetare hava utsänts och äldre sådana hava återvänt till fältet. Flera arbetskrafter hava kunnat insättas i reseverksamheten. Skaran av ombud, av missionsvänner och av tidningsprenumeranter har ökats. Inom kommittén hava omfattande arbeten utförts i syfte att på det organisatoriska området vinna ökade förutsättningar för ett rikare och mera fruktbärande samarbete mellan missionens olika arbetskrafter. I sammanhang härmed hava särskilda åtgärder vidtagits till främjande av detta samarbete genom hemkallande av föreståndaren på missionsfältet för att samråda med kommittén och genom utsändande till fältet av missionens grundläggare för att samråda med missionsarbetarna därute.

Nya missionsarbetare. Under arbetsåret har ett flertal sökande till missionärskallet anmält sig. Av dem hava hittills följande antagits och redan utsänts till fältet. Teologie kandidaten Torsten Folke blev av kommittén antagen till missionär den 6 juni 1917 och avskiljd för detta kall den 6 jan. i år samt anträdde resan till Kina den 15 i samma månad. Vidare har fröken Hattie Anderson från Chicago, som för kommittén anmält sin önskan att få utgå till Kina såsom S. M. K.-missionär, blivit på kommitténs begäran prövad av missionens California-kommitté och av densamma antagen. Hon avskiljdes för missionärskallet den 2 dec. 1917 i Kingsburg i Californien och avreste några veckor senare till Kina, dit hon anlände den 16 jan. i år.

Hemkomna missionärer. Efter en lång arbetstid i Kina kom missionär V. Wester, åtföljd av fru G. Wester, åter till hemlandet den 13 juni för att här få åtnjuta någon tids vila. Missionär A. Berg, vilken, såsom redan nämnts, hemkallades av kommittén, anlände något senare eller den 10 aug. Fröken Ebba Burén, som rest i

hans sällskap men blivit fördröjd i Petrograd, hemkom den 27 aug.

Till Kina återvända missionärer. Efter slutat uppdrag i hemlandet återvände föreståndaren på fältet dit den 31 dec. och åtföljdes av tvenne hemmavarande missionärer, filosofie kandidaten D. Landin och fröken Emma Andersson.

I särskilt uppdrag avreste missionär E. Folke till Kina samtidigt med sin son (vars antagande och utsändande nyss omnämnts). Fru Mimmi Folke åtföljde sin man till Kina.

Reseverksamheten. Denna gren av hemarbetet har en särskild betydelse för missionen, emedan den sätter missionens vänner i hela landet i tillfälle att stå i personlig beröring med ett flertal av missionens arbetskrafter och även med dess ledning samt därigenom lära känna den ande, som är rådande inom missionen. De stärkas också i sitt missionsintresse genom sådan beröring till bön och offervillighet, då de därigenom få tillfälle att få de frågor rörande missionen, som ligga på deras hjärtan, besvarade. Nämnda ledning och arbetskrafter få å sin sida genom reseverksamheten personlig kännedom om, vad Gud verkar bland sitt folk i vårt land till främjande av sitt rikes utbredande, och de beredas även tillfälle att osökt komma i beröring med personer, som förnummit Herrens kallelse att bliva hans vittnen i Kina. Det har därför varit en välsignelse av Gud, att under det gångna arbetsåret rätt många krafter kunnat insättas i reseverksamheten. Bland dessa inberäkna vi även föreståndaren på missionsfältet i Kina, som under den korta tid av ej fullt 5 månader, som han tillbragte i hemlandet, höll nära ett fyrtiotal missionsföredrag under resor i södra Sverige, huvudsakligen Småland och Västergötland, samt medverkade vid S. M. K.-mötet i Örebro och »Kinesernas vänners» offerfest i Jönköping.

Missionens resesekreterare har varje månad ägnat större delen av sin arbetstid åt sådana uppgifter som hållandet av bibelstudier, missionsföredrag, evangeliska möten och medarbete vid konferenser. Bland de möten, som han på detta sätt deltagit i, må nämnas: Missionsföreningens årsmöte i Hvetlanda i juni, Östra Härads Kristliga Ungdomsförbunds sommarmöte vid Holsby brunn i juli, L. M. F.-konferensen vid Johannelund i augusti, L. M. F.-mötet i Göteborg i september, Uppbyggelsekonferensen i Kristinehamn i oktober, Uppbyggelse-konferensen i Malmö i november, Östra Härads Kristliga Ungdomsförbunds möte i januari detta år, Kinakretsens i Göteborg månadsmöte i febr. samt K. M. A:s årsmöte i Stockholm och Ynglingaföreningen Libanons i Göteborg, båda i mars. Vid tolv olika tillfällen har Högman hållit bibelkurser, nämligen vid besök i Linköping, Johannelund, Djursholm, Kristinehamn, Lidköping, Malmö, Värnamo, Göteborg, Stockholm, Ekekull, Västerås och Sala.

Såsom missionens ledare och kommitténs ordförande har missionär E. Folke hållit flera föredrag i landsorten och i huvudstaden samt deltagit bland annat i L. M. F:s möte i Göteborg i september och i Akademiska Missionskonferensen i Uppsala i november.

På missionär D. Landins lott har fallit den del av reseverksamheten, som haft till ändamål att särskilt hos den studerande ungdomen och hos folkskollärarna uppväcka och stärka missionsintresset. Bland det stora antal möten, i vilka han för detta ändamål deltagit, vilja vi här omnämna: Fria Kristliga Studentmötet i Orhem, Jämtlands Läns Lutherska Ungdomsförbunds möte i Strömsund,

båda i juni, Kinakretsens i Göteborg möte i september, Lärarnas Missionsförenings möte därstädes i oktober och Kristliga Studentförbundets i november. Sistnämnda månad gjorde Landin en rundresa till lärareseminarier och till lokalavdelningar av Sv. Lärares Missionsförening samt deltog i Sv. Folkskolans vänners möte i Malmö. —

Missionär V. Wester medverkade under sommaren vid missionsmöten i Kumlatrakten och i Mönsterås, besökte under oktober till Östra Härads Kristliga Ungdomsförbund hörande föreningar samt i november flera platser i Nerike. I år har han hållit missionsföredrag under resor i Småland och Västergötland på ett dussin olika ställen.

Missionär T. Folke reste för missionen större delen av hösten och höll missionsföredrag och predikningar på ett tjugutal olika ställen från Norrbotten till Skåne.

Kandidaten G. Österberg har under arbetsåret helt fått ägna sig åt reseverksamheten samt därunder besökt närmare ett nittiotal olika platser i mellersta och södra Sverige samt södra Norrland och där hållit predikningar och missionsföredrag.

Utom nu nämnda medarbetare i reseverksamheten få vi även nämna fröken Emma Beskow, som under sommaren i missionens intresse besökte en del platser i Jämtland och därvid fick tillfälle att till många av Herrens vänner tala om hans verk i Kina.

I detta sammanhang vill kommittén uttala ett varmt och innerligt tack till såväl ombud som övriga missionsvänner, vilka genom gästfrihet eller på annat sätt gått missionens resande arbetare till mötes. Särskilt står kommittén i tacksamhetsskuld till de personer, som upplåtit kyrkor och missionshus för deras predikningar och missionsföredrag.

Sedan förra årsmötet den 16—18 maj hava följande *större missionsmöten* anordnats *i huvudstaden*. Ett välkomstmöte för hemkomna missionärer den 27 sept., missionärsavskiljning och avskedsmöte för utresande missionärer på Trettondagen i år samt tacksägelse- och bönemötet den 14 mars.

Regelbundna bönemöten två gånger i veckan i huvudstaden hava även under detta arbetsår stärkt våra händer i Gud, och det har varit till uppmuntran i tro och i uthållighet att veta, att i landsorten varande bönekretsar varit våra trofasta medkämpar i bönen.

Bland *missionens ombud* har Herren hemkallat kyrkoherde E. Bergström och grosshandlaren L. J. Wahlström. Med tacksamhet till Herren tänka vi tillbaka på den kärlek och offertjänst, missionen mottagit från dessa hans vittnen under förflutna år och glädjas åt att missionens Herre skall löna i rikt mått den kärlek, de hava visat hans namn.

Följande *nya ombud* hava under året tillkommit: herr C. Th. Eriksson, Kumla; herr O. Halfvarson, Strömdals bruk; skollärarna E. Nylander, Ragunda och J. A. V. Pettersson, Kronobäck; kyrkoherde Hj. Tideström, Bjursås; komministrarna V. Westling, Kopparberg och A. V. Zellner, Hamrånge; fru F. Anjou, Trollebo, Herrljunga; fröken E. Brunskog, Falköping-Ranten; fru A. Lindell, Hamrånge; fru O. Sandberg, Misterhult.

Missionens publikationer. »Kinamissionstidningen Sinims Land» och julkalendern »Hans Stjärna i Östern» hava utkommit i likhet med föregående år, dock hava några nummer av tidningen måst utgivas med minskat

sidoantal på grund av stegrade tryckningskostnader. En ny upplaga av »Dagliga Böneämnen» och en minnesskrift benämnd »Till Mognande Skördefält» hava utgivits innevarande år.

Kommittén för S. M. K. Det tomrum bland kommittéledamöternas antal, som uppstod genom ingenjör I. Landgrens under förra arbetsåret timade död, fylldes i okt., då vi hade glädjen hälsa kamrer J. E. Redell välkommen som ledamot. I febr. i år har även missionär N. Högman inträtt i kommittén. Vidare har ett ombyte av ordförande måst äga rum med anledning av att missionär E. Folke på kommitténs anmodan sistlidne jan. avreste till Kina. I hans ställe valdes då överste H. Dillner till kommitténs ordförande.

Damkommittén har under det gångna arbetsåret fått utföra sitt trogna arbete för missionen utan någon ändring med avseende på dess ledamöter. En av dem, doktorinnan Maria Berg, åtföljde missionär Aug. Berg till Kina för att hälsa på sin dotter.

På missionsexpeditionen har endast den förändringen ägt rum, att missionär Högman där handlägger en del av de göromål, som missionär Folke förut skötte.

Inom tidningsredaktionen har även missionär Högman efterträtt missionär Folke.

Beträffande ***missionens hem*** hava en del förändringar ägt rum. Den rådande dyrtiden föranledde kommittén att på hösten förlidet år uthyra Ösbyhemmet (Robertslund). Dess föreståndarinna, fru Inez Bölling, flyttade då tillbaka till Dufbohemmet. Vid missionär och fru E. Folkes avresa till Kina övertogs ledningen av sistnämnda hem, vari innefattas såväl »Barnens hem» som det gamla missionshemmet, av missionär och fru V. Wester.

Det är för kommittén en kär plikt att här få erkänna den stora tacksamhetsskuld, vari missionen står till alla de vänner, som under de gångna åren genom rikliga gåvor såväl i penningar som »in natura» möjliggjort för missionen att under dessa dyra tider uppehålla Dufbohemmets verksamhet. Denna offergärning kan icke skattas nog högt, ty förmånen för ungdomen av att äga ett hem, där den kan vara avskiljd från tidens väsende, har nu en större betydelse än förr. Därför upphöra vi icke att bedja Herren, att hans förvaltare icke må förtröttas i deras tjänande kärlek. I detta sammanhang hembära vi även ett varmt tack för de gåvor, som berett missionärernas barn tillfälle att under förflutna sommar vistas någon tid i skärgården. Likaså frambär kommittén här sitt uppriktiga tack till doktor Henrik Berg, som fortfarande kostnadsfritt sköter läkarvården vid Dufbohemmet.

*

Även till övriga missionens vänner, som bistått oss i arbetet genom sin kärlek och offervillighet, genom trosstärkande och uppmuntrande brev eller på annat sätt är det oss en glädje att få sända ett tack och en hälsning. Vi känna oss med dem innerligt förenade i bön och arbete och erfara ständigt huru viktig deras förbön är för arbetet både i Kina och hemma. Liksom den elektriska strömmen verkar den värmande och kraftmeddelande, oberoende av avståndet och obemärkt. Gud, som därigenom bereder välsignelse, vare lov och pris, att han givit sina barn en källa till rikedom och kraft, oåtkomlig för motståndaren och alla dem som gå hans ärenden.

»O, vilket djup av rikedom och visdom och kunskap hos Gud.»

»Honom vare ära i evighet! Amen!»

REVISIONSBERÄTTELSE.

Undertecknade, utsedda vid Svenska missionens i Kina senaste årsmöte att granska denna missions räkenskaper för år 1917, få efter att hava fullgjort detta uppdrag, därröver avgiva följande berättelse.

Missionens inkomster och utgifter under det gångna året hava utgjort:

INKOMSTER:

a) *Behållning från 1916:*

Å bank innestående	82: 78	
Obligationer	5,000: —	
Kontant i kassan	707: 56	5,790: 34

b) *Gåvomedel*

Allm. Missionsmedel	87,043: 56	
Skolverksamhet	6,085: 13	
Infödda Arbetare ..	9,572: 81	
Bokspridning	249: 30	
Hus	14,427: 82	
Manliga Seminariet	303: 02	
Kvinnliga Seminariet	4,920: —	
Missionshemmen	5,719: 34	
Diverse Ändamål ..	13,859: 69	142,180: 67
Missionärers Understödsfond (Obligationer)		7,560: —

c) *Inkomst från tidn.- och bokförlaget:*

Pren.:m. för tidningen	3,218: 37	
Sålda böcker, kalendr.	3,327: 05	6,545: 42

d) *Diverse inkomster:*

Hyra vid Duvbo	241: 67	
» vid Robertslund	1,000: —	1,241: 67

e) *Räntemedel:*

Ränta å Obligationer	367: 04	
Bankränta	115: 22	482: 26
Summa Kronor		163,800: 36

UTGIFTER:

a) *Missionsutgifter:*

Utsändt till Kina:		
av Allm. Miss.:medel	55,715: 13	
av Särsk. Ändamål	49,502: 51	
Missionsresor	1,770: 79	
Missionärers utrustning och utresor	2,457: 01	
Transport	109,445: 44	
Missionärskand. utbildning o. underhåll	135: —	
Hemmavar. missionärers underhåll ..	5,178: —	
Hemmavar. barns underhåll	6,672: 60	121,431: 04

b) *Kostnader för fastigh. och inventarier:*

Underhåll och reparation av fastigheterna	1,256: 88	
Inventarier på Duvbo	17: 91	
» » Exp.	42: 45	1,317: 24

c) *Kostnader för tidnings- och bokförlaget:*

Tryckning och red.-kostnader för tidningen	4,669: 09	
Tryckning och red.-kostnader f. bokförl.	1,967: 66	6,636: 75

d) *Omkostnader:*

Hemarb. underhåll	8,647: 80	
Hyra o. omk. f. Exp.	1,555: 53	
Postporton o. telefon	687: 20	
Skrivm., trycksak. o. d.	1,333: 39	
Omkostn. för missionshemmen	2,766: 39	
Utbetalt till missionshemmen gåvo- och räntemedel	5,869: 34	20,859: 65

e) *Behållning till 1918:*

På bank innestående	247: 52	
Obligationer (varav 3 1/2 o/o obligationer för mom. kr. 7,560: —)	12,560: —	
Kontant i kassan	748: 16	13,555: 68
Summar Konor		163,800: 36

TILLGÅNGAR DEN 31 DEC. 1917.

I Hemlandet:

Obligationer:

A. Koskulls fond ...	2,000: —	
S. S:s fond	3,000: —	
Missionärers underst.: fond ...	7,560: —	12,560: —
Transport		12,560: —

Transport	12,560: —	
På bank innestående	247: 52	
Kontant i kassan . . .	748: 16	
Fastigh. i Duvbo	48,000: —	
» i Robertslund	30,000: —	
Inventar. å hemmen	3.483: 98	
Kont.; invent. böcker	1,614: 31	96,653: 97
I Kina:		
Fastigheter i Kina . . .		75,563: 40
Summa Kronor		172,217: 37

SKULDER:

Inga.

Till missionärerna privat har under året översänts 10,164: 44

Från anonym givare har till missionen överlämnats Svenska Statens 3 1/2 o/o obligationer till nominellt belopp av Kr. 7,560.

Till missionsvännernas kännedom och för tacksam hågkomst få revisorerna meddela, att genom testamentariska dispositioner av följande avlidna personer nedanstående belopp influtit under räkenskapsåret, nämligen

63.	Test.:medel fr. en miss.:vän	330: —
191.	Test.:med. eft. avl. Maria Sofia Persdotter, Vännäs	30: —
405.	Avl. Olivia Sofia Olofsdotter, Lilla Domerarve	50: —
494.	Test.:med. eft. avl. Sara Greta Petersdotter, Hökås, Bekseda	1,669: 50
510.	Test.:medel fr. mak. Stina o. Joh:s Blomdal, Ölinstad	100: —
850.	Efter avl. frkn Anna Andersson, Hålland	1,550: —
999.	Test.:med. eft. avl. frkn Justine Engström, Jkpg	2,912: 50
1,331.	Test.:medel eft. avl. Anders Pettersson, Redbergslid, Gbg	198: —
		6,840: —

Revisorerna hava tagit del av styrelsens protokoll, varjämte inför revisorerna blivit företeddа ovannämnda obligationer å tillsammans Kr. 12,560, jämte insättningsbevis å missionens kontant innestående medel, ävensom åtkomsthandlingarna till missionens egendomar i Duvbo och Djursholm-Ösby, tillika med brandförsäkringsbrev å följande belopp:

För missionens fasta egendomar:

Kr. 30,000 för missionsh. } i bolaget Norrland.
» 42,000 » barnens hem }
» 34,000 » vilohemmet Robertslund i Städernas allmänna brandstodsbolag.

För lösegendomen:

Kr. 19,000 vid hemmen } i bolaget Norrland.
» 2,000 » kontoret }

och har därvid intet varit att erinra.

Vid missionshemmet å Duvbo avlades den 20 dennes besök, varvid såväl byggnader som inventarier befunnos i gott skick.

Lägenheten Robertslund vid Ösby har, med anledning av att för närvarande så få missionärer äro hemma, tillsvidare uthyrts.

Räkenskaperna med tillhörande verifikationer hava befunnits uti utmärkt god ordning, och då under revisionen ingen anledning till anmärkning förekommit, få vi tillstyrka, att ansvarsfrihet för förvaltningen av missionens medel under år 1917 varder Kommittén beviljad.

Stockholm den 22 April 1918.

F. T. Olsson. Fritz Eckert. Carl Boberg.

AXPLOCK UR BREV.

FRÖKEN *MARIA PETTERSSON* skriver i enskilt brev från Sinan i nov. 1917:

Många gånger har jag tänkt skriva och tacka för de medel, som vi även detta år fått till hjälp åt våra fattiga gossar. Det är vemodigt att tänka på, att ni gjort så mycket och, mänskligt sett, fått så liten lön. Er gosse, »Klar lampa», var ju döpt och ville nog tjäna Herren, men så blev han ihjälskjuten av rövare. Hans mor är nu vår förnämsta hjälp i barnhemmet, så kanske hon genom denna nöd skulle fostras för det arbetet. Hon tog sin äldste sons död mycket hårt.

Edra nuvarande gossar, Chia Shuchi och Seng-hua äro båda moderlösa. Den förre var i somras mycket sjuk i nervfeber, gick igenom men är ej så stark. Det är för övrigt en

mycket snäll gosse. Hans far är en skurk, men det är farfadern, som ömmar för barnens bästa och vill, att de skola gå här i skolan. Eljest bo de över en och en halv sv. mil härifrån.

Seng-hua kom en söndagseftermiddag i somras springande efter mig. Jag hade gått ut för att gå. Han kunde med möda framstamma: »Kom med mig hem, fröken, fort, fort!» Framkommen till hans hem såg jag hans unga moder ligga på en matta ute på gården i svåra plågor. Jag insåg snart nog, att hon tagit så mycket arsenik, att döden var en oundgänglig följd. Hon hade arbetat sig trött. Fadern hade kommit hem hungrig och med ens ätit upp alla de hirsmjölspannkakor, hon bakat. Barnen voro hungriga, och så växlades ett par hårda ord makarna emellan. Hustrun tog med detsamma det förtvivlade steget. Underligt, ty hon var en skötsam och duktig kvinna. Hade brukat komma med till gudstjänsterna och hade förefallit så glad åt att få ha tre barn i skolan. Hon hade dessutom två små barn i hemmet. Efter moderns död måste barnen skänkas bort, och endast de två äldsta behöll fadern, därför att vi lovade honom, att de skulle få gå i skolan och äta här, om han blott kunde förse dem med kläder. Seng-hua är en begåvad gosse, som nog lätt bleve förvillad, om han icke finge gå kvar här i skolan.

Vi ha tillsamman med barnhemsbarnen omkring ett 80-tal skolbarn här i höst, och icke litet arbete och omtanke kräves, om de alla skola få någon liten enskild tillsyn. Vi ha det f. ö. fridfullt och gott. Vi ha tre infödda lärare, en evangelist, två bokförsäljare och en bibelkvinna.

Det är ett mer allmänt uppvaknande här på trakten, och vi hoppas att Guds rike skall gå fram med makt genom Guds Andes hjälp. Många forska i läran, som förut varit likgiltiga.

Det är lugnare för orosmän här på

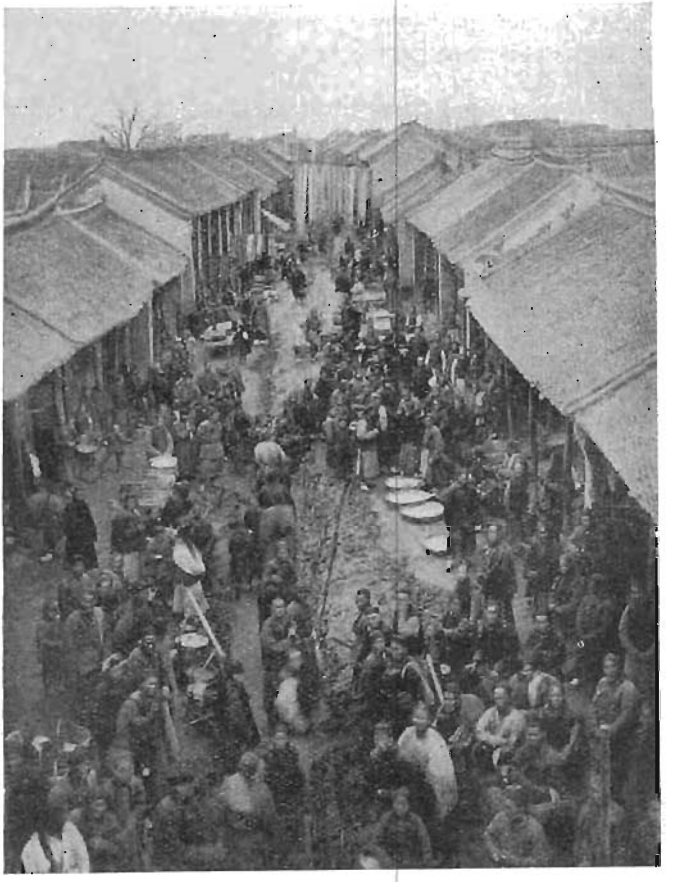

GATA I KINA.

orten nu, än det varit på många år. Herren är mäktig.

I Shantungprovinsen har det visst i stället varit svårt. Stor översvämning, då Gula floden har »öppnat tre munnar», som folket säger. Stor förödelse på skilda håll. Några av våra små skyddslingar i barnhemmet ha ock kommit till oss för sådan nöds skull.

FÖR S. M. K:s BEDJANDE VÄNNER.

Tacksägelseämnen: Att fälten mogna skörd, (sid. 101).

Att Kinas kristna i så Stort antal deltaga i evangelisationsarbetet (sid. 101).

Att missionens framtidsutsikter äro mer lovande än någonsin (sid. 101).

Att samarbetet mellan missionärer och infödda och mellan olika missionssällskap ter sig så lovande (sid. 102).

Att missionsarbetet i Kina, trots världskriget, kunnat fortgå (sid. 103).

Att verksamheten i hemlandet, trots abnorma förhållanden, kunnat utvecklas och nya arbetare utsändas (sid. 105).

Böneämnen: Att Kinas inre politiska förhållanden må stadgas (sid. 99).

För de genom översvämning och farsoter hemsökta (sid. 99).

För evangelisationsarbetet (sid. 101).

För den infödda församlingen (sid. 101).

För alla kristna undervisningsanstalter (sid. 103).

För verksamheten i hemlandet (sid. 105).

För missionärernas barn (sid. 108).

BIBELN PÅ MANDARINDIALEKTEN.

EFTER 27 ÅRS ARBETE AVslutades i december 1917 revisionen av Gamla testamentet på den s. k. mandarindialekten, vilken talas av tre fjärdedelar av Kinas befolkning.

De missionärer, som utfört detta viktiga arbete, hava under de sista fyra åren haft till sin hjälp tre framstående kinesiske lärde.

Kina har nu *en bibel, som kan läsas av tre hundra miljoner av dess eget folk på dess eget tungomål.*

Betydelsefullt är ock, att frågan om det kinesiska skriftspråkets förenkling, som länge sysselsatt missionärerna, numer blivit en nationell fråga. Undervisningsdepartementet lär förbereda en ordbok, vari vid sidan av bokstavstecknen, vilka som bekant äro ytterst invecklade och svårlärda, skall anges, hur de fonetiskt skola skrivas. Härigenom blir det för kvinnorna och f. ö. icke läskunniga omvända kineser betydligt lättare än förr att inhämta läskonsten, som ju är av stor vikt för att de själva skola kunna tillägna sig innehållet i den Heliga skrift. Sannolikt får också detta efter hand till följd mandarindialektens införande över hela Kina.

Bedjen för missionärerna! Skriven till missionärerna!

Expedition: *Drottninggatan 55.* Telegramadress: *»Sinim», Stockholm.*
Telefon: *Riks. 44 59. Allm. 224 73.*

INNEHÅLL.

Missionstanken. — Från Redaktionen. — Redogörelse för Svenska Missionens i Kina 31:a verksamhetsår: — Revisionsberättelse. — Axplock ur brev. — För S. M. K:s bedjande vänner. — Bibeln på mandarindialekten.

STOCKHOLM 1918, NORDISKA BOKINDUSTRI A.-B.

N:R 10. ÅRG. 23. 15 MAJ 1918. PREN.-PRIS 1: 75

UTGIVARE: *KOMMITTÉN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA.*

VILL DU VARA MED OCH GRÄVA GROPAR?

NÄR GUD UTFÖR SINA UNDERgärningar, söker han vanligen sitt folks medverkan. Om en hungrande folkskara skall mättas, frågar han först sina lärjungar: »Huru många bröd haven I?» Om tre krigshärar skola räddas från att dö av törst, fordrar han, att dalen fylles med gropar, innan han sänder livsströmmarna. Groparna skulle icke vara till någon nytta utan vattnet. Men Gud sände ej vattnet, förrän groparna blivit grävda. 2 Kon. 3: 16.

Låtom oss bereda rum för Anden! Strömmarna utgå från Guds och Lammets tron. De sändas av Gud och stå helt och hållet under hans gudomliga ledning. Men vi kunna öppna våra hjärtan för att mottaga dem. Vi kunna gräva kanaler, i vilka det levande vattnet får flyta in. Låtom oss gräva våra gropar djupa och vida och icke vara rädda för att få för mycket av Gud! Groparna skulle grävas icke blott för att taga emot vattnet utan för att *behålla* det. Så vill Gud, att vi skola behålla, icke förlora hans välsignelser. Men livsströmmen kan flyta oss förbi. Om vi icke uppfyllas eller ens beröras av densamma, är orsaken den, att vi ej berett rum, ej grävt gropar, i vilka vattnet kan mottagas. Huru många av Guds folk synas ej ständigt stå i denna ställning! De leva mitt i överflödande välsignelser och tyckas dock aldrig bli välsignade.

Må vi aldrig förgäta, att Gud alltid handlar med sitt folk i *nåd!* Vi kunna ej betala hans gåvor. Vi må taga med oss våra penningar, då vi i vår nöd komma för att köpa säd, men de givas oss igen, och vi skola finna dem överst i våra säckar. Våra böner, vår överlåtelse, våra föresatser kunna ej förvärva oss Andens gåva. Det är en läxa, som vi alla äro sena att lära. Må vi komma ihåg, att det är det *tomma* hjärtat, Gud vill fylla, och att det är genom hjärtats tömmande, som groparna bli grävda!

Behöva vi ej bereda rum för *Anden* också för att leva ett *segrande* liv?

»Den som är i eder, är större än den, som är i världen.» Många av Guds kära barn hava ännu ej erfarit den bokstavliga betydelsen av dessa ord. De äro fullkomligt sanna men

hava ej blivit besannade i deras liv. Hava vi lärt oss att i det praktiska livet bero av den inneboende Anden och hans övervinnande kraft? O, låtom oss bereda rum i våra hjärtan för den store segervinnaren! Hava blott groparna blivit grävda, och har vattnet kommit, då är segern viss.

Vi behöva ej oroa oss för det sätt, varpå den Helige Ande skall komma eller verka. Ty så säger Herren: »I skolen varken se storm eller regn, men ändock skall denna dalen varda full med vatten.»

Tyst såsom ett sakta rinnande vatten eller stark som en brusande ström skall Anden komma. Må vi ej föreskriva honom något utan överlämna oss åt honom till att av honom välsignas eller brukas efter hans egen vilja! »Jag vill», säger Herren, »utgjuta vatten på det törstande och strömmar på det torra.» När han visat oss vårt behov och hos oss väckt längtan efter honom själv, tillkommer det oss att för honom öppna hela vår varelse och låta honom i oss utföra sitt verk på sitt eget välsignade sätt.

Ur Life of Faith.

FRÅN REDAKTIONEN.

Tidningen under sommaren. I likhet med föregående år utkommer tidningen under juni, juli och augusti endast en gång i månaden, d. 15. Det är de höga tryckningskostnaderna, som nödvändiggöra denna inskränkning. Vi äro förvissade, att missionens vänner skola förstå denna åtgärd, och att tidningen, även med denna begränsning skall få fylla sin stora uppgift.

*

Bönemöten. Då nu de bönemöten, som brukat hållas varje vecka i Betesdakyrkan och på missionsexpeditionen, från och med årsmötet under sommartiden upphöra, hoppas vi innerligt, att förbönen för missionen likväl skall fortsätta i den stilla och ensamma kammaren eller bland berg och skog. Läget i Kina uppfordrar, förpliktar. »När du beder», säger kyrkoherde L. M. Engström, *»bed ofta allena»*. I ensamheten kommer du Gud närmast. Gud uträttar sina största verk i stillheten. Försaka människors umgänge för att få vara i umgänge med Gud. *Gå* avsides, så slipper Gud *taga* dig avsides.»

*

Årsmötet. Tiden medger tyvärr ej att redan nu lämna något meddelande från den av Gud rikt välsignade årshögtiden, utan får detta anstå till nästa nr, som utkommer den 15 juni.

*

Från Kina. Ännu ett brev har nu ankommit. Det är ett privatbrev till missionär Folkes dotter Signe, skrivet i Tientsin d. 12 februari. Vi införa ett kort utdrag ur detta brev på annat ställe i tidningen och hoppas, att det må vara ett förebud till många andra.

*

»Digerdöden». Den farsot, som missionär Blom omnämner i sitt brev, beskrives av ett ögonvittne, missionär Hj. Ekblad, i ett brev, daterat d. 8 jan. och insänt till Chicagobladet. Han kallar den för »digerdöden» eller »svarta döden» och berättar, att den gått härjande fram i städerna Patsibolong, Paotow, Saratsï och Kweihwacheng. I en familj på 8

personer dogo 7 under en enda natt. På vägarna ha många hittats döda. Envar som blir smittad, skördas av döden efter 3 till 6 dagars sjukdom. Ingen läkekonst förmår något. Allt som kan göras är att hindra pestens spridning genom att fullständigt avskilja alla de sjuka från de friska. Smittan överföres direkt från den sjuke, då han talar eller hostar. Den som blivit smittad, vet ej därav förrän efter tre eller fyra dagar och har då redan hunnit överföra smittan till andra. Först får den sjuke huvudvärk och feber, blir matt och börjar hosta blod. Ibland faller han i dvala, ur vilken han ej kan väckas, ibland faller han plötsligt ned död. Då pesten utbrutit på en plats, fly människorna till andra platser och föra så smittan vidare. — Allt detta manar till mycken förbön för Kinas arma hemsökta folk och för de missionärer, som stå mitt ibland dem. Dessa ovannämnda städer ligga dels utanför den stora kinesiska muren, dels strax innanför. Här har Svenska Alliansmissionen sitt fält. Men även till staden Soping, där Helgelseförbundet arbetar, hade pesten kommit. Härifrån och ned till S. M. K:s fält är det visserligen omkring 30 dagsleder. »Lungpesten nalkas med stora steg», skriver missionär Blom i sitt i denna tidn. införda brev. Vi kunna endast hoppas, att den iakttagelse, som gjordes, när pesten rasade år 1911, då farsoten i och med sommarvärmens ankomst upphörde, även nu skall bekräftas. Låt oss ej glömma denna angelägenhet i vår bön!

*

Svenska missionsförbundet har åter fått göra en smärtsam förlust. Icke fullt ett år efter lektor P. Waldenströms frånfälle har hans efterträdare, missionsföreståndare J. P. Norberg, även fått nedlägga vandringsstaven. Han avsomnade stilla natten till d. 3 maj i sitt hem i Stockholm. J. P. Norberg var vid sitt frånfälle 63 år gammal. Ända sedan 1878 har han varit i ständig verksamhet i sin Mästares tjänst. Den sjukdom, som slutligen bröt den energiske och kraftige mannen, synes ha varit leverkräfta.

BREVAVDELNINGEN.

I ett brev till Kommittén, dat. Yuncheng d. 17 jan., skriver missionär *Blom:*

Kära bröder!

Det är länge sedan jag lät höra av mig, och nu har jag ej tid till mycken skrivning, ty seminariet har börjat igen. Dock måste jag sända några meddelanden om arbetet.

När eleverna hemförlovades kort före jul, skulle jag ju egentligen också fått ferier, men det blev istället mer arbete, ty högtiden medför alltid extra bestyr med sammankomster, mottagningar m. m.

Katolikerna firade julen med stor ståt, med avfyrande av väldiga fyrverkeripjäser mitt i natten o. d. På förhand utfärdades en kungörelse härom av myndigheterna, på det att folket ej skulle skrämmas och tro, att staden vore under bombardemang.

Ledsamt nog synes vår gamle f. d. brevbärare Feng hava bestämt sig för att gå över till katolikerna, synbarligen av förargelse över att hans dotter, som varken är någon avgjord kristen eller har behövlig begåvning, ej fått tillstånd att komma in i kvinnliga seminariet eller få vidare hjälp med sin utbildning. Han har emellertid sedermera uttryckt sorg över det tagna steget och är föremål för våra böner.

Den 20:de. Vi ha haft ett samkväm på K. F. U. M. för vänner och intresserade, föredrag, skioptikon och té. Omkring 100 infunno sig, och vi tillbragte några angenäma och uppbyggliga timmar tillsamman. K. F. U. M:s bibelkrets har utvidgat sig och samlar, såsom alltid är regeln, de bästa elementen till arbete för föreningens syfte. För att knyta medlemmarne fastare tillsamman praktiseras, att de som ha tillräckligt utrymme i sina hem, emellanåt bjuda kretsen till samling där. Om ingen enskild bjuder, hållas bibelsamtalen å K. F. U. M:s lokal 2 gånger i veckan. Sekreteraren Tsao är mycket god som ledare av dessa samtal. Han synes också äga förmåga att samla folk ur olika kretsar, ej blott ur ett läger.

Nyåret firades egentligen ej denna gång, och hade ej sträng kungörelse utfärdats på e. m. nyårsaftonen, hade man nog ej alls förstått, att det var någon bemärkelsedag. Nu uthängdes en del flaggor och uppklistrades nya deviser på dörrarna vid affärsgatorna, men firandet gömmes till kinesiska gamla nyåret, som infaller om 3 veckor. Skolorna få då 6 veckors ferier, och allt tyder på att folket tycker, att »det gamla är bättre».

Här rustas nu med all fart, för att man må vara färdig i händelse av anfall från Shensi. En del trupper från denna provins ha gått över Gula floden på isen för att hålla rövarne i Hoyang, Hancheng och norrut i styr under guvernörens kamp mot sina upproriska soldater. Misslyckas han, väntas det angrepp här. Därför repareras stadsmuren och placeras kanoner här och där. Kampen mellan norden och södern tyckes även komma allt närmare, så att man vet ej, hur länge freden får vara. — Men kanske kommer pesten först och gör kampen om intet. Lungpesten nalkas med stora steg norrifrån, och regeringen synes ej vara i stånd att vidtaga effektiva åtgärder mot densamma.

(Forts.)

*

I ett samtidigt anlänt brev från fru *Ethel Blom*, dat. d. 28 jan., omtalar hon med stor glädje, att telegram hade anlänt från August Berg och hans ressällskap, avsänt från Harbin, och att de efter några dagar kunde väntas till Yuncheng. I ett P. S. av den 30 tillägger hon, att fröken Ester Berg hade anlänt och följande dag ämnade resa vidare för att möta sin mor. Församlingsmedlemmarna hade för avsikt att gå ut för att möta sin älskade pastor.

*

Missionär *H. Linder* skriver från Pucheng d. 11 nov. 1917:

Vårt höstmöte var den skönaste högtid, jag varit med om i Kina. Mycken bön fick nu sin uppfyllelse. Broder Englund, fr. Skandinaviska Alliansmissionen var medlet i Herrens hand. I fyra dagar voro så många troende samlade, som kapellet rymde. Andens verkan genom ordet blev oemotståndlig, då exemplen från vår broders egen verksamhet och andras stationer i Kina kullkastade den gamla föreställningen, att det som kan ske bland högre stående européer är omöjligt i Kina. Tårdränkta ögon, en andlös tystnad, den nya tonen i sång och bön, allt vittnade om Andens närvaro. Ibland bådo alla högt på en gång. Att komma i en rätt ställning till Herren, att

få bort hindren för andlig välsignelse blev det viktigaste. Syndabekännelse, bön och ett nytt överlåtande åt Herren blevo de sista dagarna följden av varje möte. Evangelisterna blevo alla välsignade. I flickskolan grep det djupa tag; där var gråten högljudd. Även gosskolans elever voro gripna; de uppsatte sedan en lista på frivilligt arbete, som de åtogo sig för stationen (städning m. m.). Vi äro innerligt tacksamma mot Herren för denna uppmuntran och bedja, att bönens och väckelsens ande skall sprida sig till bistationerna, ja, över hela vårt fält.

Vi bereda oss på att hålla ännu ett höstmöte i Hsiao-i.

Nio personer döptes här. Somliga av dem avlade härliga vittnesbörd.

Guds verk här ute skall vinna framgång genom eder förbön och den Helige Andes hjälp.

Tröttnen ej att bedja för detta verk! Satan står oss emot, men Jesus har övervunnit den onde. Vi skola ock i hans namn segra.

Systrarna Estrid Sjöström och Ingeborg Ackzell förena sig med oss i varma hälsningar.

Edra i striden

Maria och Hugo Linder.

Utdrag ur brev från fru Folke till Signe Folke:

»Nu är det tisdag afton den 12 febr. kl. 7. Vi sitta vid vår kolbrasa och skriva, pappa och jag. Nyss kom en kines in med en lång fläta och lade på mera kol, så nu knastrar och brinner det . . . . Mr. Clark har fört oss omkring på en riktig rundtur kring Tientsin i dag, och det var synnerligen intressant. Här finnas särskilda stadsdelar för österrikare, ryssar, italienare, fransmän, belgier, japaner och kineser. Kinakvarteren intresserade mig mest. Det var en liten fattig kineskvinna med sitt lilla barn, som kastade sig på knä för mig, räckte upp armarna och ropade: »Tai-tai, Tai-tai*», och så pekade hon på sin mun. Jag var så ledsen, att jag inte hade något att ge henne.

Publiken är mycket blandad här på gatorna. Här komma rika kineser i fina ekipager med betjänt bakpå vagnen. Till och med automobiler och motorcyklar finnas. Så är det alla dessa rickshor**, i vilka européer och kineser sitta och vräka sig, gäspa och röka cigaretter, medan människohästen springer, så att svetten lackar om honom. Här vore sannerligen arbete för en missionär. Men här i denna stad göres intet särskilt för dessa kulis.

— Vi undra, om våra telegram kommit fram. Många brev och brevkort ha vi ock sänt av . . . . . .»

*

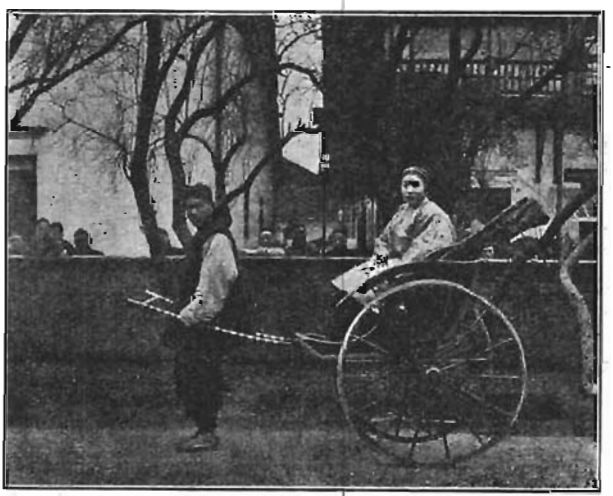

Färd i rickshan.

* Benämning på en mandarinfru.
** Ett tvåhjuligt åkdon.

»SÅNINGSTID.»

Av *Olga Svenson.*

II.

Huru väl jag minns, då jag första gången reste in i en annan vacker by! Folket från evangeliesalen var för de flesta icke något välkommet främmande. Dock funnos där tre, fyra, som älskade oss, och till dem styrde vi våra steg. Som de ej visste av vår ankomst, hände det sig, att ingen var hemma.

Vi sutto i vagnen därute på gatan, bibelkvinnan och jag, medan vår körsven försökte att av grannarna och andra ute på gatan få reda på, vart familjen Wang hade gått. Ingen ville emellertid ge oss några upplysningar.

De sutto på huk på marken omkring oss, betraktande oss med skadeglädje. Vi förstodo så väl att de hoppades, det vi skulle återvända med oförrättat ärende. Men just detta gjorde, att vi så mycket tåligare väntade. I våra hjärtan anropade vi också Gud, att han snart skulle sända hem våra vänner, så att vi ej behövde återvända utan att under några dagar på denna plats ha fått utså den ädla säden.

Lika tåligt som *vi* väntade också *folket* omkring oss, undrande, om vi ej snart skulle ge oss av. Då de märkte, att vi icke gjorde någon min av att resa, yttrade helt plötsligt någon ur hopen: »Wang är hos den och den.» »Vill du visa mig dit?» frågade körsvennen. Det gjorde mannen, och snart kommo våra syskon glatt springande oss till mötes.

Skadeglädjen dog bort ur mångas ansikten. *Vi* hade segrat! Snart voro vi och våra tillhörigheter inne hos våra vänner, där glädjen var stor. Tillsamman prisade vi Gud, som så hjälpt oss. Sedan bodde vi där flera dagar och fingo under den tiden mottaga icke så få besökande. Själva gingo vi också ut i byn och talade om vår Frälsare på gator och gårdar till alla, som ville lyssna. Det var lyckliga dagar, ehuru vi ofta hörde fula namn ropas efter oss. Säden såddes ut, och vi fingo längre fram glädjen se den spira upp och bära frukt.

Många gånger senare ha vi besökt denna by och alltid erhållit ett mottagande, helt olikt det, som vi erhöllo den första gången. Då jag sista gången hösten 1911, besökte den, hade den över ett tiotal troende och flera ha de senare åren kommit till. Några ha fått hembud.

»Så ut din säd, det är ej fåfängt, nej!» Först vid de rättfärdigas uppståndelse, då Herren Jesus kommer, skall det visa sig, vilken skörd det blivit av den sådd, vi gjort.

FRÅN HEMLANDET.

UNDER APRIL MÅNAD HAR MISsionär Wester besökt åtskilliga platser i Småland och Västergötland. Den 6—7 april hade kinakretsen i Eksjö sin försäljning och offerdag, då icke mindre än 600 kr. insamlades. Den 20—21 april var det kinakretsens i Göteborg offerdag. Den offergärd, som då frambars, steg till 800 kr. Vid båda dessa tillfällen medverkade br. Wester med föredrag. Han var vid sin återkomst från dessa resor mycket uppmuntrad av vad han fått se och erfara.

*

Bibelkurser ha även hållits på några platser. I Ekekull, Småland, samlades vi d. 10—14 april omkring ämnet: »Gemenskap med Gud i korsets och dess förebilders belysning». En dyrbar förnimmelse av Jesu närvaro, en ovanlig hunger och törst efter det fördolda mannat, frälsningslängtan och missionssinne,

se där det utmärkande för dessa dagar. Deltagarna kommo vandrande långväga ifrån trots de genom källossningen uppblötta vägarna. Somliga hade gått 1/2 mil, andra 1 mil, ja, en 1 1/2 mil förutom en kortare järnvägsresa. I en idyllisk avskildhet från de stora färdevägarna, befriade från järnvägar, telefon och mycket av tidens jäkt och oro, bor här ett kärnfolk, som i stor utsträckning fruktar Gud och under idoghet avvinner de steniga tegarna förunderligt rika skördar.

*

I Västerås var jag sedan d. 17—21 i liknande ärende. Det ämne, vi där samlades omkring, var: »Tids'äget i belysning av den profetiska förkunnelsen.» Även här talade Gud genom sitt ord till våra hjärtan, men nog kände man den stora industristadens ande. Förutom bibelstudierna talade jag här 4 gånger om hednamissionen; tvenne gånger belystes dessa föredrag med ljusbilder från Kina. Inemot 400 kr. inkommo för missionen, och vi fingo här och på föregående plats över 30 prenumeranter på tidningen, då här förut icke fanns en enda, som hade den.

*

De första dagarna i maj kom så åter en serie bibelstudier i Sala, där jag, enligt en uttryckt önskan behandlade samma ämne som i V. Dessutom höllos tvenne föredrag över: »Förbönen i missionsarbetet» och »Världskrisen och världsmissionen», samt evangeliska möten varje afton kl. 1/2 9, då major v. Malmborg medverkade. En andlig livaktighet hade försports på denna plats under våren, och även nu fingo vi se några vilsekomna vända åter till sin Fader.

N. H—n.

FÖR S. M. K:s BEDJANDE VÄNNER.

Tacksägelseämnen: De uppmuntrande erfarenheter, våra i hemlandet resande bröder fått göra på olika platser i landet dels av Andens förnimbara närvaro, dels av de troendes offervillighet (sid. 118, 119).

Den uppblomstring, K. F. U. M. i Yuncheng visar, och den gåva, föreningen erhållit i sekreteraren Tsao (sid. 116).

Den andliga välsignelse, som vilade över höstmötet i Pucheng (sid. 116 f.).

Tacksägelse- och Böneämnen: De nio, som vid höstmötet döptes i Hsiao-i (sid. 117).

Byarbetet (sid. 118).

S. M. K:s nya missionär, frk. Hattie Anderson (sid. 120).

Det kraftiga stöd, S. M. K. äger i California-kommittén. Denna kommittés alla medlemmar (sid. 120).

Böneämnen: Att bönens ande även under sommaren, förskingringens tid, må vara utgjuten över S. M. K:s vänner (sid. 114).

Att den fruktansvärda lungpesten genom Guds nåd må hejdas i sin utbredning (sid. 114, 115), och att hemsökelsen bland Kinas folk må bana väg för evangelium.

Att de kristna i Yuncheng må bevaras från att omfatta de obibliska läror, som förkunnas av de katolska. — Att f. d. brevbäraren Feng må bliva förd till rätta (sid. 116).

Att den kamp, som rasar mellan norra och södra Kina, om möjligt må avvändas, och att de provinser, där S. M. K. har sitt fält, må skonas för inre stridigheter (sid. 116).

Herren i himmelen vet alltid att ur den bittraste törntagg framprässa detädlaste vin. När han får inordna det, som vi kallade vår största olycka, bland mängden av de krafter, som i hans hand tjäna oss, så samverkar denna olycka oss till gode — nej, till vårt allra bästa.

Fr. H.

SVENSKA MISSIONENS I KINA CALIFORNIA KOMMITTÉS ÅRSBERÄTTELSE FÖR ÅR 1917.

Under känslan av vårt stora ansvar för det verk, som Herren lagt i våra händer att utföra, vill jag härmed avgiva följande årsberättelse.

Kommittén har under året arbetat med enighet och harmoni, och varje möte har varit väl besökt. Inga ändringar i medlemskapet ha ägt rum.

Sju möten hava hållits i missionens intresse. Vi hava även detta år funnit nya vänner, som hava missionens sak på sina hjärtan. Två systrar från Fresno hava givit underhåll till en infödd evangelist ävensom andra bidrag till missionen.

På uppdrag av Kommittén för S. M. K. har fröken Hattie Anderson från Chicago blivit avskiljd och utsänd till fältet. Bidrag hava skänkts till hennes utresa uppgående till 104,68 doll. Söndagen den 2 dec., då hon avskiljdes för sitt viktiga kall, hölls ett »Union Meeting» i Missionskyrkan, som välvilligt upplåtits för detta ändamål. Pastor I. Hallin och missionär Nils Svenson predikade, och pastor Carl Anderson ledde mötet. Även andra vänner bidrogo på ett eller annat sätt till att göra detta möte dyrbart.

Vi känna oss tacksamma mot Gud, som för sin sak framåt under dessa tider av oro och strid i världen, och glädjas åt, att han fortfar att kalla missionärer att gå ut till Kina, och att han där vinner segrar för sitt rike.

Må de bemödanden, som gjorts under det förflutna året, leda till många hedningars frälsning, så att vi, då Herren samlar hem de sina, få se rika frukter av vårt arbete under 1917.

Kingsburg, Calif. den 26 mars 1918.

Ole Alen. (Sekret).

CALIFORNIA KOMMITTÉNS KASSARAPPORT FÖR 1917.

Inkomster:

Behållning från 1916	$ 273: 28
För Sinims land	4: 50
J. J. Olson	22: 00
A. Danielson	25: 00
E. H. Lindqvist	12: 00
Missionsförsamlingen i San Fransisco	50: 00
A. P. Nylin, Turlock, Cal	15: 00
G. Bordson	100: 00
A. T. Lindgren	50: 00
J. H Peterson	20: 00
Thol. Nelson	25: 00
Nils Christensen	10: 00
Nils Erickson	10: 00
P. A. Larsen, Fresno, Cal	60: 00
Louis Olson	5: 00
C. J. Anderson	50: 00
A. G. Dahlberg	25: 00
Ole Alen	30: 00
John Svenson	25: 00
Peter Johnson	10: 00
S. F. Dahlin & J. Löven	75: 00
Mrs. Sandstedt, Fresno	75: 00
John Loven	47: 50
Mr. Sandstedt, Fresno	200: 00
G. Bordson & Mrs. Lindgren	100: 00
Kollekter från Fria Missionen, Baptist- och Kolonimissionerna, samt församlingar i Kingsburg	104: 86
	$ 1424: 14

Utgifter.

Underhåll av Nils och Olga Svenson	586: 50
Reseomkostnader för N. Svenson	9: 70
Underhåll av infödda missionsarbetare	75: 00
» » » »	75: 00
Till bostad för missionär i Kina	200: 00
Förskotterat Hattie Anderson	139: 54
Kassabehållning	338: 40
	$ 1424: 14

Expedition: ***Drottninggatan 55.*** Telegramadress: ***»Sinim», Stockholm.***
Telefon: ***Riks. 44 59. Allm. 224 73.***

INNEHÅLL.

Vill du vara med och gräva gropar? — Från Redaktionen. — Brevavdelningen. — »Sånigstid». — Från hemlandet. —För S. M. K:s bedjande vänner. — Svenska Missionens i Kina California Kommittés Årsberättelse för år 1917.

STOCKHOLM 1918. NORDISKA BOKINDUSTRI A.-B.

N:R 11—12. ÅRG. 23. 15 JUNI 1918. PREN.-PRIS 1: 75

以便以設耳

KINA-MISSIONS-TIDNINGEN "SINIMS LAND"

耶和華以拉

EBENEZER HERREN FÖRSER

UTGIVARE: *KOMMITTÉN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA.*

Se jag har givit inför dig en upplåten dörr, vilken ingen kan tillsluta, ty du har ringa makt, och du har hållit mitt ord och icke förnekat mitt namn. Upp. 3: 8.

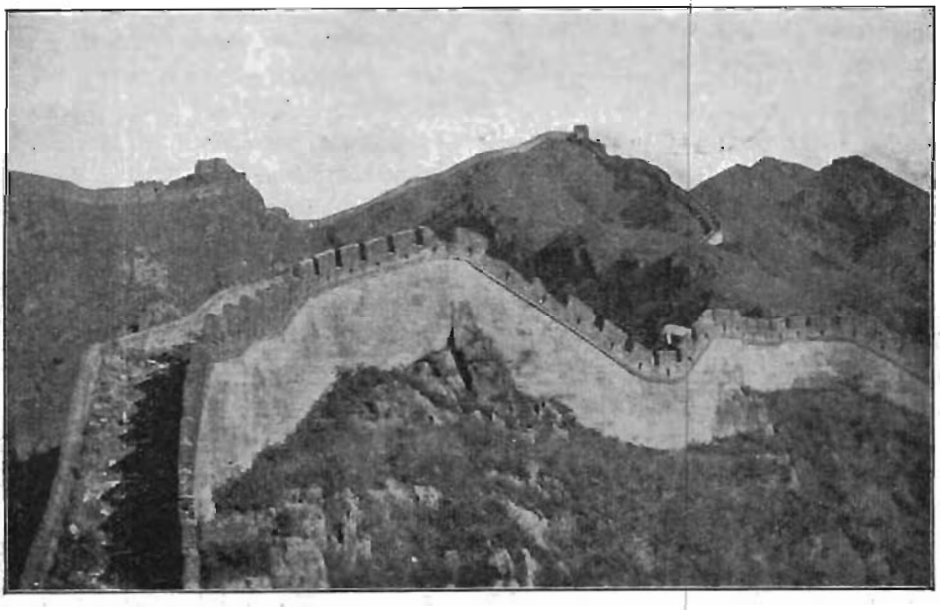

DEN KINESISKA MUREN.

GÅN DE TÖRSTANDE TILL MÖTES MED VATTEN!

Föredrag av *prins Bernadotte* vid S. M. K:s årsmöte i Betesdakyrkan Kristi Himmelsfärdsdag 1918.

Jes. 21: 14.

I.

KRISTI HIMMELSFÄRDSDAG VILL ju icke blott tala till oss om att Jesus lämnade sina lärjungar och denna jord och for upp till himmelen för att sätta sig på Faderns högra sida, utan den vill också påminna oss om Jesu vilja, om Jesu befallning till sina lärjungar: »Gån ut i hela världen och gören alla folk till mina lärjungar.» Den vill påminna oss om Jesu avskedsord till lärjungarna, då han befallde dem att vara hans vittnen både i Jerusalem och Judeen och Samarien och intill jordens ände.

Orden i vår text: ***»Gån de törstande till mötes med vatten!»*** synas mig utgöra en sammanfattning av alla Guds befallningar till sitt folk att bära ut evangelium i världen. Det är ju icke mycket, som Herren begär av oss -- att gå törstande till mötes med vatten. En dryck vatten nekar man ju icke någon, som kommer och begär att få dricka. I dessa tider kan man nog vara tvungen att neka den som begär bröd och mjölk. Men en dryck vatten hava vi råd att giva en törstande, som vänder sig till oss. Ja, vi skulle till och med av oss själva kunna giva en människa en dryck vatten en het sommardag. Det skulle nästan vem som helst kunna göra. Hur mycket mer skulle då icke vi, som äro kristna, och som själva få ösa med fröjd ur frälsningens brunnar — åtminstone är det Guds avsikt, att vi skola göra det — med fröjd möta andra med levande vatten.

Morgon har kommit, och likväl är det natt.

Innan vi närmare stanna inför det upplästa ordet, skulle jag vilja peka på innehållet i de verser, som föregå texten. Denna utgör en profetia till Arabien, och omedelbart förut förekommer en profetia, uttalad till en särskild folkstam i Arabien. Det är från den stammen den frågan kommer: »Väktare, vad lider natten?» Och det svar, profeten avgiver, lyder enligt den nyare översättningen så: »Morgon har kommit, och likväl är det natt.» Om vi tänka på den nuvarande tidsåldern, så kunna vi ju säga, att det är natt för Guds församling. När vi vid detta årsmöte stanna för, hur det ser ut i världen — och varje årsmöte bjuder oss ju att stanna för vad Gud har gjort under det gångna året — nog förstå vi alla, att världskrisen närmar sig sitt slut, att natten för Guds församling börjar taga slut, och att morgongry-

ningen snart inbryter, den morgongryning, som Guds församling förbidar, då Jesus skall komma tillbaka från himmelen och vi få lyfta upp våra huvud i tillbedjan och väntan. Dagen och stunden känna vi icke. Men allt runt omkring oss talar till oss om att morgonen snart skall inbryta, den morgon, då Jesus skall uppenbara sig för sin församling.

Om vi å andra sidan tänka på Guds rike och evangelii framgång, är det ju så, att hedendomens mörker ännu ligger över världen, att syndens natt ännu vilar över människornas hjärtan. Profetens klagan: »Morgon har kommit, och likväl är det natt», är en klagan, som med skäl skulle kunna uttalas även den dag, som nu är. Morgonen har kommit. Morgonstjärnan har uppgått över världen. Jesus, världens ljus, har lyst i snart två tusen år, och *likväl* är det ännu natt över jorden, natt ibland hundratals folk och tusentals folkstammar, natt i miljoner hjärtan. Det ligger något så gripande i detta profetens ord »likväl». Fastän ljuset har skinit så länge, är det likväl natt. Det är ett ord av förebråelse, som härmed riktas till de kristna, till dig och mig, att ljuset icke fått tränga ut i världen.

Men vi vilja nu något stanna för vår först upplästa text: »Gån de törstande till mötes med vatten».

Gån till mötes.

Vad ligger i uttrycket att »gå till mötes»? Att Herren begär detta av oss, är alldeles tydligt. Och klart är, att man kan icke sitta stilla hemma, om man skall gå människor till mötes med vatten. Detta innebär ett arbete. Vi skola söka upp de törstande och möta dem, där vi kunna finna dem, i deras dagliga sysselsättning, möta dem i deras lidanden på jorden. Vilket tillfälle för en kristen att gå en människa, som lider, till mötes, med det levande vattnet! Det är Guds tillfällen, som han giver oss att utföra hans vilja på jorden. Även i glädjens stunder böra vi vara färdiga med drycken, fastän kanske icke alla hjärtan då äro så mottagliga. Somliga människor kunna dock vara färdiga att öppna sig alldeles särskilt, då glädjen mjukat upp deras eljest hårda yta.

Det finnes i huvudsak två olika åsikter om bästa vägen för evangelisationsarbetet. Somliga kristna säga, att vad som behöves, för att världen skall vara villig att mottaga evangelium, för att människorna skola öppna sig för Gud, det är mycken *bön*. Andra säga: »Vad som behöves är *arbete*. Man måste väcka människor.» Den ena uppfattningen är nog lika sann och riktig som den andra. Jag fick i fråga om detta en god lärdom för tio, tolv år sedan, då jag en dag satt på järnvägståget mellan Génève och Montreux i Schweiz tillsamman med doktor Mott, greve Bernsdorff och en K. F. U. M.-sekreterare, som jag tror var från Madras. Vi samtalade om Guds rike. Sekreteraren berättade då bland annat om en genomgripande väckelse, som hade gått fram över ett missionsfält i Indien. Den hade, om jag icke missminner mig, utgått från Pandita Ramabais skola. Stora skaror hade lyssnat till evangelium. Och så berättade denne K. F. U. M.-sekrete-

rare, att det var icke blott till de missionsstationer, där missionärerna hade arbetat mycket, där de hade gått och slitit ut sig i arbetet, som välsignelsen kom, utan den kom lika full och rik till de platser, där missionärerna hade sett såsom sin uppgift att nästan uteslutande bedja. Gud hade delat ut välsignelsen lika både till den ena och den andra. Att gå människor till mötes med levande vatten, det kunna vi göra både på det ena och det andra sättet. Den ena människan kan få *en* uppgift av Gud, den andra *en annan*. Men säkert är, att det är icke blott detta att förkunna evangelium, som är att gå törstande människor till mötes med vatten, utan att detta lika fullt sker genom *det personliga samtalet* med människor mellan fyra ögon. Ja, kanske det uträttar allra mest både här hemma och ute bland hedningarna.

Törstande själar finnas också alltid, otillfredsställda människor, som längta efter något. Kanske de icke själva förstå, vad de längta efter. Det är så uppmuntrande att läsa berättelserna från missionsfälten och höra, huru missionärerna tala om, att de icke sällan mött hedningar, som aldrig förut hört frälsningens evangelium, men i vilkas hjärtan det ändå funnits en tydlig längtan efter Gud, efter frid, efter försoning, efter just det, som bjudes i evangelium. Ja, ett påtagligt Guds verk har börjat i deras hjärtan. Gud har väckt dem, och redan första gången, när de höra evangelii budskap, öppna sig deras hjärtan för frälsningen, och så mottaga de Jesus.

Men det är icke likgiltigt, *hurudan* den är, som skall gå den törstande själen till mötes med det levande vattnet. Det är icke likgiltigt, huru den uppträder, som skall gå ut med detta evangelium. Det är visserligen sant, som Moody en gång sade: »Om en budbärare kommer till mig med ett telegram från min hustru, bryr jag mig icke om, hur han ser ut.» Ja, detta är sant ur en synpunkt. Budskapet är ju huvudsaken. Men ändå har det stor betydelse, vem som räcker en människa detta levande vatten, om det är en mild, ren hand, om det är en budbärare med ett glatt, vänligt ansikte, eller en människa med vresig, trumpen uppsyn. Drycken är densamma. Men det är icke sagt, att hjärtat, som skall mottaga drycken, öppnar sig, om budbäraren är hård och kall. Därför är det av stor vikt, hurudant ditt och mitt uppträdande bland människorna är, då vi gå de törstande till mötes med vatten. Det är av vikt, att vi komma med kärlek, med Guds kärlek, så att där beredes rum för evangelium i hjärtana, så att de villigt öppna sig.

Pastor Stuart Holden berättade en gång, då han bodde i vårt hem i Stockholm, en berättelse, som synes mig vara mycket belysande. Han hade vid ett tillfälle hållit ett möte och därvid fäst sig vid en ung soldat, vars utseende mycket tilltalat honom. Efter mötet uppsökte han honom och fann, såsom han trott, att den unge mannen var en kristen. På hans fråga, hur han hade blivit frälst, berättade soldaten, att han som oomvänd en gång fått en ny kamrat, som första kvällen i logementet böjde sina knän och bad till sin Gud, såsom han brukat i det kristna hemmet.

»Vi andra», sade han, »ropade och hojtade åt honom och läto ett regn av stövlar falla ned över honom, men han brydde sig icke om detta utan fortfor att bedja. »Till sist», berättade soldaten, »kastade jag på honom mina smutsiga, leriga stövlar, som jag haft på mig under dagens marsch. Följande morgon, när jag vaknade, stodo mina stövlar borstade och fina vid min bädd, och jag förstod nog, vem som varit framme. Samma sak upprepades icke blott en kväll utan många aftnar, och icke blott en morgon utan många mornar stodo mina stövlar fina och blanka vid min säng. Detta grep till sist mitt hjärta och drev mig att söka upp min kamrat och tala med honom. Så fördes jag till tron på Herren Jesus.» — Se, detta var att gå den törstande till mötes med levande vatten.

(Forts.)

FRÅN REDAKTIONEN.

Från årsmötet. Det referat av årshögtiden, som återfinnes i detta n:r, påminner oss åter livligt om de välsignelser vi då fingo dela med varandra. Ett hjärtligt tack till alla som då genom sin närvaro och personliga insats gåvo oss en så kraftig uppmuntran.

Åter till hemlandet. Missionär Nils Svensson meddelar i brev från Los Angelos, U. S. A., att han, jämte hustru och två barn, ämnade avresa från nämnda plats d. 3 april för att efter ett par kortare uppehåll i Minneapolis och Chicago, anträda färden till Sverige. Enligt dessa underrättelser kunna våra syskon vara vid våra kuster vilken dag som helst. Vi anbefalla resenärerna, som nu omgivas av så många faror, i missionsvännernas trogna förböner.

Breven från Kina börja nu ankomma, om än oregelbundet. Missionär Folke skriver d. 26 mars: »Det blev en trång inkörsport till Kina för mig denna gång. Halsont, ögonsjuka och magsjuka ha avlöst varandra, men nu börjar jag visst komma till slutet på min krämpeväg.» Han hade varit med på en resa i Honanfudistriktet. »Tänk, vad Kina har öppnats för evangelium. Jag riktigt häpnar. O, att vi kunde möta behoven så som vi borde!» missionär Folke.

Man häpnar ock över hur allt har stigit i pris. »Tänk, vad ändå kriget blev till enstor förbannelse för alla folk! . . Nu har kursen sprungit upp igen.* Det är så vemodigt, att medlen skola på detta sätt decimeras. Under de tre sista kvartalen ha missionsmedlen varit alldeles otillräckliga. Bed Herren fördubbla missionsmedlen, att det må bli möjligt föra verket fram.»

Detta utgör en allvarlig uppfordran till oss, som stå här hemma vid trossen. Låt oss vänta stora ting av Herren! Under årets 4 första månader har han redan givit oss 19,000 kr. mer än motsvarande tid föregående år. Detta är en underpant på att han skall fylla alla de växande behoven på vårt mognande skördefält även under denna svåra tid. »Herrens arm är ej för kort.»

* Detta brev är av senare datum än det i tidn. infördа.
Red.

Ändrade adresser. Från föreståndaren på fältet har meddelats, att fröken Emma Andersson blivit stationerad i Puchowfu, adress: *Puchowfu* (Sha.) *China*, och fröken Judit Hultqvist i Juicheng, adress: *Juicheng hsien*, (Sha.) *China*.

PROFETEN JESAJA OCH VÅR TID.

Av *Nath. Högman.*

V.

Jesajas profetiska förkunnelses innehåll.

I profeten Jesajas bok kan man särskilja tre stora huvudavdelningar.

I. ***Tidigare profetior. Kap. 1—35.***
Det utmärkande draget är stundande domshemsökelse.

II. ***En historisk parentes. Kap. 36—39.***

III. ***Senare profetior. Kap. 40—66.***
Det utmärkande draget är kommande välsignelse och återställelse.

DEN FÖRSTA DELEN, SOM VI I detta studium måste begränsa oss till, sönderfaller i tvenne avdelningar, kap. 12 och kap. 13—35. Emellan dessa båda avdelningar råder ett starkt samband: i den första ställes Guds egendomsfolk på den anklagades bänk, i den andra de omkringboende hednafolken. Vi skola nu först ägna vår uppmärksamhet åt denna första avdelning.

I. *Profetens budskap till Guds egendomsfolk. Kap. 1—12.*

1. Den stora anklagelsen. Kap. 1.

Detta kapitel utgör själva inledningen till hela den efterföljande förkunnelsen. De stora grundtankar, som genomlöpa hela Jesajas bok, finnas här i sitt embryo. Dessa tankar utvecklas ytterligare i kap. 1—12. »Kap. 2—5 och 7—12 bilda två profetiska cyklar. Kap. 1 är portalen, som leder in i dem, och kap. 6 det band, som förenar dem. Kap. 2—5 kan kallas 'Boken om förhärdelsen' och kap. 7—12 'Boken om Immanuel'. Den kommande Immanuel är det hoppets banér, som skymtar, mitt under det domen bryter in över folket enligt utsagan i kap. 6» (Prof. Delitzsch). Dessa 12 kap. omfatta tiden för konungarne Ussias, Jotams och Ahas regeringar.

Den stora anklagelse, som riktas mot folket, utgår från hjärteförhållandet till Gud, påvisar tempeltjänstens livlöshet och den orättfärdighet, som tog sig uttryck i det offentliga livet. Slutligen påvisas domens mening och mål. Låt oss nu något stanna inför dessa fyra punkter.

a) ***Den andliga bortkommenheten, vv. 2—9.***

Det är gripande att ge akt uppå, att Gud genom profeten först erinrar om sin *Fadersomsorg* om Israel. Det är i grundtexten särskild betoning på ordet *barn*. Från sådana, som fått växa upp under en kärleksfull Faders omvårdnad, kunde man förvänta kärlek och tillgiven vördnad. Men barnen hade blivit vanartiga. De hade övergivit Herren, föraktat Israels helige och vikit bort ifrån honom. Gemenskapen med Gud var bruten, och andlig bortkommenhet hade trätt i stället. Israel fann ej längre vägen till Gud. »En oxe känner sin ägare och en åsna sin herres krubba, men Israel känner intet, mitt folk förstår intet», säges det klagande.

Detta *inre* avfall var grundorsaken till all Israels synd. Så är det alltid. Den synd, som kommer till uttryck i en människas liv, börjar alltid i det fördolda. Personlighetsförhållandet till Gud tager först skada. När något ouppgjort får stå kvar emellan den enskilde och Gud, fräter detta på det inre livet som kräftan. Inre förtvining blir en oundviklig följd. Bönen, lönkammar

bönen, upphör småningom. Anden bedrövas, livet tynar bort. Det är blott en tidsfråga, när någon stormvind skall komma och bräcka stammen, så att den inre murkenheten blir uppenbar.

b) ***Den livlösa formalismen i gudstjänstlivet. vv. 10—17.***

Återverkningarna av en sådan inre förtvining ge sig först tillkänna i gudstjänstlivet. Vi behöva då ej begränsa vår tanke blott till den offentliga tillbedjan utan kunna innefatta i begreppet gudstjänstlivet den troendes, hela livet omfattande, andliga tempeltjänst. Med fruktansvärt allvar förkunnar profeten domen över den livlösa formalismen i det utvalda folkets tempeltjänst. Vid denna tidpunkt av stort nationellt välstånd fattades intet i gudstjänstlivets yttre glans. Slaktoffer och brännoffer i mängd buros fram inför Herrens ansikte. I skaror trängdes man i tempelgårdarna. Under doften av välluktande rökelse sjöngo särskilt övade körer responsoriskt Davids härliga psalmer. Överallt var det feststämning och jubel. De som trängdes i tempelgårdarna berömde sig av allt detta såsom något inför Gud förtjänstfullt, ja, än värre, de nöjde sig med ett blott yttre fromhetsliv och fortgingo alltjämt helt lugnt i de synder de, visserligen beredvilligt men utan allvarlig vilja att övergiva, bekände vid altaret.

Men när Gud såg ned på detta gudstjänstfirande folk, såg han igenom all den bländande glansen och till hjärtat. Vad såg han väl då? Jo, han såg ondska i de högtidsfirande skarornas fördolda hjärthelgedomar (v. 13), ett skrymtaktigt sken, som vållade honom outhärdlig smärta (13, 14), ett meningslöst förtrampande av tempelgårdarna och hemligen hyllad synd, som de ej ville övergiva, och som, trots alla offer och vallfärder, obönhörligen skilde dem från Gud (v. 15—17). Jämför ock Jer. 1: 1—10.

c) ***Korruptionen i det offentliga livet, vv. 21—23.***

När så den andliga förtviningen förlamande lagt sig över det personliga förhållandet till Gud och över gudstjänstlivet, är det blott en tidsfråga, när detta tar sig öppet uttryck i livet. Högt klagar profeten över öppen orättfärdighet å ena sidan och över underlåtenhetssynder å den andra. Allt detta vittnade emot folket, att det var en grundskada i hela dess förhållande till Gud. Jfr Matt. 25: 41—46. Avsaknaden av verkliga Andens frukter i livet är ett fruktansvärt allvarligt »Mene Tekel». Andlig förtvining, livlös formalism, öppen gudlöshet, sådan är den utvecklingslinje, som leder bort från Gud.

d) ***Den profetiska framtidssynen, vv. 24—31.***

Om än samtiden tedde sig mörk, skymtade dock en ljusare dag vid horisonten. Låt oss sammanbinda ordet »därför» med ordet »ve» i den 24:de versen och så dessa verser vidare med ordet »därefter» i den 26:te, och vi hava detta profetiska framtidsperspektiv framför oss. Visserligen måste nu domshemsökelsen komma över detta folk, men ej till förintelse, blott till luttring. Prof. Myhrbergs översättning av den 27:de versen: »Sion skall på domens väg igenlösas» ger oss en klar sammanfattning av detta.

e) ***Det evangeliska budskapet, v. 18.***

Jesaja har blivit kallad det gamla förbundets evangelist och detta med allt fog. Ehuru Jesaja var en väldig tordönsröst mot otron, ondskan och skenväsendet, var han tillika en ljuvlig budbärare för alla förkrossade hjärtan. Denna evangeliska ton går igenom hela Jesajas bok.

SVENSKA MISSIONENS I KINA ÅRSHÖGTID.

ONSDAGEN D. 8 MAJ ÄGDE ett förberedande möte rum å Hushållsskolan Margareta. Lokalen var till trängsel fylld av intresserade missionsvänner, bland dem åtskilliga ombud från landsorten.

Kommendör *O. v. Feilitzen* hälsade de församlade välkomna. Man hade samlats till ett möte inför Guds ansikte, ett möte ägnat att stärka de heligas gemenskap i hopp, tro, kärlek och arbete för Guds rikssak. — Några hjärtliga välkomstord ställdes särskilt till ombuden från landsorten.

Till ordförande för aftonen utsågs missionens mångårige, trogne vän, godsägaren *Joh. Hedengren.*

Sedan revisionsberättelsen upplästs och full och tacksam ansvarsfrihet beviljats, ägde val av revisorer rum. De förutvarande omvaldes.

Åtskilliga telegram och dyrbara, skriftliga hälsningar från ombud och missionsvänner upplästes därefter,

Predikanten *Valfrid Andersson*, ett av de närvarande ombuden, framförde därefter en varmhjärtad hälsning till årsmötet från såväl Östra härads ungdomsförbund som från Vetlanda flickförening och ungdomsförening. Ungdomsförbundet underhåller missionär Blom med familj och delvis missionär Martin Lindén. Flickföreningen, som daterar sitt intresse för S. M. K. från den tid, då missionär Folke såsom nyutkommen missionär i Kina skrev brev hem, införda i tidn. Sanningsvittnet, lämnar rikliga bidrag till August Bergs underhåll.

Som en inledning till bönemötet framdrogos därefter av ordf., herr *J. Hedengren*, några punkter ur Kol. 1 kapitel.

Aposteln säger bl. a.: »Därför upphöra icke heller vi att, från den dag vi fingo höra det, bedja för eder och begära, att I mån varda uppfyllda med kunskap om hans vilja, i all andlig vishet och insikt.» Att *bedja* är en stor sak. Men att *begära i tro* är något ännu större. Att begära är att komma på grund av Guds löften och i ödmjukhet anhålla inför Gud att få det man bett om. Ett sådant ord bör göra bönemötet till höjdpunkten av Guds barns samvaro.

Vad Gud önskar, att vi skola begära, är, att vi måtte bliva uppfyllda med *kunskap om hans vilja.* Ofta är det brist på verklig sann insikt om Guds vilja, som gör, att vi icke bedja, som vi böra.

Aposteln begär av Gud, att de troende skola bliva *uppfyllda* med kunskap om Guds vilja. Han önskar, att deras hjärtan skola vara som fyllda käril, fyllda med kunskap om Gud och hans avsikter, på det de må kunna vara honom till behag i allt.

Vidare önskar han, att de troende skola bliva *stärkta med all kraft* efter Guds härlighets makt till allt *tålamod* och all *långmodighet.* Gud är icke njugg. Från hans sida sett hava vi rättighet att taga ut allt, vad han vill giva oss. Och vad är det missionens vänner behöva om icke just det nämnda?

Paulus ville meddela de troende i Kolosse dessa andliga nådegåvor genom sin *bön.* Bör då icke detta driva oss att *bedja* — bedja för oss själva och för varandra?

Aposteln säger vidare, att han tackar Gud, som har uttagit oss från mörkrets välde och införsatt oss *i sin älskade Sons rike.* Uttrycket mörkrets välde är hemskt. Det gives två välden i andligt avseende. Det ena måste gå tillbaka, det andra framåt. I Upp. 5 säges det, att martyrernas själar ropade: »Huru länge, du he-

lige och sannfärdige, dröjer du att döma och hämnas vårt blod på dem som bo på jorden?» Och de fingo till svar, att de skulle giva sig till ro *en liten tid*. Så vill Herren säga också till oss, när vi längtansfullt fråga: »Herre, varför dröjer du att intaga ditt rike?» Vi hava att giva oss ro en liten tid. Den dag stundar, då han skall intaga riket för att härska från evighet till evighet. Vi kunna därför med frimodighet bedja: »Tillkomme ditt rike.»

Vidare säger aposteln: »Nu fröjdar jag mig i mina lidanden och uppfyller i mitt kött, vad som fattas i Kristi lidanden för hans kropp, som är församlingen.» Vad är det som gör, att riket ännu icke intagits av Herren Jesus? Det är något, som *fattas* i hans lidande — icke i hans försoningslidande. Men i spridandet av evangelii kunskap i världen behöves lidande. Och här har varje missionsvän något att uppfylla i vad som fattas. Skall väl Herren få den glädjen, att vi i detta stycke äro trogna vår uppgift även för Kristi kropp därute i Kina? När Edinburgkonferensen hölls, var det förvisso mången, som menade, att Guds rike hädanefter skulle gå fram genom världen så att säga med pukor och trumpeter. Men det kan icke gå fram på annan väg än *lidandes*vägen.

Missionens framgång och Guds rikes seger grundar sig på Jesu Kristi makt och härlighet. Allt är skapat genom honom, till honom och har bestånd i honom. Beror då icke även missionen i allt av Jesu Kristi makt, ära och härlighet? Skulle han, som har skapat allt, icke hava makt att föra sitt verk framåt? Vem är väl närmare om att föra sitt verk till seger än han, som har skapat allt? På vem skulle vi hoppas om icke på Jesus Kristus?

En stor uppmuntran är det att tänka på att vi få gå ut till hedningarna med en *skatt*, den skatt, som heter *hoppet*. Av naturen äro hedningarna utan Gud och utan hopp. Må vi därför bedja om bröder och systrar, som i sina hjärtan bära evighetens, härlighetens hopp, vilket är att förlikna vid den klara morgonstjärnan, och som äro villiga att gå ut med detta hopp till dem, som sitta i mörker!

I slutet av Kol. 1 kapitel förekommer ett uttryck, vid vilket en Herrens tjänare i Kina, doktor Li, särskilt hade fäst sig. Ja, han hade fått ett så stort ljus över det ordet, att han reste genom en stor del av Central-Kina blott för att fästa de troendes uppmärksamhet vid detsamma. Det var detta ord: »Att vi må framställa var människa såsom fullkommen i Kristus Jesus.» För detta måls vinnande arbetade och kämpade denne kines i likhet med den store hednaaposteln Paulus. Och vad kan väl vara större än att få gå ut i hednavärlden med detta mål i sikte?

Aposteln säger, att han arbetade och kämpade därför efter Guds verkan, som kraftigt verkade i honom. Han hade öppnat sitt hjärta för denna Guds verkan och blev därigenom till stor välsignelse. Må vi i detta stycke likna honom! Ja, Gud give, att vi må kunna neddraga välsignelse över vår mission, över våra kommittéer och de ledande här hemma, välsignelse över våra ombud och missionens vänner landet runt!

Efter sången: »Invid din stungna sida» följde bönemöte, och så avslutades samvaron med gemensam tédrickning.

På Kristi himmelsfärdsdag kl. 11 tog det egentliga årsmötet sin början i Betesdakyrkan.

Sedan de närvarande gemensamt

sjungit: »Hur ljuvt det är att komma till Herrens tempelgård», inleddes mötet av överste *H. Dillner* med uppläsande av Jesu ord: »Se, jag sänder över eder min Faders löfte. Men I, bliven kvar i staden Jerusalem, till dess I varden beklädde med kraft av höjden.»

När smärtornas man nalkades slutet av sin jordiska lidandesväg, tätnade skuggorna omkring honom. Bönekampen i Getsemane frampressade blodssvett. Efter gudsövergivenhetens lidande på korset gick han oss till godo genom dödsskuggans mörka dal. Jesus hade gråtit över Jerusalem, vars skaror icke velat omvända sig till honom. Men djup sorg hade också träffat hans älskande själ från hans lärjungars sida. Avund, tvister, trolöshet, högfärd, girighet, självviskhet, mörker, ja, död, hade kännetecknat deras väg. Men i sin obeskrivliga trofasthet tedde sig den uppståndne för dem i rätta stunden, kallade dem till liv igen och gav dem sin Faders löfte om kraft av höjden. Han upplyfte över dem sina händer, och i det han välsignade dem, skildes han ifrån dem och upptogs till himmelen. Men de återvände till Jerusalem, prisande och lovande Gud. Detta möte med den uppståndne bildade ett nytt skede i lärjungarnas liv.

Så känna också vi, som i likhet med de första lärjungarna många gånger gjort vår Mästare sorg, ett djupt behov att få ställa oss under den himlafarne Frälsarens välsignande händer. Måtte detta vårt möte bliva ett nytt skede också i vårt liv, och må vi sedan gå tillbaka till vår omgivning och våra jordiska plikter, välsignade av Jesus Kristus, prisande och lovande Gud!

Av *Prins Bernadotte* hölls därpå ett till hjärtat gående föredrag över ämnet: »Gån de törstande till mötes med vatten.» Detta föredrag återgives å annat ställe i vår tidning.

Gemensam middag hölls kl. 3 å Hushållsskolan Margareta. Efter densamma höllos korta anföranden av kontraktsprosten *C. Meurling* och dr. *Karl Fries*.

(Forts.)

HUGO LINDER.
50 år.

En hel rad av våra missionärer ha nu redan passerat sin 50:de milstolpe. Då vi tro, att den vänkrets i hemlandet, som i förbön och kärlek följer våra syskon därute, gärna vill bli påmind även om sådana märkesdagar, införa vi nu några erinringar i anledning av att missionär Hugo Linder den 12:te juni detta år fyllde 50 år.

Vår broder kan nu blicka tillbaka på en lång arbetsdag i sin Mästares tjänst. Vid årsmötet 1893 avskildes L. för missionärskallet. Påföljande år, den 12 april, anlände han till Kina. Sedan dess har missionär Linder tvenne gånger besökt hemlandet, åren 1900—01 och 1908—09. År 1908 vistades han en tid i Amerika, varest han fick nåd av Herren att kraftigt befrämja intresset för S. M. K:s arbete.

Broder Linder arbetade först i Yuncheng. Den medicinska verksamhet, som han fick utföra, bidrog mycket till att skapa den välvilliga stämning mot missionärerna, som ådagalades där, när boxareuppproret utbröt. Sedan blev Linders verksamhet förlagd till Ishih. Här gjorde vår broder en smärtsam förlust. Med blott ett par dagars mellanrum kallade Herren hem till sig hans unga hustru och den förstfödde lille sonen, Gustaf. Detta var i juli 1903. Påföljande år flyttade L. till Tungchowfu för att övertaga ledningen av arbetet därstädes. År 1913 blev det åter uppbrott, då arbetet upptogs i staden Pucheng, 5 sv. mil n. v. om Tungchowfu, och är nu detta den västligaste utposten på vårt fält.

Missionär Linder har under hela sin missionärstid underhållits av Jönköpingskretsens Ungdomsförbund. Dessa hans vänner hava i anledning av 50-års dagen insamlat 500 kr., vilken summa översänts till honom för iordningställandet av missionärsbostaden i Pucheng.

Vi tänka med tacksamhet på den långa och trägna tjänst, som det blivit vår broder förunnat att utöva i Kina, och tillönska honom på det hjärtligaste Guds rikaste välsignelse under dagar som komma.

BREVAVDELNINGEN.

Forts. fr. föreg. nr.

Yuncheng den 17 jan.

Kort efter jul inbjödo vi fattiggårdsborna hit på middag, och 26 kommo, bland dem 2 blinda kvinnor, 1 blind man, 1 dövstum kvinna och 3 eller 4 krymplingar. En del tyckte de ej hade råd att försaka så lång stund för ett mål mat, ty de kunde förtjäna mer på att tigga. Det gick åt mat och dryck i strykande fart, och en del bröd följde nog dessutom med vid uppbrottet. Nu under den kallaste tiden ha vi ej kunnat fortsätta med friluftsmötena hos dessa arma, och något rum, där de kunna samlas, ha de ej. Några ibland dem komma hit till söndagsgudstjänsterna och visa tecken till andligt intresse.

Sjukbehandling äro vi så gott som tvungna att hålla på med, ty kineserna ha ej stort förtroende för de halvutbildade läkare, som öppna sjukhus. Annars har ju staden sitt sjukhus med 3 läkare, där verksamheten efter kinesiska nyåret lär komma att utvidgas. Som kirurgen där är forskare i kristendomen och verksam K. F. U. M.-are, ha vi tillträde till sjukhuset, och sedan det ordnats för inneboende patienter, kunna vi få anordna besök och predikan där.

Byarbetet uppehålles av evangelisterna och fru Berg samt i någon mån av min hustru. Jag har själv blott hunnit med 2 byresor under ferietiden, sista gången tillsamman med min hustru och vår lilla flicka. Vi hälsade på hos sjuka kristna i två byar, höllo gudstjänst i en by med de samlade troende från trakten och åto middag i en annan by i ett kristet hem. Två kristna män från staden hade också gått dit för att uppmuntra lantborna. —

Grannarne till en av de sjuka sade: »Han, som är ensam och utan anhöriga, har under sin sjukdom blivit flitigare besökt, än vi skulle blivit, fastän vi ha släkt och vänner. Nog kan man förstå, att det är en bra religion.» Vi fingo predika på skilda håll i den lilla byn för de samlade männen och kvinnorna och bjödos så hjärtligt att komma åter.

Nu har seminariet åter öppnats med 3 nya elever och 1, som efter att ha varit ute som vikarierande skollärare ett år, kommit tillbaka för att avsluta sin kurs. En av de gamla eleverna är dock nu på sjukhuset i Honanfu. Och om, såsom det ser ut, hans lungor äro angripna, kan han nog ej komma åter. Arbetet i dess helhet behövde så mycket mer tillsyn, än jag kan ge, men man får väl tro, att det är livet, som är i verksamhet och genom Guds nåd utvecklas, även om vår ledning är bristfällig.

Första mötet på söndags f. m. är nu omlagt till söndagsskola, då gamla och unga äro uppdelade på 10 à 12 klasser och undervisas efter de internationella söndagsskoltexterna. Jag håller en textutredning med klassledarne varje tisdag kväll, och vi hoppas, att denna anordning skall bli till fromma både direkt genom de troendes och barnens systematiska undervisning och genom ledarnes övning och vidare utbildning att taga hand om sitt eget folk.

Vi äro alla vid ganska god hälsa på stationen. Fröken Prytz är dock något medtagen av förra årets trägna arbete. Kvinnliga seminariet, som också börjat sitt läsår, har nu en klass mindre. Som icke heller någon högre avdelning finns i övningsskolan, torde våra systrar där få mer andrum.

Fru Berg är f. n. på besök i Ishih för att få tid till brevskrivning och någon vila. Vi vänta alla ivrigt på förstärkning hemifrån men se ej någon utsikt att få någon, om ej via Amerika.

Fröken Hattie Anderson torde väl nu vara i Kina, och vi hoppas, att hon framdeles skall bli till hjälp och välsignelse.

Med varma hälsningar till eder alla och övriga vänner.

I Herren tillgivne

Carl F. Blom.

Fru *Dagny Bergling* skriver den 22 februari från Hoyang i brev till sina barn och skildrar det mottagande, den långväga resenären, *doktorinnan Maria Berg*, erhöll på nämnda station, där hennes dotter Ester är stationerad.

Det heter i brevet bl. a.:

MARIA OCH ESTER SKULLE ha varit här redan d. 9, så vi hade till dess storrengöring överallt. Så kom det brev, att de skulle komma först 8 dagar senare, såsom nu i lördags. Rummen, mat, välkomstkaka, allt var i ordning. Pappa for till floden för att möta med vagn, ty de resande hade bara en, ingen för sina saker, och ingen vill denna tid låta sin vagn gå till denna rövareprovins. Maria och Ester kommo till floden, men som Shansi-soldaterna hade slagit sönder alla båtar på denna sida, kunde de icke komma över utan måste fara till Puchow och stanna där över söndagen. Först i går, onsdagen, kommo de hit.

Jag hade uppgivit hoppet att få se dem i går, då Bao tsai vid femtiden kom ned från stadsmuren och ropade: »De komma!» Vi tände lampor och kulörta lyktor. Över Esters port voro uppsatta guirlander av cypress med vita och röda, vackert gjorda pappersblommor. Över dörren både där och hos oss stod målat: »Välkommen!» Alla de flaggor, vi hade, voro uppe. O, vad det var roligt få hit dem! Jag gick över till Esters gård med varm mjölk, som tycktes smaka Maria så bra. Sedan slogo vi oss ned vid kaffebordet, som var dukat i Esters rum. Där fick jag höra litet om er.

Till aftonen kommo de över hit, och då var här så festligt, med ljus, lampor och flaggor på bordet. När Maria trädde in, reste vi oss och sjöngo en välkomstsång, skriven av Martin Lindén. Det var naturligtvis så roligt, att få höra om allt möjligt från Sverige. Bl. a. fingo vi höra om

bjudningen för missionärernas barn. O, hur det gladde oss! Så älskligt av dem, som kommit på denna tanke!

D. 24. I dag kom Bao tsai hit med alla sina skolgossar för att hälsa på Maria Berg. De stodo uppställda utanför på gården i två rader och hälsade så fint på svenska: »Välkommen till Hoyang»! — När de voro färdiga att gå, sade Maria på kinesiska: »Da-kia ping-an» (= Frid allesammans). Det tyckte de var så roligt.

I ett annat brev av samma datum skriver fru Bergling om de *oroligheter*, som sista tiden ägt rum i provinsen Shensi:

Det har varit och är mycket oroligt i provinsen, men hittills ha vi fått leva i ro. Några, ja, nästan alla våra soldater ha gjort myteri. Men det synes nu lägga sig. Den natten voro människorna här i staden rädda. Jag bad Gud bevara oss och bad honom även giva mig ett ord, fick så Hos. 2: 18. Sedan lade jag mig att sova. Efter en stund väcktes jag av min man, som sade: »Mandarinens fru och tre barn ha bett att få komma till oss.» Jag upp. Det blev nu att göra upp eld och få i ordning åt de väntade. När de kommo, var den stackars frun så uppskrämd, att hon skakade. Efter en stund blev hon dock lugn, och när allt var ordnat, gick jag åter till sängs. Sov gott återstoden av natten. Allt var stilla. Nästa f. m. lämnade mandarinens fru oss åter men lät ett par koffertar stå kvar.

I dag kom hon hit till mötet med sin äldsta dotter. Hon har inte lust att bo i rådhuset, så om möjligt vill hon hyra här vid gatan och skall då låta två av sina flickor gå i vår skola. Alla vilja gärna ta sin tillflykt till oss nu, när det är oroligt. Nu komma snart nya goda officerare och soldater hit från Shansi. De som vi haft förut, ha rest härifrån.

I går kom vår vagn med kol från Cheng hsien. De hade mött rövare på vägen. Dessa ville veta, vart vagnen skulle o. s. v., och när de fingo höra, att den tillhörde pastor Bergling, läto de den fara vidare. De rörde inte så mycket som ett kol en gång. Är icke Gud god? Här hade vi bett Gud bevara körkarlen och vagnen, när vi fingo veta, att rövarna voro i närheten.

Den kringliggande trakten har åter fått påhälsning av en massa vargar* Många människor, vuxna såväl som barn, ha fått sätta livet till för dessa odjur. Våra evangelister ha emellertid oskadda kommit och gått mellan utstationerna. För ett par veckor sedan kom någon hit och ville sälja ett fint vargskinn åt oss. Det var avdraget och vänt, så att det var helt och såg riktigt levande ut, då vi höllo upp det på dess fyra ben. Över hela skinnet gingo rätt stora något avlånga ringar, ljusa i mitten och med mörk bård. Svansen hade långa hår. Den var, tror jag, 1 meter i längd. Djuret lär hänga sig i den uppe i träd, när det ej springer omkring.

D. 25. 2. I dag på morgonen kommo rövarna in i staden. Nu mellan 4—5 ha de åter begivit sig av. Vi ha fått vara i fred. Här är f. ö. mycket folk på stationen. Mandarinens fru och barn äro åter här.

Rövarna ha tagit silver och gevär och släppt fångar lösa. En av dessa lössläppta dödade de, emedan han ville plundra, och de voro angelägna »att ha gott namn om sig».

Gud är god emot oss, en borg mitt i nöden.

* Att döma av beskrivningen troligen leoparder. *Red.*

Honanfu den 2 mars 1918.

Käre Broder!

VI HA REDAN VARIT HÄR en hel vecka. Vi anlände åtta dar i går. Men först i dag har jag kunnat börja med något arbete. Förkylde mig på resan ned så illa, att jag måste intaga sängen förra tisdagen och har legat sedan dess tills i går. Så väl, att det var här, där man känner sig hemma.

Här på stationen går det livligt till. Alltsedan det kinesiska nyåret (11/2) har här pågått en kraftig evangelisationsverksamhet, utförd av de kristna på landsbygden och i städerna runt omkring. Jag fick se litet av denna verksamhet, då jag förra söndagen åtföljde Rikard till en by 6 km. s. o. om staden. Där var en utstation och en församlingskrets med en diakon som föreståndare. Tre dagars möte skulle hållas där. Ett tält var uppslaget på stora bygatan. Inuti tältet voro uppsatta tavlor med tänkespråk samt bilder, belysande den förlorade sonens historia. Bänkar voro framsatta för åhörare. Mycket folk samlades, alla anständiga och tysta. Det förvånade mig mycket, att byns myndigheter tillåto detta. På måndagen voro dessa inbjudna av de kristna på en enkel fest. Jag är ledsen, att jag av min sjukdom hindrades att vara med då. Rikard var synnerligen nöjd med det hela. Ett offermöte hölls på söndagen av gruppens medlemmar, då de samlade 20tusen kash. De hade på egen bekostnad ställt i ordning en mycket trevlig sal för gudstjänst i ett av de troendes hem. Jag hörde här på söndags f. m. en predikan av en seminarieelev, som utexaminerats från vårt seminarium i Yuncheng. Den var mycket god.

GATA I HONANFU.

Jag stannar nog här ett par veckor till. Vill gärna besöka utstationerna tillsamman med Rikard, så snart jag orkar. Torsten är inbjuden att stanna här hela mars. Hoppas han får ta en 3 månaders kurs i språkskolan i Peking från 1 april. Han förbereder sig nu för den kursen. Bergqvist är frisk och stark och har gjort goda framsteg i språket.

Missionsarbetet här i Honanfu distrikt är utmärkt väl ordnat, och de infödda göra en värdefull insats däri. De infödda medhjälparne äro goda män. Jag har med förvåning hört berättelser om deras sanningskärlek och uppriktighet, i skarp kontrast till hvad kineserna till sin naturliga läggning äro.

Till min glädje hör jag, att växelkursen är i nedgående. Missionärerna ha annars på grund av kursen haft det mycket svårt i ekonomiskt hänseende nu en tid. Rikard Anderson har just köpt en granngård till ett pris av 1,000:-tal för att få tomt till kapellet och bättre utrymme för skolan. En av medhjälparne, som är kartritare, skall göra en plan av stationen jämte en karta över distriktet, som vi skola sända hem pr kurirpost.

Från och med i dag är kinesernas nyårshelg slut. Den har firats med stora festligheter i år, och avgudadyrkan har florerat mer än under den gamla regimen. Tempel ha restaurerats, och flera nya ha byggts, en verklig hednisk renässans.

Den politiska situationen är mycket orosfylld. Södern och norden äro i krig med varandra. Provinsen Shensi är med södern, Hupeh likaså. Ångarne lära ej kunna gå till Hankow, säges det. Tågen voro emellertid i gång. Snöfallet i förgår, här i Honan, lugnade sinnena betydligt i dessa trakter. I Hunan lära två tyska systrar ha blivit överfallna av rövare och illa slagna. Huvudskålen skulle ha spräckts på bägge. Rövarne trodde, att de dödat dem, men de lära sedan ha kvicknat till något. (Genom meddelande i Monthly Notes ha vi senare fått läsa, att dessa systrar nu anses utom all fara.)

Herren give oss nåd att använda all tid för honom!

Varmaste hälsningar

tillgifne
E. Folke.

FÖR S. M. K:s BEDJANDE VÄNNER.

Tacksägelseämnen:

Den Andens närvaro, som lät sig förnimma under årsmötet (sid. 125).

Att meddelanden åter börjat inflyta från fältet. (Sid. 125).

De för evangelium så öppna dörrarna i Kina (sid. 125).

Evangelisationsverksamheten i Honanfu och därvarande infödda medarbetare (sid. 134).

Att tomt kunnat inköpas till det blivande nya kapellet i Honafu (sid. 134).

Tacksägelse- och böneämnen.

För broder Linder och hans arbete (sid. 130).

Arbetet på fattiggården i Yuncheng (sid 131).

Seminariet. — Söndagsskolan för gamla och unga (sid. 132).

Böneämnen.

Missionär och fru Svensons återresa till hemlandet (sid. 125).

Att missionär Folke under sin vistelse i Kina må få vara vid god hälsa (sid. 125).

Torsten Folkes språkstudier. (sid. 134)

Att missionsmedlen må fördubblas, så att Herrens verk må kunna föras framåt. (sid. 125).

Vår syster Emma Anderssons vistelse i Puchowfu och vår syster Judit Hultqvists arbete i Juicheng (sid. 126).

Att Herren under de politiska oroligheterna i Kina må hålla sin hand skyddande över sina sändebud därute, och att hans verk icke må förhindras (sid. 133).

Bedjen för missionärerna! Skriven till missionärerna!

FÖR VÅRA SMÅ MISSIONSVÄNNER.

Från en ung vän, som sedan barndomen varit vanför och utan möjlighet att kunna bevista någon skola, har ankommit ett mycket kärt brev. Vi återgiva något ur dess innehåll:

Bästa missionär Högman!

Frid av Gud!

För övrigt bliven allt starkare i Herren och i hans väldiga kraft. Ef. 6: 10.

JAG VILL HÄRMED SÄNDA ER några tavlor. Ni känner mig nog inte nu. Jag är den lame gossen, som bodde i B. kvarn . . . . Fru Högman och lille Bertil komma nog ihåg mig.

Nu får jag tala om, att jag har låtit Gud få mitt hjärta. Jag har kommit till honom och fått syndernas förlåtelse och rening i hans Sons dyrbara blod. O, vilken nåd det är att få komma till Jesus i unga år! Jag får även tala om att jag tror på Jesus som vår store läkare och tror att han skall göra mig frisk, om det är hans vilja. Jag har nu börjat att gå litet med en krycka och en käpp. Jag började gå i augusti 1915. Bed för mig!

Jag har nu läst igenom »Framtidsutsikter» för andra gången, och så har jag följt med i bibeln. Vad jag har fått många goda lärdomar av den! Nu har jag också läst »Till Mognande Skördefält». I år har jag ock »Sinims Land». Jag är mycket glad åt läsning, vilket är en stor gåva av Gud. Får tala om, att jag har läst igenom hela min bibel 5 ggr och Nya testamentet många gånger.

Här sänder jag en liten tavla, som jag har ritat efter »Hans Stjärna i Östern» år 1906. Det är Kina Inland Missionens grundläggares, J. Hudson Taylor, valspråk: »Låtom oss lita mera på Gud.» Det tycker jag ni skall hänga upp på expeditionen. Av de andra tavlorna skall missionär Högman ha en och missionshemmet en. Dessa tavlor ritar jag med min vänstra hand.

Hoppas att postgången från Kina snart blir öppnad, så att man får höra något från de kära missionärerna därute genom den käna budbäraren Sinims Land. Jag beder för dem alla, att Gud måtte hjälpa och bevara dem under dessa svåra tider, som vi leva i, och att Gud snart må sända flera nya unga vittnen, som få gå ut med det glada budskapet om vår dyre Herre Jesus Kristus. Får nu sluta med hjärtliga fridshälsningar.

En tacksam och ringa broder i nåden.

B. P.

Då livet eller, såsom Paulus egentligen uttrycker sig, då det »att leva» är Kristus, så har begäret efter Kristus kommit till herravälde över alla andra begär. Kristus mättar alla hjärtats behov. Kristus ersätter alla s. k. förluster. Kristus allena uppfyller hjärtat med evighetens frid. Det är ett känt yttrande, vad en kristen en gång sade: »Jag har blott haft en passion, och det är **Han**, *endast* **Han**.»

Expedition: ***Drottninggatan 55.*** Telegramadress: ***»Sinim», Stockholm.***
Telefon: ***Riks. 44 59. Allm. 224 73.***

INNEHÅLL.

Den kinesiska muren. — Gån de förstande till mötes med vatten. — Från Redaktionen. — Profeten Jesaja och vår tid. — Svenska Missionens i Kina årshögtid. — Hugo Linder. — Brevavdelningen. — För S. M. K:s bedjande vänner. — För våra små missionsvänner.

STOCKHOLM 1918. NORDISKA BOKINDUSTRI A.-B.

N:R 13—14. ÅRG. 23. 15 JULI 1918. PREN.-PRIS 1: 75

UTGIVARE *KOMMITTÉN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA.*

GÅN DE TÖRSTANDE TILL MÖTES MED VATTEN!

Föredrag av *prins Bernadotte* vid S. M. K:s årsmöte i Betesdakyrkan Kristi Himmelsfärdsdag 1918.

Jes. 21: 14.

II.

Lönar det sig?

Om någon skulle fråga: »Lönar det sig att gå människor till mötes med vatten? Lönar det sig att söka föra människor till tron på Herren Jesus?» skulle jag vilja svara: »Ja, det lönar sig.» Det är mången, som säger: »Vad kan jag göra? Vartill tjänar det för mig att söka göra någonting för att vinna människor för Gud? Jag kan göra så litet.» Jag vill påminna dig om, hur det skulle se ut, om var och en av oss, som kunna nämnas med det sköna namnet kristen, kunde vinna *en* själ för Gud under varje år. Om vi kanske äro två hundra troende här, och var och en vore trogen i detta stycke, skulle skaran fördubblas. Följande år skulle den ha ökats till fyra hundra, året därpå till 800, året därefter till 1,600. Ja, det skulle icke dröja länge, förrän skaran av dem, som prisade sin Gud, vore väldig. Det *lönar* sig att söka vinna själar för Gud.

När det gäller att moraliskt upprätta människor i världen, att göra dem till nyttiga, goda samhällsmedlemmar, hör man, då statistiken drages fram, att ett sådant arbete lönar sig, lämnar en god ränta. Men hur mycket mer lönar det sig icke då för oss att söka rädda

människor icke blott för tiden utan för evigheten! Den ränta, Gud giver, är större och räcker mycket, mycket längre. Den räcker långt in i evigheten. Det kapital, en människa lägger ned i Herrens tjänst, ger en mycket högre ränta än alla andra kapital. Om vi se på Jesu samtal med den samaritiska kvinnan, så se vi, att nog lönade det sig. Och nog tyckte Herren Jesus själv, att det lönade sig att vinna bara en enda själ, en djupt sjunken kvinna. Denna själ var så dyrbar i Jesu ögon och Herrens glädje så stor, att hans trötthet försvann, att hans hunger försvann. Det är, säger han, min mat att göra Guds vilja. Det var tillräcklig ersättning för Herren Jesus, att denna djupt sjunkna själ hade blivit vunnen för Gud. När Herren sedan såg ut över skörden och de många i staden, som genom kvinnans ord och vittnesbörd hade blivit vunna för Guds rike, nog menade han, att det lönade sig att vinna en själ för Gud. Till denna kvinna hade Jesus sagt: »Förstode du Guds gåva, och vem den är, som säger till dig: 'Giv mig att dricka', så skulle du hava bett honom och han hava givit dig levande vatten.» Nu ställes till oss den frågan: Förstå vi alla Guds gåva? Om vi förstode den, om vi förstode, *vem* han är, som bjuder oss det levande vattnet, skulle säkert också vi dricka av detta vatten.

Ja, det lönar sig att tjäna Gud både här hemma och ute i hednavärlden. Gud har under de sist gångna månaderna givit oss så mycken uppmuntran i det avseendet inom vårt land. Han har visat oss, att den tiden är icke förbi, då han talar till stora skaror. Förvisso hava vi alla, som äga intresse för Guds rike, reda på, hur Guds Ande har gått fram på många trakter i vårt land, att hundraden hava funnit frid på den gamla, kända, trygga vägen igenom Jesu Kristi blod.

Till mötes med vatten.

Att gå de törstande till mötes med vatten det är att göra, såsom Johannes Döparen gjorde, när Jesus kom gående, och han för sina lärjungar fick peka på honom och säga de där sköna orden, som alltid äro lika dyrbara för en kristens hjärta: »Se Guds Lamm, som borttager världens synd.» När Johannes Döparen så pekade på Jesus och talade om för sina lärjungar, vem han var, var det två av dem, som följde Herren Jesus. Den ene var Andreas. Och denne Andreas fann sin broder, Simon Petrus, och sade till denne: »Vi hava funnit Messias, det betyder Kristus.» Och han förde honom till Jesus. Det talas icke så ofta om Andreas i Guds ord. Men av vad som berättas, framgår, att Andreas alltid var framme och hjälpte människor att komma i beröring med Herren Jesus. Här var det också Andreas, som hjälpte Simon. Alla veta vi, vilken betydelse Simon Petrus hade för Guds rike och för Guds rikes utbredande i världen. Till synes var det icke någon stor gärning Andreas gjorde, men det var en gärning, som hade väldiga följder både för världen och Guds rike. I samma kapitel talas det om att Filippus fann Natanael och sade till honom: »Den, om vilken Moses i lagen och profeterna hava skrivit, hava vi funnit, Jesus, Josefs son, från Nasaret.»

Att så där helt enkelt tala om för andra, vad vi själva funnit, det är att gå de törstande till mötes med vatten. Och jag tror, det är icke omöjligt för någon enda av oss, om vi annars hava funnit Herren Jesus Kristus, att vittna och säga: »Den, om vilken Skriften talar, honom har jag funnit.» Att tala om, vad man själv funnit, det kan den nyfrälste göra, det kan det spädaste barn i Guds rike göra.

Att gå den törstande till mötes med vatten, det är att göra, såsom en Herrens tjänare i Kina gjorde. Det berättas om kinamissionären Howard Pitkins, som led martyrdöden under boxareupproret i Paoting fu, att innan hans huvud föll för boxarnas svärd, kallade han till sig sin kinesiske tjänare och sade till honom: »Sök upp min son och säg honom, att när han blir stor, skall han intaga min plats här i Kina.» När man vet, att inom några få ögonblick ens huvud skall falla för just det folkets svärd, för vilket man offrat hela livet, men ändå kan sända ett sådant budskap till sin son, då måste i sanning Guds kärlek hava uppfyllt hjärtat. Och skola vi verkligen på ett rätt sätt kunna gå människor till mötes med det levande vattnet, då behöva också våra hjärtan fyllas med Guds kärlek, ty det är ingenting, som så kan vinna människors hjärtan som Guds kärlek. Om vi önska vinna människor för Gud, må vi då också bedja Gud utgjuta av denna sin kärlek i våra hjärtan. Sedan skola vi kunna gå ut med det stora budskapet, och då skall det levande vattnet också mottagas.

Det berättas, att under det nu pågående kriget kom en dag en soldat till Frälsningsarméns högkvarter i London med hälsning från en kamrat, som hade stupat ute i Frankrike. Om denne man, som varit en levande kristen och tillhört Frälsningsarmén i England, berättade soldaten, att han hade gått omkring bland sina kamrater, ständigt färdig att tjäna. När någon hade blivit sårad, var han strax redo att förbinda honom. När någon var trött, var han strax där för att utföra hans arbete. När någon var nedböjd och förtvivlad, hade han alltid ett ord till uppmuntran, och alltid pekade han på Jesus, Guds Lamm, som borttager världens synd. Den mannen var känd av alla soldaterna. Alla visste, var de hade honom. Alla visste, att han var en Jesu Kristi tjänare. Så kom också hans stund. Han blev träffad av en kula. »Och de sista fem minuterna av sitt liv» — så berättade denne man — »använde han till att söka föra mig till Herren Jesus, och jag blev vunnen genom honom.» — Detta är att gå törstande själar till mötes med levande vatten. Det lönar sig i sanning att så göra.

Ett evigt evangelium.

Vad är då *innehållet* i detta budskap? Till svar på den frågan skulle jag till sist vilja hänvisa till ett ord i Upp. 14 kapitel, v. 6. Där omtalas, att Johannes såg en ängel, som flög mitt på himmelen och hade ett evigt evangelium, vilket han skulle förkunna för dem, som bo på jorden, för alla folkslag, stammar och tungomål. Det är detta eviga evangelium, som under två tusen år varit till frälsning för människorna. Det är detta levande evangelium, som Gud

har befallt oss, att vi skola föra till varenda människosjäl över hela jorden, för att alla folkslag och tungomål, även stammarna i det väldiga Kina, skola höra frälsningens budskap. Det är *vårt* uppdrag, det är Guds befallning till oss, som äro samlade här denna stund, vare sig Gud vill, att vi skola sitta hemma och bedja, att vi skola giva våra penningar till stöd för arbetet, eller att vi personligen skola gå ut till hedningarna. Guds uppdrag till sin församling är, att låta detta evangelium komma ut i världen till frälsning för människorna, och det skall gå segrande fram ända till den stund, då Lammet segrande skall stå på Sions berg. Amen.

FRÅN REDAKTIONEN.

Våra hemväntade missionärer. Som vi i förra numret meddelade hade då brev anlänt från missionär N. Svensson, i vilket han skriver, att han jämte familj den 3 april ämnade anträda resan till Sverige. Sedan dess ha vi ej erhållit något meddelande. Antagligen hava sådana hinder kommit i deras väg, att de ej kunnat fullfölja sin plan. Vi anbefalla dessa syskon i missionsvännernas förböner.

Från språkskolan i Peking har missionär Torsten Folke sänt en hälsning, dat. d. 13 april. Han uttalar sig i de mest berömmande ordalag om denna skola. Han skriver bl. a.: »Undervisningsmetoderna äro förträffliga, de bästa jag sett någonstädes. Jag är f. n. ensam i min klass, och har därför två kinesiska lärare alldeles för mig själv. De läsa med mig fem timmar om dagen. De äro båda förträffliga, verkligen förstklassiga lärare. Jag njuter oerhört av att vara här, icke minst emedan jag är övertygad om, att det var Gud som ledde mig hit. Han själv skall ock draga försorg om mig här.»

Hettiden i Kina är nu inne. Den härliga sommartiden i Sverige, som vi så njuta av, sakna våra syskon i Kina. Sommaren är för dem en fiende, som de emotse med fruktan. Kära missionsvänner, då vi njuta av sommaren i Norden, så låt oss slå en bönering om våra syskon, som kämpa sig fram dag för dag under Österlandets tryckande hetta.

Kina-Missionstidningen »Sinims land». Från juli månad till årets slut kostar tidningen 1 kr. När 5 ex. eller därutöver under samma adress rekvireras från expeditionen, lämnas vart 6:te ex. gratis.

PROFETEN JESAJA OCH VÅR TID.

Av *Nath. Högman.*

VI.

Anklagelsen utvecklas i detalj.

Kap. 2:—5:30

DEN STORA ANKLAGELSE, SOM i det första kapitlet riktades mot folket, utvecklas nu i detalj i kap. 2, 3 och 5. Men mitt i domsförkunnelsens varnande allvar finna vi tvenne ljusa och hänförande profetiska framtidssyner, kap. 2: 1—4 och kap. 4. Igenom domhemsökelsens mörka skuggor skådar profeten gryningen till en ny tid.

Den anklagelse, som nu mera direkt och i detalj riktas mot folket, står i tydlig samklang med de tre anklagelsepunkterna i inledningskapitlet. Grund-

tanken är densamma, churu här bevisföringen är mer utförlig. Även nu blottas folkets skuld i trenne avseenden. Vi skola nu betrakta dessa.

1. Håg för världsliga förbindelser och hednisk kult.

Liksom den andliga förtviningen var själva grundorsaken till folkets bortkommenhet från Gud, så blottar även här profeten en kräftskada i folkets liv, då han säger, att de äro *»fulla av Österlandets väsende»*, 2: 6. En dåtida spiritism eller andedyrkan trängde österifrån fram bland det judiska folket och hade bland landets egna söner funnit verksamma främjare och propagandister. Oppet förkunnade dessa sina läror och uppmanade folket att »fråga andebesvärjare och signare, dem som viska och mumla», och att genom spiritistiska medier söka förbindelse med de avlidna, 9: 19. Allvarligt varnar profeten för denna fara och visar hurusom den vägen leder bort från Gud och ut i mörker, förtvivlan och hopplöshet, 9: 21—22.

Även härutinnan kunna vi i den gamla profetförkunnelsen igenkänna vår egen tid. »Historien upprepar sig själv». På ett mer fruktansvärt sätt än någonsin tillförne har detta »Österlandets väsende» i våra dagar trängt fram över västerlandet och vunnit insteg. Panteismen, den religionsfilosofiska kult, som i olika former förekommer i Indien, har inom stora delar av västerlandets lärda värld blivit den filosofi, man med förkärlek antagit. Spridningen av sådana falska religiösa idéer som teosofi, Christian Science o. s. v., leda ock sitt ursprung från Österns uråldriga villfarelser. Ja, man kan i vår tid tala om en den rena hedendomens motmission. Främst kommer detta motangrepp från Asien och isynnerhet från buddaismen. Den rena buddaismen har vunnit icke så få förespråkare bland lärde i olika europeiska länder och i Amerika. Även muhammedanismen har lyckats göra erövringar i olika kristna länder. Män ur högtstående samhällsställningar hava antagit islam, och i flera av de stora världsstäderna hava moskéer byggts.

Så går det alltjämt, när barnaförhållandet till Gud tager skada. Trolösheten mot »uppenbarelsen och vittnesbördet» (8: 20) leder alltlängre bort. Jfr. 2 Tim. 4: 3—4; 2 Tess. 2: 11—12.

Ett sålunda från Gud bortvänt sinnelag blir *världssinne*. Det allmänna välståndet (2: 7) hade, i stället för att skapa tacksamhet mot Gud, alstrat självsäkerhet och världskärlek. Den självkloka beräkningens ande trädde i stället för det förtröstansfulla barnasinnet. Man hade nu hunnit långt bort från Gud i detta stycke. Guds egendomsfolks stora kallelse var att i Gud hava sin styrka. Liksom Jerusalem omhägnades av berg, så skulle Herren omhägna sitt folk (Ps. 125: 2). Genomgående varnas detta folk för att sätta sin lit till mänsklig kraft. Israel skulle ej taga den hedniska världsmakten till föredöme. Redan genom Mose förkunnade Herren för Israel denna sin vilja, (5 Mos. 17: 16). Förutseende förbjöds redan då anskaffandet av »hästar i mängd». Men Israel frångick denna sin härliga kallelse. Se 1 Sam. 8: 10—22; 2 Krön. 1: 14—17. Med bekymmer såg Jesaja hur folket satte sin lit till egen självhjälp. Varnande står han inför konung och folk och förkunnar: »Om I icke haven tro skolen I icke hava ro», (7: 9) »Om I vänden om och ären stilla, skolen I bliva frälsta; genom tålamod och förtröstan varden I starka». Men I viljen icke. I sägen: »Nej, på hästar vilja vi jaga fram», (30: 15—16). Då lät profeten dem veta, att när de så gingo sin egen väg skulle väl hästarne bliva dem till gagn, men ej i segerrik strid, utan när de efter lidet nederlag som flyktingar jagades av snabba förföljare, (30: 16—17). Vilken bitande ironi! Vilken dom över all dyrkan av det materiella goda och över all självsäkerhet!

SVENSKA MISSIONEN I KINA ÅRSHÖGTID.

Forts. fr. föreg. nr.

På fredags f. m. gjordes utfärd till Barnens hem. Det var en ganska talrik skara, som hörsammat inbjudningen. Visst kändes en stor saknad efter dem, som eljest haft värdskapet om hand, missionär och fru Folke, på samma gång som alla gladdes i medvetandet, att dessa vänner nu befunno sig ute på S. M. K:s fält. Trots de svåra tiderna stod också i år ett inbjudande kaffebord och väntade gästerna. Den nuvarande värden och värdinnan, missionär och fru Wester, hade förstått att ordna allt på det bästa och trevligaste.

Sedan kaffet serverats och missionär *Wester* uttalat några hjärtliga välkomstord, upplästes av missionär *Högman* Ps. 133. Det är, yttrades bl. a. *ett* drag, som varit utmärkande för S. M. K:s högtider och det är *den inbördes gemenskapen.* Våra högtider hava icke kännetecknats av organisatoriska spörsmål eller försök att genom mänsklig utredning komma till något visst resultat — sådant kan ju också vara behövligt och på sin plats. Men såsom Gud lett och låtit S. M. K. växa fram, har, vad som fått träda i förgrunden, varit den gemenskap, som symboliskt skildras i den upplästa psalmen, gemenskapen med Jesus Kristus och med de heliga. Denna de heligas gemenskap är i sanning en Guds nådegåva av den största och underbaraste betydelse.

Sedan telegram från missionsvänner i Örebro upplästs, hölls av kommendören *O. v. Feilitzen* ett längre, synnerligen intressant anförande, vari påvisades, hurusom i världsutvecklingens virrvarr och många olika företeelser kunna urskiljas Guds frälsnings- och fridstankar med folken. Ju närmare man betraktar världsutvecklingen, dess tydligare ser man, hurusom Guds ledande hand står bakom det hela, hurusom själva världskriget fått främja hans avsikter. En sammansmältning äger rum mellan olika folkklasser, förut skilda genom, som det synts, oöverstigliga skrankor. En frigörelse har ägt rum, som gör det möjligt för evangelii budbärare att nå alla folkklasser. Och sida vid sida med denna frigörelse gå de nationella sammanslutningarna, som, också de, få tjäna Guds rikes sak. Mer än någonsin visar sig tiden vara inne att giva folken Guds ord. Missionens framtidsutsikter kunna således med ett ord sägas vara *seger*-utsikter.

Efter detta föredrag följde några varmhjärtade ord av herr *Johannes Hedengren.* Han ville, sade han, tala något om både vad han *fått* och ville *ge.*

Under föregående aftons föredrag hade han gjutit glädjetårar, då han hört berättas om en kines, som med glädje offrade sina ägodelar och var villig att lägga sitt huvud under bödelssvärdet, enär han då visste, att han gick till himmelen. När så av en annan talare ställts en uppmaning till de församlade att avskilja stunder för att inför Herren vänta kraft, hade han känt, att just detta är de kristnas livsbehov. När under gårdagens förmiddagsmöte Guds folk uppmanats att gå de törstande till mötes med vatten, hade han fröjdats över att vem som vill får ställa sig vid källans friska ström för att ösa upp vatten både för egen del och för att dela ut åt andra. — Detta var, vad han *fått.*

Så ville han *ge* något och även nu stanna för några ord, hämtade ur Kol. 1 kapitel, nämligen dessa: »Kristus i eder, härlighetens hopp». Genom

intet kunde hednavärlden så gagnas, som om män och kvinnor sändes ut, i sina egna hjärtan bärande härlighetens hopp och i likhet med den store missionären Paulus ägande den förhoppningen och ljusa optimismen, att varje människa kan genom den troendes arbete och kamp framställas fullkommen i Kristus Jesus.

Arkitekten *Erik Ulrich* påminde om, hurusom Herren har en plan för allt det verk, han vill utföra, och hurusom han vill använda varenda lem i sin församling, så att ingen behöver gå sysslolös, ingen känna sig onyttig.

Fröken *Charlotta Andersson* från Vadstena, ett av S. M. K:s kvinnliga ombud och sedan många år tillbaka en av missionens trogna vänner, skildrade på sitt livliga, varmhjärtade sätt, hurusom vid en eldsvåda en kall vinternatt för många år sedan i Vadstena frivilliga krafter hade samlats för att släcka elden och rädda, vad räddas kunde. Icke blott män skyndade till utan fina fröknar och fattiga tjänsteflickor. De ,som icke kunde göra annat, bildade en lång kedja för att langa vattenämbar. Och genom den raskhet, varmed alla arbetade, trots att de voro alldeles våta och kläderna isiga, räddade de staden. Så kunde ock, när det gäller att rädda människosjälar, alla Jesu lärjungar vara med. Till en var heter det: »Gör det lilla, du kan» — Av vad som till sist yttrades, framgick på ett skönt sätt, hurusom många av S. M. K:s ombud känna sig som *ett* både med missionärerna ute på fältet och de hemmavarande arbetarna — åter ett bevis på »de heligas gemenskap».

Predikanten *Valfrid Andersson* från Jönköpings Missionsförening gav till minnesord Ps. 72: 6: »Han komme ned såsom regn på slagen äng». Det är ingenting, så yttrades det, som så väl behöver regnskurar som den slagna ängen. Det har skördats och givits ut. Kommer icke regn, blir det ingen ny brodd och ingen ny skörd, utan allt förtvinar. Nu har Herren lovat att vara såsom regn på den slagna ängen, att vattna och vederkvicka. För egen del hade tal. ofta, när han framburit vittnesbörd om Herren, känt sig som en slagen äng och tänkt: »Hur skall det gå nästa gång? Vad skall jag då få att bära fram?» Men så hade Herren öppnat på sitt rika förrådshus, vederkvickt hjärtat och kommit med sin välsignelse. Det hade blivit något att giva ut, liksom en ny skörd. — Så hade Herren även genom detta årsmöte kommit till sina lärjungar såsom regn på slagen äng, vederkvickande och välsignande, och nu ville han på nytt använda de sina, även de ringaste, i sin tjänst.

Ett annat av de kära ombuden, *S. Törnqvist*, yttrade: Vid en missionshögtid kunna vi, som äro med som ombud, säga, att vi endast tagit emot. Och att så få taga emot, är välsignat, det är saligt. Men nu återstår oss något ännu saligare, och det är att giva. Detta givande kan ske på mångahanda sätt. Som minnesord från stunden vill jag emellertid nu giva orden: »Det är saligare giva än taga.»

Missionär Högman meddelade nu något, som gav stor anledning till tacksägelse, och det var, att under konferensen åtskilliga gåvor inkommit, bland dem en på tusen kronor.

Tiden för uppbrott var nu inne. Doktor Karl Fries frambar åter bön och tacksägelse till Gud, och så skingrades skaran av missionsvänner för att »giva ut», vad de »fått» under dessa dagar inför Herrens ansikte.

E. B.

FRIDA PRYTZ

50 år.

SEDAN FÖREGÅENDE N:R av tidningen utkom, har ännu en av missionärerna på fältet ingått i sitt 50:de år. Fröken Frida Prytz föddes den 4 juli 1868 i Stockholm. Efter att ha genomgått rektor Löfvéns Elementarskola i Stockholm utbildades fröken P. till sjuksköterska vid Sabbatsbergs sjukhus. Vid årsmötet 1890 avskildes hon till missionär och anlände till Shanghai d. 18:de okt. samma år. Sedan dess har fröken Prytz besökt hemlandet tvenne gånger, åren 1900—02 och 1912—13.

Vår syster har haft sin arbetsteg i provinsen Shansi, där hon varit stationerad på flera av stationerna: Yuncheng, Chiechow, Ishi och Puchowfu. Fröken Prytz pedagogiska begåvning gjorde, att hon mycket snart erhöll sitt främsta verksamhetsområde inom skolan. Redan i Yuncheng, i missionens tidiga dagar, hade hon därstädes i en liten flickskola. Längst har hon verkat i Puchowfu, där hon fått nåd att grundlägga ett välsignelserikt skolarbete. Men vid sidan av skolarbetet har fröken P. alltid funnit tid och tillfälle att ägna sig åt de rent evangelisatoriska uppgifterna. Stort är det inflytande hon utövat bland de infödda kristna, där hon varit stationerad.

En stor och maktpåliggande uppgift har blivit fröken Prytz anförtrodd, då hon nu sedan ett par år blivit satt att förestå det kvinnliga seminariet i Yuncheng. Såväl detta seminarium som fröken P. underhålles av L. M. F. Vi tillönska av allt hjärta vår syster Guds rikaste välsignelse i detta högviktiga arbete, och bedja missionens vänner ihågkomma henne däri i trogen förbön. Herren, som förunnat vår syster att under så många år framgångsrikt arbeta i vingården, kröne henne med allt rikare nåd!

EN HÖGTIDSAFTON I YUNCHENG.

I ett privat brev skildrar fröken *Frida Prytz* avslutningen i det kvinnliga seminariet, särskilt betydelsefull därigenom, att tre elever nu genomgått den *första* fyraåriga kursen. Det var därför ett nytt Ebenezer, som kunde resas. Hon skriver:

VECKAN FÖRE DEN 17 DEC. hade våra elever skriftlig examen och på lördagen muntligt förhör i övningsskolan. På måndagen hölls muntlig examen i fortsättningsskolan och seminariet. Vid densamma talade missionär Sandberg och skolans lärare, herr Swen.

Den egentliga högtidsstunden för de avgående eleverna var dock på kvällen samma dag. Första klassens lärosal var då förändrad till sam-

lingssal med ett stort tebord dukat på utländskt sätt med duk, grönt och ljus samt ett par småbord i hörnen. Sedan en sång sjungits och Guds välsignelse nedkallats över vår samvaro, vidtog tedrickningen. Efter densamma sjöngs åter en sång, varpå missionär Blom talade över ordet: »Jag söker icke edert utan eder», o. s. v. Därpå följde tal av eleverna. Först talade de avgående, en till lärarepersonalen och en till kamraterna. Den tredje gav oss minnesord, nämligen Jes. 49: 4, Uppb. 3: 21 och Jes. 54: 10. Sedan talade en elev å 3:dje klassens vägnar och en å 1:sta klassens till de avgående, lämnande dem löften ur Guds ord. Flickorna talade »frimodigt, men blygsamt». Särskilt glädjande var att höra det rum Herrens ord hade, och vad det var för deras hjärtan. Efter eleverna talade en av de infödda lärarinnorna, och efter henne berättade fru Augusta Berg drag ur missionär Argentos liv. Så följde själva högtidstalet av missionär Hahne, som haft vänligheten att komma till Yuncheng särskilt för denna afton. Ämnet var sändebrevet till Filadelfia, särskilt vv. 8, 10, 11. Därpå följde en uppmaning, som på samma gång innebar ett rikt löfte, att »se på Jesus». Underligt kändes det att veta, att dessa tre kära flickor nu skulle lämna oss för att icke mer återvända som lärjungar. Vad månne de skola möta av lidande och frestelser? Dock, vad som än kommer i deras väg, med den Osynlige för sina ögon skola de kunna uthärda. Nu följde utdelandet av betygen till dem och de två flickor, som slutat sin kurs i fortsättningsskolan. Det var med tack och lov till Herren, som vi lämnade betyg till de första eleverna. Högtiden avslutades med bön, varunder de särskilt anförtroddes åt Herren. Ännu var dock icke allt över. In buros ett par brickor med åtskilliga saker på. Det var presenter från eleverna till deras lärarinnor och lärare, arbeten, som de själva förfärdigat, dukar, visitkortsväskor, rosetter, m. m. Var och en fick nu en påse med »gotter», och så skiljdes vi åt. Alla som deltagit i högtiden voro glada över aftonen. Det var ett ljust minne.

Jag skulle önska, att denna lilla skildring finge framkalla ett riktigt varmt tack till Herren för hans godhet emot oss under de gångna åren ävensom bön för våra tre älskade flickor: Aigo, Ginyung och Suchwan!

BREVAVDELNINGEN.

Yuncheng den 13 februari 1918.

Kära missionsvänner!

LIKASOM DET FÖLL PÅ MIN lott att skriva det första resebrevet*, så faller det ock på min lott att skriva det sista.

Till Honanfu anlände vi den 29:de januari och rönte ett varmt välkommen av våra syskon där, tillika med många av de kristna kineserna. Vi tycktes taga alla med överraskning, ty inga väntade oss tillbaka i dessa oroliga tider. Efter en dags uppehåll fortsatte min svägerska och jag till Sinanhsien. Broder David Landin reste i förväg till Yuncheng, och syster Emma Anderson beslöt sig för att försöka invänta syskonen Folke.

I Sinanhsien var ock en liten skara nere vid tåget, och det var så kärt få träffa dem alla. Vi gjorde nära på två dagars uppehåll där. Så kommo vi på lördagsaftonen fram till Mienchih. Det var redan mörkt men vim-

* Detta brev har aldrig nått sin bestämmelseort.

lade av kineser med sina lantärnor, som ville skaffa sig gäster på sina värdshus. Dömen om min förvåning, då jag i vimlet upptäcker Ester Berg, som rest ned för att välkomna sin mor! Visserligen hade vi telegraferat från Harbin, att vi voro i annalkande, men icke trodde jag det kunde gå så fort att komma från Hoyang i Shensi, över Gula floden och ned till Honan. Allt hade dock gått så in uti vartannat, och där stod hon nu, strålande glad.

Så var då vår långa järnvägsresa slut! Det var med en känsla av stor tacksamhet till Gud, som jag flyttade ned de sista reseffekterna, på samma gång jag tyckte, att järnvägsvagnen nästan blivit som mitt andra hem. Hos de kära syskonen Ida och Malte Ringberg, Ossian och Edith Beinhoff tillbringade vi så söndagen. Denna dag var upptagen av möten från tidiga morgonen till sent på aftonen. Påföljande morgon reste vi i öppen fjärdeklassvagn till Kwanintang (något över en timmes resa) och där mötte oss våra fortskaffningsmedel för det återstående vägstycket, mulbärstolar. Snart sutto vi instuvade i desamma, och så bar det åstad med Yuncheng, »våra högtiders stad», som mål. Andra dagens afton uppnådde vi en köping, som heter Changtienwan, och där kom en av våra kristna oss till mötes. Jag blev litet ängslig, att han hade mindre goda underrättelser att delgiva oss, men som väl var hade han ej det. Kärleken hade drivit honom att gå en dag i förväg för att möta oss. Det riktigt rörde oss. Vid elvatiden påföljande dag upptäcka vi ett par andra, som även gått ut för att möta oss, längre fram åter några, och till slut sågo vi ett helt litet moln av seminarieelever, skolgossar, församlingsmedlemmar och alla våra kära kamrater, utom Fredrika Hallin och — en till!

PÅ RESA I KINA.

Skoleleverna sjöngo, och det blev ett hälsande till höger och vänster. Ja, det var obeskrivligt kärt. När vi så kommo in på vår gata, stodo än flera där, alla kvinnorna utanför dörren. Och när vi till sist kommo in på den stora öppna bakgården, stodo *alla* där, utom Fredrika Hallin, som höll sig inne på sitt rum för kylans skull!

»Välkomna», sade de alla, och »välkommen» stod att läsa i varje vrå.

De dagar, som sedan följde, voro alla upptagna av besök. Det var så många, som kommo för att hälsa. Vi fingo även ett tre dagars mycket kärt besök av Mr. Hoste från Shanghai. Nu ha vi kommit över det kinesiska nyåret, och arbetet är åter i gång. Vi ha firat två jular och trenne nyår på mindre tid än två månader, på grund av att vi även firade den ryska julen med åtföljande nyår. Min svägerska och Ester ha rest till Hoyang.

Pesten i denna provins och rövarne i Shensi äro f. n. allmänna samtalsämnet. För så vitt jag vet, har pesten ännu ej spritt sig till Tayüenfu (huvudstaden), och den ligger tio à elva dagsresor härifrån. I går hörde jag, att rövarne vunnit sitt mål, avsättandet av provinsguvernören. Om detta är sanning, så innebär det, att deras framfart för tillfället skulle vara slut.

Detta år ha flera värdefulla missionärer fått sluta sitt jordiska arbete, bland dem Svenska Alliansmissionens äldste missionär, Otto Öberg, en sällsynt dugande kraft. Sådant är för oss »moln», som vilja skymma utsikten, men, »av glansen från Hans ansikte vika molnen undan». Ps. 18: 13.

Med de hjärtligaste hälsningar till eder alla.

Eder broder och medarbetare

August Berg.

Peking, febr. 16. 1918.

Kära vänner!

DÅ VI NU, MINA FÖRÄLDRAR och jag, genom Guds hjälp lyckligen nått det land, som utgjorde målet för vår resa, är det kärt att få sända en hälsning till våra vänner i Sverige.

Över 700 svenska mil ha vi färdats på tåget genom Rysslands djupa skogar, Sibiriens oändliga slätter och härliga berglandskap. Sedan vi lämnat Omsk, utbredde sig vidder, så långt ögat kunde nå. Än sträckte sig fälten, jämna som golv, hän mot en alltjämt vikande horizont; än bildade de en vågig prärie, betäckta av en tunn snöskorpa, över vilken det sträva gräset här och där sköt upp. På dessa fält sågo vi en dag en skara av över 100 tvåpuckliga kameler; och ej långt därifrån skönjdes en boskapshjord på kanske 1,000 djur, mot vilken två ryttare syntes rida i sporrsträck med lasson hängande över sina axlar.

De vackraste landskapsbilderna under resan utbredde sig för ögat under några timmars färd, sedan vi lämnat Irkutsk. Järnvägen löper här utefter stranden av en älv ned till Bajkalsjön, som omgives av höga berg. Förr brukade man vintertiden lägga skenorna tvärs över isen till sjöns andra strand. Nu löper banan vid foten av dessa bergjättar runt dess södra ände. Förtrollande var utsikten från våra kupéfönster. Skyhöga lyfte fjällen sina toppar mot himlen och återkastade med sina snötäckta hjässor de rodnande strålarna från den nedgående solen. Över hela naturen vilade ett storslaget lugn, som ovillkorligen förde åskådarens tankar till den sublima ro, som måste härska inför den Allsvåldiges tron. Allt syntes som en skarp gensaga mot den småaktiga självviskhet och krassa vinningslystnad, som nu i 3 1/2 år höljt jorden i en mantel av eld och blod. Ur våra hjärtan smög sig även en bävande fråga: Kommer dag ej snart?

Vid stationerna var det ett livligt skådespel. Passagerare syntes ila med sina kannor för att hämta kokhett vatten till té. En skylt med det ryska namnet »kipitak» (varmt vatten) utvisade, var vattnet fanns att få. Andra uppgjorde affärer vid små stånd. Bland varorna märktes bröd, kokt och stekt kött och fågel, smör o. s. v. Men nu ringer stationsklockan tredje gången, och alla rusa på tåget för att ej bli kvarlämnade.

Efter jämt 14 dagars resa från Petrograd anlände vi till Harbin. Denna stad är evangelii utpost mot norr i Kina. Vi blevo mottagna med mycken kärlek och gästfrihet av några danska vänner, som där verka för missionens Herre. Vilket stort för-

troende, den protestantiska missionen tillvunnit sig bland det kinesiska folket, därpå fingo vi här ett slående bevis. Som bekant har det nyligen varit svåra översvämningar i provinsen Chili. För att lindra den därigenom uppkomna nöden hade kinesiska ämbetsmän i Harbin satt sig i spetsen för en insamling i sitt samhälle. Den inbringade 30,000 rubel, vilket ansågs vara ett gott resultat. Förslag uppkom i den kinesiska missionsförsamlingen, att även de troende borde göra något för de nödlidande. Några medlemmar uttalade därvid tvivel, huruvida man skulle lyckas få ihop mer. Ett försök gjordes emellertid, och resultatet blev 150,000 rubel, en sannskyldig evangelii triumf, som visar, att folket har större förtroende för de kristna än för sina egna ämbetsmän.

Vid ett uppehåll i Tientsin något senare hade vi tillfälle att besöka ett av de 18 stora läger, där olyckans offer funnit en tillflykt undan störtfloden. Det innehöll 1,800 hyddor, byggda av vass och murbruk. Varje bostad hade en kinesisk säng, en s. k. kang, och en eldstad. I lägret undervisades nu folket i att spinna, väva mattor, göra hattar, nät o. s. v. Ungdomen var indelad i klasser för att lära sig läsa. När vi gingo genom lägret, följdes vi av en hel liten skara kinesbarn, som med ljudelig röst på kinesiska sjöngo: »De små barnen, de små barnen, som älska sin Jesus» och andra sånger. Det var rent av rörande att se den glädje och det förtroende, som lyste ur deras ögon. De hade redan här på jorden lärt sig något av den underbara lovsång, som en dag fulltonig skall brusa fram inför Lammets tron.

Med många hälsningar från mina föräldrar och mig.

I Herren tillgivne

Torsten Folke.

Utdrag ur brev.

Fru Folke skriver från Peking d. 16 febr. 1918:

VI ÄRO NU I PEKING, BO PÅ ett kinesiskt hotell och äta kinesisk mat. Vårt rum är som en badstu eller källare.

Erik är lyckig över att vara i Kina, och språkar så faderligt och vänligt med sina kineser. De le så förstående, och deras ansikten lysa som solar.» Så berättar fru Folke, att missionär Folkes öga var inflammerat, och att hon själv under natten varit dålig, med rätt hög feber. Men hon skriver: »I dag är texten hemma i Sverige: 'Se jag giver eder makt . . . . och intet skall kunna skada eder'. Jag har fått det mera visst, sen jag kom hitut, att Gud skall hålla sin skyddande hand över oss, mitt i alla faror, även sjukdomsfaror. På resan fingo vi ju många bevis på änglavakt, ty vi voro omgivna av många farligheter . . .

Jag beundrar kinesernas förnöjsamhet. De kalla vårt rum för »Stor glädje».

Ljuspunkten på vår resa var Harbin, där de danska missionärerna utföra ett välsignelserikt arbete. Däremot gjorde det en beklämd att erfara, att i den stora staden Tientsin blott en missionär ägnar sig helt åt evangeliskt arbete. Särskilt gjorde det mig ont om dessa ricksha män, som få löpa omkring i trav, och många gånger få prygel som hundar. Ej heller här i Peking göres något för dessa män . . . .

Det var bra underligt för Erik att komma till Kina med tåg och att få se allt så förändrat, även kinesernas sätt och klädedräkt. Han språkar med dem fullständigt obehindrat. Det var så intressant att se, hur högtidligt och vördnadsfullt de lyssnade till Erik, då de i Harbin voro samlade hos missionär Madsen.

Missionärerna förvånade sig över Eriks lätthet att uttrycka sig, och över hur skickligt han behärskade språket. Själv njöt han obeskrivligt, och var som fisken i vattnet, under det jag inte begrep ett jota.

Erik, som besökt en del av de äldre missionärerna här i Peking, och som fått samråda med dem om missionsarbetet, har fått veta många intressanta saker om Kinas nuvarande förhållanden. Angående striden mellan södern och norden troddes det, att det skulle komma till en kompromiss. Det tros ej, att Japan har sin hand med i dessa stridigheter, utan att det är en strid emellan olika inre-politiska åskådningar.

Det är nu onsdag e. m. den 20:de. I morgon hoppas vi få fara vidare till Honanfu. Erik är nu återställd i sitt öga, och jag också i det närmaste kry. Vi ha sett mycket här i staden. Det var underbart att få stå tillsammans vid Himmelens Tempel och vid Himmelens Altare, där Kinas kejsare sedan urminnes tider tillbedit Himmelens Gud. I dag ha vi sett den förbjudna staden, de kejserliga palatsen, tronsalen och tronen, de konstgjorda sjöarne och, ej minst intressant, ett kinesiskt muséum med konstverk ända sen Konfucie tid, 2,600 år gamla. På vägen hem besågo vi Pekings kristliga universitet, där 700 unga kineser studera.

Honanfu d. 28 febr.

»I torsdags, d. 21:ste, foro vi från Peking vid 9-tiden på f. m. Vi hade sällskap med en katolsk präst, som noga vaktade, att inga kineser kommo in till oss. Han var utan pass och förklarade, att han var själv sitt eget pass. Vi hade ej sovkupé. Kl. 3 på natten kommo vi till Chengchow. Vi blevo anvisade ett kinesiskt värdshus, där vi fingo ett riktigt källarrum med ett oljigt bord, två dammiga kangar, och ingen spis. På väggen stod det: »Ljusets stora lycka ända in i ålderdomen». Framemot morgonen gingo vi ut och besågo staden och åto kinesisk frukost. När vi sedan begåvo oss i väg fingo vi en rymlig kupé.

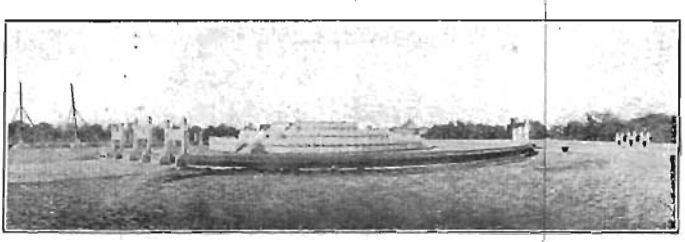

HIMMELENS ALTARE.

Ack, vad Erik var glad! Han blev som förvandlad. Det var en riktig fröjd att se, hur han njöt av att vara på väg till Honanfu. Kina antog nu ett mycket mera tilltalande utseende. Alla dessa härliga trädgårdslundar, de svagt grönskande vetefälten, den kuperade marken och de egendomliga sandformationerna med sina grottor, allt gav genom sin omväxling vila åt ögat.»

Vid framkomsten till Honanfu mottogos resenärerna på det hjärtligaste av missionärerna. I samband därmed berättar fru Folke något som är av stort intresse: »Vi fingo våra saker instuvade i en kärra. En f. d. rövare tog hand om dem. Denne mans histo-

ria är mycket gripande. Han hörde en forskare i evangelium i en matservering tala om Gud, och fick ett Nya Testamente. Han beslöt nu att pröva om Gud hörde bön, och fick gång på gång sina böner besvarade. Han fick sedan lida mycken förföljelse i sitt hem. Hans fader slog honom med en järnstör en tio rapp åt gången, så att han hade ont i ryggen ett helt år. När fadern en gång så piskade honom sade han: »Det vore då märkvärdigt, om jag inte skulle kunna piska den utländska djävulen ur dig!» Men sonen svarade då: »Förr, när djävulen bodde i mitt hjärta, sade du intet åt mig, men nu, när Jesus bor härinne slår du mig så.» Fadern kastade då ut både honom, sonhustrun och barnet. Missionär R. Andersson tog honom då i sin tjänst och fann honom ödmjuk, plikttrogen och duglig. En dag fann hanhonom ute på gården på knä med skolgossarne, hjälpande dem i deras bekymmer. Ringbergs hade honom sedan en tid och funno honom lika snäll. Han sändes då till bibelskolan i Hungtung. Nu tjänstgör han i Honanfu som evangelist, lika ödmjuk och tjänande. Hans lilla 7-åriga gosse är mycket söt. Han beder högt i kapellet för skolgossarne, för grannarne och för Kina . . . . .

Här har varit stor glädje över den myckna, fotsdjupa snö, som fallit. Småttingarne här lågo på knä och tackade Gud, och lille Nisse (syskonen Anderssons äldste gosse) sade, att de fått vita kläder, nästan som i himlen. Han trodde, att Gud skulle bli bra trött, som skakade ner all denna snö. Han frågade den lille kineskocken därom, och även han trodde, att Gud blev trött.»

Om det i förra numret omnämnda rövarröverfallet på Hoyang skriver fru Bergling närmare i brev till en vän följande:

Då vi vaknade i går morse och skulle stiga upp, Robert för att resa till Yuncheng på finansmöte, och jag för att taga kvinnornas möte, kommo några och berättade, att rövarna hade intagit staden, samt att nästan hela poliskåren gjort myteri och förenat sig med dem. Våra soldater hade förut lämnat staden.

BRÄNNOFFERALTARET.

Vi skickade då efter alla skolbarn samt bud till Maria och Ester, att de skulle komma över till oss. Det blev på en gång fullt hus på stationen. Från mandarinens fru kom en anhållan, att vi skulle låta hämta henne, men vi vågade icke skicka ut vagnen. Hennes man hade flytt, sades det. Vi voro rädda, att det skulle väcka för mycket uppseende, om hon hämtades med vagn, skickade därför vår evangelist, som tillhör Röda korset, för att hämta henne, bådo henne kläda sig enkelt och gå hit. Stackars liten, hon låg gömd på en vind, när evangelisten kom.

Robert och jag föllo på våra knän och bådo Gud vara »vår borg» samt beskydda alla, som togo sin tillflykt till oss. Alla förbrytare släppte rövarna ut ur fängelset. Mandarinen söktes överallt. Han låg gömd under sin egen säng, och rövarna fingo icke reda på honom. Stadens skattkammare blev pundrad. Mandarinens kläder och litet saker togos ock. Rövarna fordrade 2,000 täl. Till slut voro de dock så gunstiga, att de efterskänkte 800 och lovade att nöja sig med 1,200. Köpmännen fingo skaffa, vad som fattades.

Nog var det spännande veta, att sådana personer härjade i vår stad. Men Gud bevarade oss i fullkomlig frid och vila i sig. Maria Berg tog det också så stilla, viss om, att Herren själv hade fört henne hit.

Fram på e. m. lämnade rövarna staden, och glada voro såväl stadens invånare som vi. Stadsportarna blevo åter stängda, och nu synas alla haft en god natts vila trots dagens oro och svåra rykten.

Mig förefaller det som ett riktigt under, att vi blivit skonade. Ester hade alla sina pengar för vårterminen liggande hemma hos sig och dessutom Hanchengsystrarnas kassa. Inte en kash blev rörd. Är det inte stort att se Guds hjälp, och att han icke en gång tillät, att vi blevo skrämda?

Till en missionsvän i Stockholm har ankommit ett brevkort från fröken Ester Jonsson, dat. Hancheng den 24 februari 1918. Hon skriver bl. a.:

»Mitt huvud, som var bättre i höstas, har åter blivit dåligt. Dock, friskt mod! Den som är på Herrens sida, behöver inte frukta, allenast tro. Det kan dock hända, att jag inte kan uthärda detta klimat. Jag har varit här nu 2 1/2 år, och denna vår är det värre än någonsin. Ske Guds vilja! Det gives möjligheter att tjäna Gud på vilken plats som helst. Bed för mig, att Guds vilja med mitt liv må gå i fullbordan! Men här är det så rika möjligheter nu. Dörrarna för evangelium äro i sanning öppna i detta land. O, att skörden kunde tillvaratagas! Skördemännen äro så få. Bed, att allt flera av landets egna barn må bli skickade att tjäna i evangelium!

Vid vårt senaste stormöte här i Hancheng döptes 60 personer, det största antal, som inom vår mission på en gång mottagit dopet . . . . . Hos oss är det jämförelsevis lugnt. Annars rasar ju inbördeskrig här i landet. Världskriget lida nog ni mer av än vi.»

FÖR S. M. K:s BEDJANDE VÄNNER.

Tacksägelseämnen.

Att det kvinnliga seminariet med tack till Gud för värdefull hjälp kunnat avsluta sin första fyraåriga kurs (sid. 144).

Att missionär Berg med sällskap, lyckligt återkommit till fältet. (sid. 145).

Att missionär Folkes sällskap även så lyckligt nått sin resas mål. (sid. 147).

För den rika nederbörden i Kina. (sid. 150).

De 60, som i Hancheng döptes vid det senaste stormötet (sid. 151).

Tacksägelse- och böneämnen.

Torsten Folkes språkstudier i Peking. (sid. 140).

Frida Prytz och hennes arbete. (sid. 144).

För den omvände rövaren i Honofu. (sid. 150).

Guds underbara omvårdnad om missionärerna. (sid. 151).

För L. M. F. och allt dess arbete, hemma och på missionsfälten (sid. 152).

Böneämnen.

Missionärsfamiljen Svenssons återresa till hemlandet. (sid. 140).

Att Gud må hålla sin hand skyddande över missionärerna under hettiden i Kina. (sid. 140).

För de genom översvämning hemsökta. (sid. 148).

Vår syster, fröken Ester Jonsson, som åter blivit klen i sitt huvud, att Guds vilja med avseende på henne må bliva klar (sid. 151).

Att allt flera av Kinas egna barn må bli skickade att tjäna i evangelium (sid. 151).

LÄRARINNORNAS MISSIONSFÖRENING.

S. M. K. har den stora förmånen, att få räknas med bland de missionsorganisationer i vilka L. M. F. tagit verksamt intresse. Med glädje och tacksamhet till Gud läser man, i den utsända årsredogörelsen för 1917, om huru Gud välsignat denna förening och främjat dess verk. Föreningens medlemmar omfatta med innerlig kärlek sitt av Gud givna arbete. Centralstyrelsen kan med odelad glädje avlägga sin rapport.

Under arbetsåret har medlemsantalet ökats med 83 nyinskrivna lärarinnor. Vid årsskiftet räknade L. M. F. 1737 medlemmar.

L. M. F. är ju samlad omkring hednamissionens stora sak. Bland dess medlemmar finnes en skara frivilliga, som kallar sig: De väntande. Denna frivilliga skara räknar nu 19 medlemmar.

Sitt sköna motto: »Över hela jorden sträckte sig din ära», har L. M. F. sökt att i praktiken genomföra. I *Indien* underhåller L. M. F. 3 missionärer, i Kina 3, och i Afrika 2. Dessutom har L. M. F. en välsignelserik verksamhet i Sorsele, Lappland. Dessa L. M. F:s missionärer, som alla utgått ur dess egen krets, arbeta i olika missionssällskap. L. M. F. är således en missionssällskapens ovärderliga medhjälparinna, som vi i sanning böra tacka Gud för. Att vi i Sverige äga en så stor skara, Guds rikssak hängivna lärarinnor bland de unga, är ett av de ljusaste och mest förhoppningsfulla inslagen i vårt lands missionsliv. Välsigne Herren varje medlem i L. M. F., ja, varje troende lärare och lärarinna i våra ungdomsskolor!

Kommer du till korset, och stannar du vid korset, skall Jesu härlighet stråla ut över dig, så att Gud skall se dig i Jesus ren, helig och ostrafflig.

A. Fibiger.

Just som tidningen skulle gå i press erhåller vi meddelande från Amerika, att syskonen Svenssons hemresa blivit fördröjd, emedan deras små insjuknat i kikhosta och mässling.

Expedition: ***Drottninggatan 55.*** Telegramadress: ***»Sinim», Stockholm.***
Telefon: ***Riks. 44 59. Allm. 224 73.***

INNEHÅLL.

Gån de tröstande till mötes med vatten. — Från Redaktionen. — Profeten Jesaja och vår tid. — Svenska Missionens i Kina årshögtid. — Frida Prytz. — En högtidsafton i Yuncheng. — Brevavdelningen. — För S. M. K:s bedjande vänner.—Lärarinnornas missionsförening.

STOCKHOLM 1918. NORDISKA BOKINDUSTRI A.-B.